

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/126 z dnia 16 stycznia 2019 r. ustanawiające Europejską Agencję Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 2062/94 58
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/127 z dnia 16 stycznia 2019 r. ustanawiające Europejską Fundację na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1365/75 74
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/128 z dnia 16 stycznia 2019 r. ustanawiające Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/75 90
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/129 z dnia 16 stycznia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 168/2013 w odniesieniu do zastosowania etapu Euro 5 do homologacji typu pojazdów dwu- lub trójkołowych oraz czterokołowców 106

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/130 z dnia 16 stycznia 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2004/37/WE w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas pracy ⁽¹⁾ 112

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/125

z dnia 16 stycznia 2019 r.

w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania

(tekst jednolity)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy to rozporządzenie ujednoclić.
- (2) Zgodnie z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej poszanowanie praw człowieka stanowi jedną z wartości wspólnych państwom członkowskim. W 1995 r. Wspólnota Europejska postanowiła traktować poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności jako zasadniczy element swoich stosunków z państwami trzecimi. Zdecydowano o włączaniu klauzuli dotyczącej tej kwestii do każdej nowej ogólnej umowy handlowej, o współpracy oraz o stowarzyszeniu, zawieranej z państwami trzecimi.
- (3) Art. 5 Powszechnej deklaracji praw człowieka, art. 7 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz art. 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności ustanawiają bezwarunkowy, pełny zakaz stosowania tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania. Inne postanowienia, w szczególności Deklaracja Narodów Zjednoczonych w sprawie ochrony wszystkich osób przed torturami oraz innym okrutnym, nieludzkim lub poniżającym traktowaniem albo karaniem ⁽⁴⁾ oraz Konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r., nakładają na państwa obowiązek zapobiegania stosowaniu tortur.
- (4) Art. 2 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) stwierdza, że nikt nie może być skazany na karę śmierci ani poddany jej wykonaniu. W dniu 22 kwietnia 2013 r. Rada zatwierdziła „Wytoczne UE w sprawie kary śmierci” i postanowiła, że Unia będzie dążyła do powszechnego zniesienia kary śmierci.
- (5) Art. 4 Karty stanowi, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu. W dniu 20 marca 2012 r. Rada zatwierdziła „Wytoczne w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania”

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2018 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania (Dz.U. L 200, 30.7.2005, s. 1).

⁽³⁾ Zob. załącznik X.

⁽⁴⁾ Rezolucja 3452 (XXX) Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 9 grudnia 1975 r.

(„Aktualizacja Wytycznych”). Zgodnie z tymi wytycznymi państwa trzecie powinny być zobowiązane do zapobiegania stosowaniu i produkowaniu sprzętu oraz handlowi sprzętem, który przeznaczony jest do zadawania tortur lub do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, a także do zapobiegania używaniu wszelkiego innego rodzaju sprzętu do takich celów. Co więcej, zakaz okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego karania powinien nakładać wyraźne ograniczenia na stosowanie kary śmierci. Dlatego też kary śmierci nie uważa się w żadnym wypadku za karę zgodną z prawem.

- (6) Stosowne jest zatem ustanowienie przepisów unijnych dotyczących handlu z państwami trzecimi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, oraz towarami, które mogłyby być użyte w celu stosowania tortur oraz do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania. Przepisy te odgrywają podstawową rolę w propagowaniu poszanowania życia ludzkiego i podstawowych praw człowieka, a tym samym służą celowi ochrony moralności publicznej. Przepisy takie powinny zapewniać, aby unijne podmioty gospodarcze nie czerpały jakichkolwiek korzyści z handlu, który wspiera albo w inny sposób ułatwia wprowadzanie w życie polityk dotyczących kary śmierci lub tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, które nie są zgodne z odnośnymi wytycznymi UE, Kartą oraz konwencjami i traktatami międzynarodowymi.
- (7) Do celów niniejszego rozporządzenia uznaje się za właściwe zastosowanie definicji tortur określonej w Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz w rezolucji 3452 (XXX) Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych. Definicja ta powinna być interpretowana z uwzględnieniem orzecznictwa dotyczącego wykładni odnośnych terminów zawartych w europejskiej konwencji praw człowieka i odnośnych dokumentach przyjętych przez Unię lub jej państwa członkowskie. Definicja „innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania”, która nie znajduje się w tej konwencji, powinna być zgodna z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Znaczenie terminu „kary zgodne z prawem” w definicji „tortur” oraz „innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania”, powinno uwzględniać stanowisko Unii w sprawie kary śmierci.
- (8) Uważa się za konieczne zakazanie wywozu i przywozu towarów, które nie mają żadnego praktycznego zastosowania innego niż do wykonywania kary śmierci lub w celu stosowania tortur oraz do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, a także zakazanie świadczenia pomocy technicznej w odniesieniu do takich towarów.
- (9) W przypadku gdy towary takie znajdują się w państwach trzecich, pośrednikom w Unii należy zakazać świadczenia usług pośrednictwa w związku z takimi towarami.
- (10) W celu przyczynienia się do zniesienia kary śmierci w państwach trzecich oraz zapobiegania stosowaniu tortur oraz innemu okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu uważa się za konieczne zakazanie dostarczania państwom trzecim pomocy technicznej w odniesieniu do towarów, które nie mają żadnego innego praktycznego zastosowania niż do wykonywania kary śmierci lub w celu stosowania tortur oraz do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania.
- (11) Należy także zakazać pośrednikom i dostawcom pomocy technicznej zapewniania państwom trzecim szkolenia z używania takich towarów, a także zakazać zarówno promowania takich towarów na targach handlowych lub wystawach w Unii, jak i sprzedaży lub nabywania przestrzeni reklamowej w mediach drukowanych lub w internecie oraz sprzedaży lub nabywania czasu reklamowego w telewizji lub radiu w związku z takimi towarami.
- (12) Aby nie dopuścić do czerpania przez przedsiębiorców korzyści z transportu towarów, które mają być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania i które są przewożone przez obszar celny Unii w drodze do państwa trzeciego, konieczne jest zakazanie transportu takich towarów w Unii, jeżeli są wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.
- (13) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania środków ograniczających świadczenie określonych usług w związku z towarami które nie mają żadnego innego praktycznego zastosowania niż wykonywanie kary śmierci lub w celu stosowania tortur oraz do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.
- (14) Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system udzielania pozwoleń na wywóz służący przeciwdziałaniu używaniu towarów do wykonywania kary śmierci, stosowania tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania.
- (15) Konieczne jest zatem kontrolowanie wywozu niektórych towarów, które mogłyby być używane nie tylko w celu stosowania tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, lecz mogłyby być także używane w celach zgodnych z prawem. Kontrole te należy stosować do towarów, które są używane głównie w celu egzekwowania prawa oraz, o ile taka kontrola nie okaże się nieproporcjonalna, do wszelkiego innego sprzętu lub produktów, które przy uwzględnieniu ich konstrukcji i cech technicznych mogłyby być wykorzystane, niezgodnie z przeznaczeniem, w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania.

- (16) W odniesieniu do sprzętu służącego do egzekwowania prawa należy zaznaczyć, że art. 3 Kodeksu postępowania funkcjonariuszy porządku prawnego⁽⁵⁾ stanowi, że funkcjonariusze porządku prawnego mogą użyć siły wyłącznie w wypadku absolutnej konieczności i tylko w granicach niezbędnych do wypełnienia swoich obowiązków. Podstawowe zasady użycia siły oraz broni palnej przez funkcjonariuszy porządku prawnego przyjęte przez ósmy Kongres Narodów Zjednoczonych w sprawie zapobiegania przestępczości i postępowania ze sprawcami przestępstw w 1990 r. przewidują, że funkcjonariusze porządku prawnego, w czasie wykonywania obowiązków powinni, na ile to możliwe, stosować środki niewymagające użycia siły, zanim odwołają się do użycia siły i broni palnej.
- (17) Wobec tego w Podstawowych zasadach popiera się również rozwój nieśmiertelnej broni obezwładniającej przeznaczonej do stosowania w odpowiednich sytuacjach, przyznając jednocześnie, że stosowanie takiej broni powinno być uważnie kontrolowane. W tym kontekście pewne rodzaje sprzętu tradycyjnie stosowanego przez policję do celów samoobrony i opanowywania zamieszek zostały zmodyfikowane w taki sposób, aby mógł on być używany do wytwarzania wstrząsów elektrycznych lub rozpylania substancji chemicznych do obezwładniania osób. Istnieją sygnały, że w wielu krajach taki rodzaj broni jest używany, niezgodnie z przeznaczeniem, w celu stosowania tortur oraz do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karanja.
- (18) W Podstawowych zasadach podkreśla się, że funkcjonariusze porządku prawnego powinni być wyposażeni w sprzęt do samoobrony. Dlatego też niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do handlu tradycyjnym sprzętem przeznaczonym do samoobrony, takim jak tarcze.
- (19) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do handlu niektórymi specjalnymi substancjami chemicznymi używanymi do obezwładniania osób.
- (20) W odniesieniu do kajdan na nogi, łańcuchów na nogi oraz kajdan i kajdanek, należy zauważyć, że art. 33 Wzorcowych reguł minimalnych postępowania z więźniami Narodów Zjednoczonych⁽⁶⁾ stanowi, że narzędzi przymusu nigdy nie wolno stosować jako kary. Ponadto łańcuchów i kajdan nie wolno stosować jako narzędzi przymusu. Należy także zauważyć, że Wzorcowe reguły minimalne postępowania z więźniami stanowią, że innych narzędzi przymusu nie wolno stosować w celach innych niż jako środek ostrożności przeciwko ucieczce w czasie transportu, ze względów medycznych na zalecenie lekarza lub, jeżeli zawiodą inne metody kontroli, w celu zapobieżenia zadaniu przez więźnia obrażeń sobie lub innym, lub uszkodzeniu mienia.
- (21) W celu ochrony personelu i innych osób przed opluciem więźniom nakłada się czasem specjalne kaptury. Ponieważ takie kaptury zakrywają usta, a często również nos, ich stosowanie niesie nieodłączne ryzyko uduszenia. W przypadku ich stosowania jednocześnie z innymi narzędziami ograniczającymi swobodę ruchu takimi jak kajdanki zachodzi również ryzyko uszkodzenia szyi. Należy zatem kontrolować wywóz kapturów uniemożliwiających oplucie.
- (22) Oprócz broni przenośnej, w zakres kontroli wywozu powinna wchodzić broń elektryczna, mocowana na stałe lub z możliwością montażu, o szerokim polu rażenia oraz zdolna porazić wiele osób jednocześnie. Broń tego typu przedstawiana jest często jako tzw. broń nieśmiertelna, niesie ona jednak co najmniej takie samo ryzyko wywołania silnego bólu lub cierpienia jak przenośna broń elektryczna.
- (23) Ponieważ w sprzedaży znajdują się urządzenia mocowane na stałe do rozprowadzania drażniących substancji chemicznych przeznaczonych do stosowania wewnątrz budynków, a stosowanie takich substancji we wnętrzach niesie ryzyko wywołania silnego bólu lub cierpienia, które nie występuje w przypadku tradycyjnego stosowania na zewnątrz, wywóz takiego sprzętu powinien zostać objęty kontrolą.
- (24) Kontrola wywozu powinna być również stosowana w odniesieniu do sprzętu, mocowanego na stałe lub z możliwością montażu, do rozprowadzania substancji obezwładniających lub drażniących, o szerokim polu rażenia, w przypadku gdy taki sprzęt nie został jeszcze objęty kontrolą wywozu zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2008/944/WPZiB⁽⁷⁾. Sprzęt tego typu przedstawiany jest często jako tzw. technologia nieśmiertelna, jego stosowanie niesie jednak co najmniej takie samo ryzyko wywołania silnego bólu lub cierpienia jak w przypadku stosowania broni i urządzeń przenośnych. Woda nie jest jednym z obezwładniających lub drażniących czynników chemicznych, armatki wodne mogą być jednak stosowane do rozprowadzania tego typu substancji w postaci ciekłej, w związku z czym ich wywóz powinien zostać objęty kontrolą.
- (25) Kontrolę wywozu oleożywicy *capsicum* (OC) oraz wanililoamidu kwasu pelargonowego (PAVA) należy uzupełnić o kontrolę wywozu pewnych mieszanin zawierających te substancje, które same w sobie mogą być wykorzystywane w charakterze środków obezwładniających lub drażniących lub też użyte do ich produkcji. W stosownych przypadkach odniesienia do obezwładniających lub drażniących czynników chemicznych powinny zawierać również odniesienie do oleożywicy *capsicum* i odnośnych mieszanin zawierających tę substancję.

⁽⁵⁾ Rezolucja 34/169 Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 17 grudnia 1979 r.

⁽⁶⁾ Zatwierdzone rezolucjami 663 C (XXIV) z 31 lipca 1957 r. i 2076 (LXII) z 13 maja 1977 r. Rady Ekonomicznej i Społecznej ONZ.

⁽⁷⁾ Wspólne stanowisko Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. określające wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego (Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99).

- (26) Aby nie utrudniać funkcjonowania sił policyjnych państw członkowskich oraz przeprowadzania operacji utrzymania pokoju lub operacji zarządzania kryzysami, należy przewidzieć szczególne wyłączenia z zastosowania środków kontroli wywozu.
- (27) Uwzględniając fakt, że niektóre państwa członkowskie już wprowadziły zakaz wywozu i przywozu takich towarów, właściwe jest przyznanie państwom członkowskim prawa do wprowadzenia zakazu wywozu i przywozu kajdan na nogi, łańcuchów na nogi oraz przenośnych urządzeń do elektrowstrząsów innych niż pasy paralizujące za pomocą elektrowstrząsów. Państwa członkowskie, jeśli wyrażają taką wolę, powinny również być uprawnione do zastosowania środków kontrolnych w odniesieniu do wywozu kajdanek, których łączna długość w stanie zamkniętym, łącznie z łańcuchem, przekracza 240 mm.
- (28) Aby ograniczyć obciążenie administracyjne eksporterów, właściwe organy powinny mieć możliwość udzielenia eksporterowi pozwolenia globalnego na wywóz towarów wymienionych w załączniku III do niniejszego rozporządzenia w celu zapobieżenia używaniu odnośnych towarów do stosowania tortur lub do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania.
- (29) W niektórych przypadkach produkty lecznicze wywożone do państw trzecich, były używane niezgodnie ze swoim przeznaczeniem i wykorzystywane do wykonywania kary śmierci, a mianowicie poprzez podanie śmiertelnej dawki w formie zastrzyku. Unia jest przeciwna karze śmierci w każdych okolicznościach i podejmuje działania na rzecz powszechnego jej zniesienia. Eksporterzy sprzeciwili się temu, aby wbrew ich woli wiązano ich z takim używaniem produktów opracowanych do celów medycznych.
- (30) W związku z tym konieczne jest kontrolowanie wywozu niektórych towarów, które mogłyby być użyte do wykonania kary śmierci, aby zapobiec używaniu pewnych produktów leczniczych do tego celu, a także w celu zapewnienia, aby wszyscy unijni eksporterzy produktów leczniczych podlegali jednolitym warunkom w tym zakresie. Odnośne produkty lecznicze zostały opracowane między innymi do celów narkozy lub znieczulenia oraz sedacji.
- (31) Należy zapewnić proporcjonalność systemu udzielania pozwoleń na wywóz. Nie powinien on zatem uniemożliwiać wywozu produktów leczniczych używanych do celów leczniczych zgodnych z prawem.
- (32) Wykaz towarów, na wywóz których wymagane jest pozwolenie w celu zapobiegania używaniu tych towarów do wykonywania kary śmierci, powinien obejmować wyłącznie towary, które były używane do wykonywania kary śmierci w państwie trzecim, które nie zniosło tej kary, oraz towary, których używanie do wykonywania kary śmierci jest zatwierdzone przez takie państwo trzecie, lecz nie były one jeszcze w tym celu używane. Wykaz ten nie powinien zawierać nieśmiercionośnych towarów, które nie są niezbędne do przeprowadzenia egzekucji osoby skazanej, takich jak standardowe meble, które mogą znajdować się również w sali egzekucji.
- (33) Z uwagi na różnice między karą śmierci, z jednej strony, a torturami i innym okrutnym, nieludzkim lub poniżającym traktowaniem albo karaniem, z drugiej strony, należy ustanowić specjalny system udzielania pozwoleń na wywóz, aby zapobiec używaniu określonych towarów do wykonywania kary śmierci. System taki powinien uwzględniać fakt, że szereg państw zniosło karę śmierci w odniesieniu do wszystkich rodzajów przestępstw oraz podjęło zobowiązania międzynarodowe w tym zakresie. Z uwagi na ryzyko powrotnego wywozu tych towarów do państw, które nie podjęły takich zobowiązań, należy wprowadzić pewne warunki i wymogi w zakresie udzielania pozwoleń na wywóz do państw, które zniosły karę śmierci. Dlatego też należy udzielić generalnego pozwolenia na wywóz do tych państw, które zniosły karę śmierci w odniesieniu do wszystkich rodzajów przestępstw i które potwierdziły to zniesienie poprzez podjęcie zobowiązań międzynarodowych w tym zakresie.
- (34) Jeżeli dane państwo nie zniosło kary śmierci w odniesieniu do wszystkich rodzajów przestępstw i nie potwierdziło tego zniesienia poprzez podjęcie zobowiązań międzynarodowych w tym zakresie, właściwe organy rozpatrując wniosek o udzielenie pozwolenia na wywóz powinny sprawdzić, czy istnieje ryzyko, że użytkownik końcowy w państwie przeznaczenia mógłby użyć wywożone towary do wykonania takiej kary. Należy wprowadzić odpowiednie warunki i wymogi w zakresie kontroli sprzedaży lub przekazywania towarów przez użytkownika końcowego na rzecz osób trzecich. W przypadku licznych przesyłek między tym samym eksporterem i użytkownikiem końcowym należy umożliwić właściwym organom przeprowadzanie okresowego przeglądu statusu użytkownika końcowego, na przykład raz na sześć miesięcy, zamiast przy każdorazowym udzieleniu pozwolenia na wywóz w odniesieniu do przesyłki, bez uszczerbku dla przysługującego tym organom prawa do unieważnienia, zawieszenia, zmiany lub cofnięcia pozwolenia na wywóz w uzasadnionych przypadkach.
- (35) Aby ograniczyć obciążenie administracyjne eksporterów, właściwe organy powinny mieć możliwość udzielenia eksporterowi pozwolenia globalnego obejmującego wszystkie przesyłki produktów leczniczych wysyłane przez tego eksportera określonemu użytkownikowi końcowemu w określonym okresie, w którym to pozwoleniu, w stosownych przypadkach, wskazana jest ilość odpowiadająca standardowemu użytkownikowi takich produktów przez użytkownika końcowego. Okres ważności takiego pozwolenia powinien wynosić od jednego roku do trzech lat, z możliwością przedłużenia o maksymalnie dwa lata.

- (36) Udzielenie pozwolenia globalnego byłoby również właściwe w przypadku producenta, który zamierza wywieźć produkty lecznicze objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia do dystrybutora w państwie, które nie zniosło kary śmierci, pod warunkiem że eksporter i dystrybutor zawarli prawnie wiążącą umowę, na mocy której dystrybutor jest zobowiązany do stosowania odpowiedniego zestawu środków służących zapewnieniu, aby produkty lecznicze nie były użyte do wykonywania kary śmierci.
- (37) Produkty lecznicze objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia mogą podlegać kontrolom przeprowadzanym zgodnie z postanowieniami międzynarodowych konwencji dotyczących środków odurzających i substancji psychotropowych, takich jak Konwencja o substancjach psychotropowych z 1971 r. Ze względu na fakt, że tego rodzaju kontrole nie są przeprowadzane w celu zapobiegania używaniu danych produktów leczniczych do wykonywania kary śmierci, ale w celu przeciwdziałania nielegalnemu obrotowi środkami odurzającymi, jako uzupełnienie tych kontroli międzynarodowych należy stosować kontrole wywozu przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Należy jednak zachęcać państwa członkowskie do korzystania z jednolitej procedury w celu zastosowania obu systemów kontroli.
- (38) Kontrole wywozu przeprowadzane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie powinny być stosowane w odniesieniu do towarów objętych kontrolą zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2008/944/WPZiB, rozporządzeniem Rady (WE) nr 428/2009^(*) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012^(*).
- (39) Świadczenie usług pośrednictwa oraz świadczenie pomocy technicznej w odniesieniu do towarów wymienionych w załączniku III lub załączniku IV do niniejszego rozporządzenia powinno być przedmiotem uprzedniego pozwolenia, co ma zapobiec temu, aby świadczenie usług pośrednictwa lub świadczenie pomocy technicznej nie przyczyniało się do używania towarów, do których się ono odnosi, do wykonywania kary śmierci, zadawania tortur lub w celu innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.
- (40) Przez usługi pośrednictwa i pomoc techniczną, które na podstawie niniejszego rozporządzenia są przedmiotem uprzedniego pozwolenia, należy rozumieć usługi pośrednictwa i pomoc techniczną świadczone z terytorium Unii, tj. świadczone z obszarów objętych zakresem terytorialnym Traktatów, wraz z przestrzenią powietrzną i wszelkimi statkami powietrznymi oraz statkami podlegającymi jurysdykcji państwa członkowskiego.
- (41) Przy udzielaniu pozwolenia na świadczenie pomocy technicznej w związku z towarami wymienionymi w załączniku III do niniejszego rozporządzenia właściwe organy powinny dążyć do tego, aby pomoc techniczna i szkolenie dotyczące używania takich towarów świadczone lub oferowane w związku z pomocą techniczną, której dotyczy wnioski o pozwolenie, były zapewniane w sposób propagujący standardy egzekwowania prawa, które nie naruszają praw człowieka i przyczyniają się do zapobiegania torturom oraz innemu okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu.
- (42) Aby nie dopuścić do czerpania przez przedsiębiorców korzyści z transportu towarów, które mają być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania i które są przewożone przez obszar celny Unii w drodze do państwa trzeciego, konieczne jest zakazanie transportu w Unii takich towarów, jeżeli są wymienione w załączniku III lub załączniku IV do niniejszego rozporządzenia, o ile przedsiębiorca wie o zamierzonym przeznaczeniu.
- (43) Wytyczne w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania przewidują, między innymi, że szefowie misji w państwach trzecich włączają do swoich sprawozdań okresowych analizę dotyczącą stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania w państwie, w którym są akredytowani, oraz środków podjętych w celu ich zwalczania. Stosowne jest, aby właściwe organy uwzględniały te i podobne sprawozdania, sporządzone przez stosowne organizacje międzynarodowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosków o udzielenie pozwolenia. Takie sprawozdania powinny także opisywać wszelkiego rodzaju sprzęt używany w państwach trzecich w celu wykonywania kary śmierci oraz w celu stosowania tortur oraz do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.
- (44) Podczas gdy organy celne powinny wymieniać określone informacje z innymi organami celnymi za pośrednictwem systemu zarządzania ryzykiem celnym zgodnie z unijnymi przepisami w dziedzinie cel, właściwe organy, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, powinny wymieniać określone informacje z innymi właściwymi organami. Należy wprowadzić wymóg, aby właściwe organy stosowały bezpieczny i szyfrowany system wymiany informacji o odmowach udzielenia pozwolenia. W tym celu Komisja powinna udostępnić nową funkcję w istniejącym systemie ustanowionym na podstawie art. 19 ust. 4 rozporządzenia(WE) nr 428/2009.

(*) Rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażające art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 1).

- (45) W zakresie, w jakim dotyczy to danych osobowych, przetwarzanie i wymiana informacji powinny odbywać się z poszanowaniem mających zastosowanie przepisów w zakresie przetwarzania i wymiany danych osobowych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽¹⁰⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽¹¹⁾.
- (46) W celu przyjęcia przepisów niezbędnych do stosowania niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmiany załączników I do IX do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹²⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (47) Aby umożliwić Unii szybką reakcję w przypadku powstania nowych towarów, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, oraz gdy istnieje wyraźne i bezpośrednie ryzyko, że towary te będą użyte do celów wiążących się z takimi naruszeniami praw człowieka, należy wprowadzić przepis przewidujący natychmiastowe stosowanie odpowiedniego aktu Komisji w sytuacji, gdy w przypadku zmiany załączników II lub III do niniejszego rozporządzenia wystąpi szczególnie pilna potrzeba dokonania takiej zmiany. Aby umożliwić Unii szybką reakcję, kiedy jedno państwo trzecie lub większa ich liczba zatwierdza albo akceptuje przeznaczenie określonych towarów do wykonywania kary śmierci, albo narusza zobowiązania międzynarodowe do zniesienia kary śmierci w odniesieniu do wszystkich rodzajów przestępstw, należy wprowadzić przepis przewidujący natychmiastowe stosowanie odpowiedniego aktu Komisji w sytuacji, gdy w przypadku zmiany załączników IV lub V do niniejszego rozporządzenia jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą. W przypadku stosowania procedury pilnej szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.
- (48) Należy ustanowić grupę koordynacyjną. Grupa ta powinna być platformą umożliwiającą ekspertom z państw członkowskich i Komisji wymianę informacji o praktykach administracyjnych oraz dyskusje na temat kwestii dotyczących interpretacji niniejszego rozporządzenia, kwestii technicznych dotyczących towarów wymienionych w wykazach, zmian okoliczności związanych z niniejszym rozporządzeniem oraz wszelkich innych kwestii, które mogą się pojawić. Grupa ta może w szczególności poddawać dyskusji kwestie związane z charakterem i zamierzonym skutkiem używania towarów, dostępnością towarów w państwach trzecich oraz kwestię tego, czy towary zostały specjalnie zaprojektowane lub zmodyfikowane w celu wykonywania kary śmierci, stosowania tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. Jeżeli Komisja podejmie decyzję o skonsultowaniu się z grupą podczas przygotowywania aktów delegowanych, powinna to uczynić zgodnie z zasadami, o których mowa w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
- (49) Komisja nie zamawia sprzętu do celów egzekwowania prawa, ponieważ nie ponosi odpowiedzialności za utrzymanie porządku publicznego, prowadzenie postępowań w sprawach karnych ani za wykonywanie orzeczeń w sprawach karnych. Dlatego też należy ustanowić procedurę służącą zapewnieniu przekazywania Komisji informacji na temat sprzętu i produktów służących egzekwowaniu prawa niezawartych w wykazie i wprowadzanych do obrotu w Unii, aby zapewnić aktualizowanie wykazów towarów, handel którymi jest zakazany lub kontrolowany, z uwzględnieniem najnowszych zmian w tym zakresie. Państwo członkowskie, które zwraca się do Komisji z wnioskiem o dodanie towarów do wykazu w załączniku II, załączniku III lub załączniku IV do niniejszego rozporządzenia, powinno jednocześnie przekazać ten wniosek pozostałym państwom członkowskim.
- (50) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mają być stosowane w celu zapobieżenia zarówno wykonywaniu kary śmierci, jak i stosowaniu tortur oraz innemu okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu w państwach trzecich. Obejmują one ograniczenia w handlu z państwami trzecimi towarami, które mogłyby być użyte w celu wykonywania kary śmierci lub stosowania tortur oraz do innego okrutnego, poniżającego lub niehumanitarnego traktowania albo karania. Nie uważa się za konieczne ustanowienia podobnej kontroli transakcji w ramach Unii, ponieważ w państwach członkowskich kara śmierci nie istnieje, a państwa członkowskie przyjmą odpowiednie środki, aby zakazać i zapobiec stosowaniu tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.
- (51) Wytyczne w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania stanowią, że aby zrealizować cel podjęcia skutecznych środków zapobiegających torturom oraz innemu okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu powinny

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁽¹²⁾ Dz.U. L 123, 12.5.2016, s. 1.

zostać podjęte środki w celu zapobieżenia używaniu i produkowaniu sprzętu oraz handlowi sprzętem, który przeznaczony jest do zadawania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. Do państw członkowskich należy nałożenie i egzekwowanie przestrzegania niezbędnych ograniczeń w odniesieniu do używania i produkcji takiego sprzętu.

- (52) Komisja oraz państwa członkowskie powinny się wzajemnie informować o środkach przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz przekazywać sobie inne stosowne informacje, którymi dysponują w związku z niniejszym rozporządzeniem.
- (53) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wykonywanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy unijne dotyczące handlu z państwami trzecimi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci lub w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, a także przepisy dotyczące świadczenia usług pośrednictwa, pomocy technicznej, szkoleń i reklamy w związku z takimi towarami.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „tortury” oznaczają każde działanie, którym zadaje się osobie umyślnie ostry ból lub cierpienie, fizyczne bądź psychiczne, w celu uzyskania od tej osoby lub od osoby trzeciej informacji lub przyznania się, w celu ukarania tej osoby za czyn popełniony przez nią lub osobę trzecią albo za czyn, o popełnienie którego ta osoba lub osoba trzecia jest podejrzana, lub w celu zastraszenia lub wywarcia nacisku na tę osobę lub osobę trzecią, lub w jakimkolwiek innym celu wynikającym z jakiegokolwiek formy dyskryminacji, gdy taki ból lub cierpienie powodowane są przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę występującą w charakterze urzędowym albo z ich polecenia, lub za ich wyraźną lub dorozumianą zgodą. Pojęcie to nie obejmuje jednak bólu lub cierpienia wynikającego wyłącznie ze zgodnych z prawem kar, związanego z tymi karami lub wywołanego przez nie przypadkowo. Kary śmierci w żadnym razie nie uznaje się za karę zgodną z prawem;
- b) „inne okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie albo karanie” oznacza każde działanie funkcjonariusza publicznego lub innej osoby występującej w charakterze urzędowym albo podjęte z ich polecenia, lub za ich wyraźną lub dorozumianą zgodą, przez które zadawany jest osobie ból lub cierpienie fizyczne bądź psychiczne osiągające minimalny poziom dotkliwości. Pojęcie to nie obejmuje jednak bólu lub cierpienia wynikającego wyłącznie ze zgodnych z prawem kar, związanego z tymi karami lub wywołanego przez nie przypadkowo. Kary śmierci w żadnym razie nie uznaje się za karę zgodną z prawem;
- c) „organ odpowiedzialny za egzekwowanie prawa” oznacza każdy organ odpowiedzialny za zapobieganie przestępstwom, ich wykrywanie, prowadzenie postępowań przygotowawczych w ich sprawie, ich zwalczanie i karanie, w szczególności policję, prokuraturę, władze sądownicze, publiczne lub prywatne służby więzienne oraz, w stosownych przypadkach, państwowe siły bezpieczeństwa i organy wojskowe;
- d) „wywóz” oznacza każde wyprowadzenie towarów z obszaru celnego Unii, w tym wyprowadzenie towarów wymagające zgłoszenia celnego oraz wyprowadzenie towarów po ich składowaniu w wolnym obszarze celnym w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽¹³⁾;
- e) „przywóz” oznacza każde wprowadzenie towarów na obszar celny Unii, w tym czasowe składowanie, wprowadzanie do wolnego obszaru celnego, objęcie procedurą specjalną oraz dopuszczenie do swobodnego obrotu w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- f) „pomoc techniczna” oznacza każde wsparcie techniczne związane z naprawami, opracowywaniem, wytwarzaniem, testowaniem, utrzymaniem, montażem lub serwisem technicznym wszelkiego innego rodzaju i może przyjmować takie formy, jak wskazówki, porady, szkolenie, przekazywanie wiedzy praktycznej lub umiejętności lub usługi konsultingowe. Pomoc techniczna obejmuje również pomoc udzielaną ustnie lub przy wykorzystaniu środków elektronicznych;

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

- g) „muzeum” oznacza stałą instytucję prowadzącą działalność nie nastawioną na osiągnięcie zysków w służbie na rzecz społeczeństwa i jego rozwoju, otwartą dla publiczności, która to instytucja nabywa, przechowuje, przeprowadza badania, informuje i wystawia w celach naukowych, edukacyjnych i rozrywkowych materialne dowody związane z ludźmi i ich środowiskiem;
- h) „właściwy organ” oznacza organ jednego z państw członkowskich, wymieniony w załączniku I, który zgodnie z art. 20 jest uprawniony do podejmowania decyzji w sprawie wniosków o udzielenie pozwolenia lub do zakazania eksporterowi korzystania z generalnego unijnego pozwolenia na wywóz;
- i) „wnioskodawca” oznacza:
- 1) eksportera, w przypadku wywozu, o którym mowa w art. 3, 11 lub 16;
 - 2) osobę fizyczną lub prawną, podmiot lub organ, który transportuje towary na obszarze celnym Unii, w przypadku tranzytu, o którym mowa w art. 5;
 - 3) dostawcę pomocy technicznej, w przypadku świadczenia pomocy technicznej, o której mowa w art. 3;
 - 4) muzeum, które będzie wystawiało towary, w przypadku przywozu i świadczenia pomocy technicznej, o których mowa w art. 4;
 - 5) dostawcę pomocy technicznej lub pośrednika, w przypadku świadczenia pomocy technicznej, o której mowa w art. 15, lub świadczenia usług pośrednictwa, o których mowa w art. 19;
- j) „obszar celny Unii” oznacza terytorium zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- k) „usługi pośrednictwa” oznaczają:
- 1) negocjowanie lub zawieranie transakcji kupna, sprzedaży lub dostawy odnośnych towarów z państwa trzeciego do innego państwa trzeciego; lub
 - 2) sprzedaż lub kupno odnośnych towarów znajdujących się w państwie trzecim w celu ich przekazania do innego państwa trzeciego.
- Do celów niniejszego rozporządzenia samo świadczenie usług pomocniczych jest wyłączone z niniejszej definicji. Usługami pomocniczymi są: transport, usługi finansowe, ubezpieczenie lub reasekuracja, lub ogólna reklama lub promocja;
- l) „pośrednik” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, podmiot lub organ, w tym spółkę osobową, mające miejsce pobytu lub siedzibę w państwie członkowskim oraz świadczące usługi w rozumieniu lit. k) z terytorium Unii; każdą osobę fizyczną mającą obywatelstwo państwa członkowskiego, niezależnie od miejsca pobytu, która świadczy takie usługi z terytorium Unii, oraz każdą osobę prawną, podmiot lub organ zarejestrowane lub ustanowione na mocy prawa państwa członkowskiego, niezależnie od siedziby, które świadczą takie usługi z terytorium Unii;
- m) „dostawca pomocy technicznej” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, podmiot lub organ, w tym spółkę osobową, mające miejsce pobytu lub siedzibę w państwie członkowskim i świadczące pomoc techniczną w rozumieniu lit. f) z terytorium Unii; każdą osobę fizyczną mającą obywatelstwo państwa członkowskiego, niezależnie od miejsca pobytu, która świadczy taką pomoc z terytorium Unii, oraz każdą osobę prawną, podmiot lub organ zarejestrowane lub ustanowione na mocy prawa państwa członkowskiego, niezależnie od siedziby, które świadczą taką pomoc z terytorium Unii;
- n) „eksporter” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, podmiot lub organ, w tym spółkę osobową, w imieniu których składane jest zgłoszenie wywozowe, to znaczy osobę, podmiot lub organ, które, w czasie gdy zgłoszenie jest przyjmowane, pozostają w stosunku umownym z odbiorcą w danym państwie trzecim i posiadają wymagane uprawnienia do decydowania o wysłaniu towarów poza obszar celny Unii. Jeżeli nie została zawarta taka umowa lub strona umowy nie działa we własnym imieniu, eksporter oznacza osobę, podmiot lub organ posiadające wymagane uprawnienia do decydowania o wysłaniu towaru poza obszar celny Unii. W przypadku gdy przywilej prawa dysponowania towarami należy zgodnie z taką umową do osoby, podmiotu lub organu mających miejsce pobytu lub siedzibę poza Unią, za eksportera uważa się stronę umowy mającą miejsce pobytu lub siedzibę w Unii;
- o) „generalne unijne pozwolenie na wywóz” oznacza pozwolenie na wywóz, w rozumieniu lit. d), w odniesieniu do wywozu do niektórych państw, które udzielane jest wszystkim eksporterom spełniającym warunki i wymogi dotyczące korzystania z takiego pozwolenia, wymienione w załączniku V;
- p) „pozwolenie indywidualne” oznacza pozwolenie udzielone:
- 1) jednemu określonemu eksporterowi na wywóz w rozumieniu lit. d) na rzecz jednego użytkownika końcowego lub odbiorcy w państwie trzecim, obejmujące co najmniej jeden towar;
 - 2) jednemu określonemu pośrednikowi na świadczenie usług pośrednictwa w rozumieniu lit. k), na rzecz jednego użytkownika końcowego lub odbiorcy w państwie trzecim, obejmujące co najmniej jeden towar; lub
 - 3) osobie fizycznej lub prawnej, podmiotowi lub organowi, które transportują towary w obrębie obszaru celnego Unii, na tranzyt w rozumieniu lit. s);

- q) „pozwolenie globalne” oznacza pozwolenie udzielone jednemu określone mu eksporterowi lub pośrednikowi w odniesieniu do typu towarów wymienionych w załączniku III lub w załączniku IV, które może dotyczyć:
- 1) wywozu w rozumieniu lit. d) do co najmniej jednego określonego użytkownika końcowego w co najmniej jednym określonym państwie trzecim;
 - 2) wywozu w rozumieniu lit. d) do co najmniej jednego określonego dystrybutora w co najmniej jednym określonym państwie trzecim, jeżeli eksporter jest producentem towarów objętych ppkt 3.2 lub 3.3 załącznika III lub pkt 1 załącznika IV;
 - 3) świadczenia usług pośrednictwa w związku z przekazywaniem towarów znajdujących się w państwie trzecim do co najmniej jednego określonego użytkownika końcowego w co najmniej jednym określonym państwie trzecim;
 - 4) świadczenia usług pośrednictwa w związku z przekazywaniem towarów znajdujących się w państwie trzecim do co najmniej jednego określonego dystrybutora w co najmniej jednym określonym państwie trzecim, jeżeli pośrednik jest producentem towarów objętych ppkt 3.2 lub 3.3 załącznika III lub pkt 1 załącznika IV;
- r) „dystrybutor” oznacza przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie handlu hurtowego towarami wymienionymi w ppkt 3.2 lub 3.3 załącznika III lub w pkt 1 załącznika IV, obejmującą nabywanie takich towarów od producentów lub przechowywanie, dostarczanie lub wywożenie takich towarów; działalność w zakresie handlu hurtowego takimi towarami nie obejmuje ich nabywania przez szpitale, apteki albo lekarzy medycyny wyłącznie do celów dostarczania takich towarów ludności;
- s) „tranzyt” oznacza transport w obrębie obszaru celnego Unii towarów nieunijnych przewożonych przez obszar celny Unii do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza obszarem celnym Unii.

ROZDZIAŁ II

TOWARY, KTÓRE NIE MAJĄ ŻADNEGO INNEGO PRAKTYCZNEGO ZASTOSOWANIA NIŻ WYKONYWANIE KARY ŚMIERCI, STOSOWANIE TORTUR ORAZ INNE OKRUTNE, NIELUDZKIE LUB PONIŻAJĄCE TRAKTOWANIE ALBO KARANIE

Artykuł 3

Zakaz wywozu

1. Przywóz towarów wymienionych w załączniku II, niezależnie od ich pochodzenia, jest zakazany.

Załącznik II obejmuje towary, które nie mają żadnego innego praktycznego zastosowania niż wykonywanie kary śmierci lub stosowanie tortur oraz inne okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie.

Dostawcom pomocy technicznej zakazuje się świadczyć, za wynagrodzeniem lub nieodpłatnie, pomocy technicznej w związku z towarami wymienionymi w załączniku II na rzecz jakichkolwiek osób, podmiotów lub organów w państwie trzecim.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, właściwy organ może udzielić pozwolenia na wywóz towarów wymienionych w załączniku II oraz świadczenie związanej z nimi pomocy technicznej, jeśli zostanie wykazane, że w państwie, do którego towary te będą wywożone, będą one użyte wyłącznie w celu publicznego wystawienia w muzeum ze względu na ich znaczenie historyczne.

Artykuł 4

Zakaz przywozu

1. Przywóz towarów wymienionych w załączniku II, niezależnie od ich pochodzenia, jest zakazany.

Osobom, podmiotom i organom w Unii zakazuje się przyjmowania pomocy technicznej w związku z towarami wymienionymi w załączniku II, świadczonej, za wynagrodzeniem lub nieodpłatnie, z terytorium państwa trzeciego przez jakiegokolwiek osoby, podmioty lub organy.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 właściwy organ może zezwolić na przywóz towarów wymienionych w załączniku II oraz świadczenie związanej z nimi pomocy technicznej, jeśli zostanie wykazane, że w docelowym państwie członkowskim towary te będą użyte wyłącznie w celu publicznego wystawienia w muzeum ze względu na ich znaczenie historyczne.

Artykuł 5

Zakaz tranzytu

1. Tranzyt towarów wymienionych w załączniku II jest zakazany.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 właściwy organ może udzielić pozwolenia na tranzyt towarów wymienionych w załączniku II, jeżeli zostanie wykazane, że w państwie przeznaczenia towary te zostaną użyte wyłącznie w celu publicznego wystawienia w muzeum ze względu na ich znaczenie historyczne.

Artykuł 6

Zakaz świadczenia usług pośrednictwa

Pośrednikowi zakazuje się świadczenia usług pośrednictwa na rzecz jakichkolwiek osób, podmiotów lub organów w państwie trzecim w związku z towarami wymienionymi w załączniku II, niezależnie od pochodzenia takich towarów.

Artykuł 7

Zakaz szkolenia

Dostawcom pomocy technicznej i pośrednikom zakazuje się świadczenia lub oferowania jakimkolwiek osobom, podmiotom lub organom w państwie trzecim szkolenia dotyczącego używania towarów wymienionych w załączniku II.

Artykuł 8

Targi handlowe

Zakazuje się osobom fizycznym i prawnym, podmiotom i organom, w tym spółkom osobowym, niezależnie od tego czy mają miejsce pobytu lub siedzibę w państwie członkowskim, wystawiania lub oferowania na sprzedaż towarów wymienionych w załączniku II na wystawach lub targach odbywających się w Unii, chyba że zostanie wykazane, że z uwagi na charakter wystawy lub targów wystawienie lub zaoferowanie na sprzedaż takich towarów nie przyczynia się do sprzedaży lub dostarczania takich towarów jakimkolwiek osobom, podmiotom lub organom w państwie trzecim ani nie propaguje ich sprzedaży lub dostarczania tym osobom, podmiotom lub organom.

Artykuł 9

Reklama

Zakazuje się osobom fizycznym i prawnym, podmiotom i organom, w tym spółkom, mającym miejsce pobytu lub siedzibę w państwie członkowskim, które sprzedają lub nabywają przestrzeń reklamową lub czas reklamowy w Unii, osobom fizycznym mającym obywatelstwo państwa członkowskiego, które sprzedają lub nabywają przestrzeń reklamową lub czas reklamowy w Unii, oraz osobom fizycznym i prawnym, podmiotom i organom, zarejestrowanym lub ustanowionym na mocy prawa państwa członkowskiego, które sprzedają lub nabywają przestrzeń reklamową lub czas reklamowy w Unii, sprzedawania jakiegokolwiek osobie, podmiotowi lub organowi w państwie trzecim przestrzeni reklamowej w mediach drukowanych lub w internecie lub czasu reklamowego w telewizji lub radiu w związku z towarami wymienionymi w załączniku II, lub nabywania od tych osób, podmiotów lub organów takiej przestrzeni reklamowej i czasu reklamowego.

Artykuł 10

Środki krajowe

1. Bez uszczerbku dla mających zastosowanie przepisów unijnych, w tym zakazu dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub przynależność państwową, państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać środki krajowe ograniczające transport, usługi finansowe, działalność ubezpieczeniową lub reasekuracyjną lub ogólną reklamę lub promocję w związku z towarami wymienionymi w załączniku II.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach przyjętych zgodnie z ust. 1 lub o zmianach i uchyleniu tych środków przed ich wejściem w życie.

ROZDZIAŁ III

TOWARY, KTÓRE MOGŁYBY BYĆ UŻYTE W CELU STOSOWANIA TORTUR LUB DO INNEGO OKRUTNEGO, NIELUDZKIEGO LUB PONIŻAJĄCEGO TRAKTOWANIA ALBO KARANIA

Artykuł 11

Wymóg uzyskania pozwolenia wywozowego

1. Wywóz towarów wymienionych w załączniku III wymaga uzyskania pozwolenia, niezależnie od pochodzenia takich towarów. Pozwolenie nie jest jednak wymagane w przypadku towarów, które są jedynie przewożone przez obszar celny Unii, tj. takich, którym nie nadano innego przeznaczenia celnego niż procedura tranzytu zewnętrznego w rozumieniu art. 226 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, łącznie ze składowaniem towarów nieunijnych w wolnym obszarze celnym.

Załącznik III obejmuje wyłącznie następujące towary, które mogłyby być użyte do stosowania tortur lub do innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania:

- a) towary używane głównie do celów egzekwowania prawa;

- b) towary, które z uwagi na sposób ich zaprojektowania i właściwości techniczne wiążą się ze znacznym ryzykiem ich użycia do stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.

Załącznik III nie obejmuje:

- a) broni palnej podlegającej kontroli na mocy rozporządzenia (UE) nr 258/2012;
b) produktów podwójnego zastosowania podlegających kontroli na mocy rozporządzenia (WE) nr 428/2009;
c) towarów podlegających kontroli zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2008/944/WPZiB.

2. Ust. 1 nie stosuje się do wywozów na te terytoria państw członkowskich, które są wymienione w załączniku VI i nie stanowią obszaru celnego Unii, pod warunkiem że towary te są używane przez organy odpowiedzialne za egzekwowanie prawa zarówno w kraju lub na terytorium przeznaczenia, jak i w części stanowiącej metropolię państwa członkowskiego, do którego należy to terytorium. Organy celne lub inne zainteresowane organy mają prawo do skontrolowania, czy warunek ten jest spełniony, oraz mogą podjąć decyzję, że wywóz nie może nastąpić do czasu zakończenia takiej kontroli.

3. Ust. 1 nie stosuje się do wywozów do państw trzecich, pod warunkiem że towary są używane przez cywilny lub wojskowy personel państwa członkowskiego uczestniczący w operacji utrzymania pokoju lub operacji zarządzania kryzysami przeprowadzanej przez UE lub ONZ w danym państwie trzecim lub w ramach operacji przeprowadzanej na podstawie porozumienia między państwami członkowskimi a państwami trzecimi w dziedzinie obrony. Organy celne lub inne właściwe organy mają prawo do skontrolowania, czy warunek ten jest spełniony. Wywóz nie może nastąpić w czasie trwania takiej kontroli.

Artykuł 12

Kryteria udzielania pozwoleń na wywóz

1. Właściwe organy wydają decyzje w sprawie wniosków o udzielenie pozwolenia na wywóz towarów wymienionych w załączniku III, biorąc pod uwagę wszystkie istotne kwestie, w tym w szczególności to, czy w ciągu ostatnich trzech lat inne państwo członkowskie oddaliło wniosek dotyczący wywozu zasadniczo identycznych towarów, oraz kwestie związane z zamierzonym końcowym zastosowaniem i ryzykiem przekierowania.

2. Właściwy organ nie udziela pozwolenia, jeśli istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że takie towary wymienione w załączniku III mogłyby być użyte przez organ odpowiedzialny za egzekwowanie prawa lub jakkolwiek osobę fizyczną lub prawną w państwie trzecim w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, poniżającego lub niehumanitarnego traktowania albo karania, w tym w celu wykonania orzeczonych przez sąd kar cielesnych.

Właściwy organ uwzględni:

- a) dostępne orzeczenia trybunałów międzynarodowych;
b) ustalenia właściwych organów ONZ, Rady Europy i UE oraz sprawozdania Europejskiego Komitetu do Spraw Zapobiegania Torturom oraz Niehumanitarnemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu Rady Europy oraz specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.

Mogą zostać wzięte pod uwagę inne stosowne informacje, obejmujące dostępne orzeczenia sądów krajowych, sprawozdania przygotowywane przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz informacje dotyczące ograniczeń w wywozie towarów wymienionych w załącznikach II i III stosowane w państwach przeznaczenia.

3. Przy sprawdzaniu zamierzonego końcowego zastosowania i ocenie ryzyka przekierowania stosuje się zasady określone w akapicie drugim i trzecim.

Jeżeli producent towarów wymienionych w ppkt 3.2 lub 3.3 załącznika III wystąpi z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na wywóz tych towarów do dystrybutora, właściwy organ przeprowadza ocenę postanowień umowy zawartej między producentem a dystrybutorem oraz środków, jakie zamierzają oni podjąć w celu zapewnienia, aby towary te oraz – w stosownych przypadkach – produkty, do których zostaną one włączone, nie zostały użyte w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.

Jeżeli wystąpiono z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na wywóz towarów wymienionych w ppkt 3.2 lub 3.3 załącznika III do użytkownika końcowego, właściwy organ może, oceniając ryzyko przekierowania, wziąć pod uwagę mające zastosowanie postanowienia umowne oraz oświadczenie dotyczące końcowego zastosowania podpisane przez użytkownika końcowego, jeżeli takie oświadczenie zostało przedłożone. W przypadku nieprzedłożenia oświadczenia dotyczącego końcowego zastosowania obowiązek wskazania podmiotu, który będzie użytkownikiem końcowym, oraz zastosowania danych towarów, spoczywa na eksporterze. Jeżeli eksporter nie dostarczy wystarczających informacji dotyczących końcowego zastosowania i użytkownika końcowego, uznaje się, że właściwy organ ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane towary mogłyby zostać użyte w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.

4. Oprócz kryteriów określonych w ust. 1 przy ocenie wniosku o udzielenie pozwolenia globalnego właściwy organ bierze pod uwagę stosowanie przez eksportera proporcjonalnych i odpowiednich środków i procedur zapewniających przestrzeganie przepisów i celów niniejszego rozporządzenia oraz warunków określonych w pozwoleniu.

*Artykuł 13***Zakaz tranzytu**

Osobom fizycznym i prawnym, podmiotom i organom, w tym spółkom osobowym, niezależnie od tego, czy mają miejsce pobytu lub siedzibę w państwie członkowskim, zakazuje się wykonywania tranzytu towarów wymienionych w załączniku III, jeżeli wiedzą, że jakkolwiek część przesyłki takich towarów ma być użyta w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania w państwie trzecim.

*Artykuł 14***Środki krajowe**

1. Niezależnie od art. 11 i 12, państwo członkowskie może przyjąć lub utrzymać zakaz wywozu oraz przywozu kajdan na nogi, łańcuchów na nogi oraz przenośnych urządzeń do wywoływania elektrowstrząsów.
2. Państwo członkowskie może nałożyć wymóg uzyskania pozwolenia na wywóz kajdanek, których łączna długość, w stanie zamkniętym, łącznie z łańcuchem, mierzona od zewnętrznej krawędzi jednej obręczy do zewnętrznej krawędzi drugiej obręczy, przekracza 240 mm. Dane państwo członkowskie stosuje do takich kajdanek rozdziały III i V.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach przyjętych zgodnie z ust. 1 i 2 przed ich wejściem w życie.

*Artykuł 15***Wymóg uzyskania pozwolenia w odniesieniu do określonych usług**

1. Pozwolenie wymagane jest w przypadku świadczenia przez odpowiednio dostawcę pomocy technicznej lub pośrednika, za wynagrodzeniem lub nieodpłatnie, na rzecz jakiegokolwiek osoby, podmiotu lub organu w państwie trzecim jednej z następujących usług:
 - a) pomoc techniczna w związku z towarami wymienionymi w załączniku III, niezależnie od pochodzenia takich towarów; oraz
 - b) usługi pośrednictwa w związku z towarami wymienionymi w załączniku III, niezależnie od pochodzenia takich towarów.
2. Przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pozwolenia na świadczenie usług pośrednictwa w odniesieniu do towarów wymienionych w załączniku III, art. 12 stosuje się odpowiednio.

Przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pozwolenia na świadczenie pomocy technicznej w związku z towarami wymienionymi w załączniku III, kryteria określone w art. 12 uwzględnia się w ocenie:

- a) czy pomoc techniczna byłaby świadczona na rzecz osoby, podmiotu lub organu, które mogłyby użyć towarów, których dotyczy pomoc techniczna, w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania; oraz
 - b) czy pomoc techniczna zostałaby wykorzystana do naprawy, rozwoju, produkcji, testowania, konserwacji lub montażu towarów wymienionych w załączniku III lub do świadczenia pomocy technicznej na rzecz osoby, podmiotu lub organu, które mogłyby użyć towarów, których dotyczy pomoc techniczna, w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.
3. Ust. 1 nie stosuje się do świadczenia pomocy technicznej, jeżeli:
 - a) pomoc techniczna jest świadczona na rzecz organu ścigania państwa członkowskiego lub cywilnego lub wojskowego personelu państwa członkowskiego zgodnie z art. 11 ust. 3 zdanie pierwsze;
 - b) pomoc techniczna obejmuje dostarczanie informacji należących do domeny publicznej; lub
 - c) pomoc techniczna stanowi minimum niezbędne do instalacji, eksploatacji, konserwacji lub naprawy towarów wymienionych w załączniku III, na których wywóz udzielił pozwolenia właściwy organ zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
 4. Niezależnie od ust. 1, państwo członkowskie może utrzymać zakaz świadczenia usług pośrednictwa w odniesieniu do kajdan na nogi, łańcuchów na nogi oraz przenośnych urządzeń do wywoływania elektrowstrząsów. W przypadku gdy państwo członkowskie utrzymuje taki zakaz, informuje Komisję, jeżeli środki przyjęte wcześniej i zgłoszone zgodnie z art. 7a ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1236/2005 zostają zmienione lub uchylone.

ROZDZIAŁ IV

TOWARY, KTÓRE MOGŁYBY BYĆ UŻYTE DO WYKONYWANIA KARY ŚMIERCI

Artykuł 16

Wymóg uzyskania pozwolenia na wywóz

1. Wywóz towarów wymienionych w załączniku IV wymaga uzyskania pozwolenia, niezależnie od pochodzenia takich towarów. Pozwolenie nie jest jednak wymagane w przypadku towarów, które są jedynie przewożone przez obszar celny Unii, tj. takich, którym nie nadano innego przeznaczenia celnego niż procedura tranzytu zewnętrznego w rozumieniu art. 226 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, łącznie ze składowaniem towarów nieunijnych w wolnym obszarze celnym.

Załącznik IV obejmuje wyłącznie towary, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci i które zostały zatwierdzone lub są faktycznie używane do wykonywania kary śmierci w jednym lub większej liczbie państw trzecich, które nie zniosły kary śmierci. Załącznik ten nie obejmuje:

- a) broni palnej podlegającej kontroli na mocy rozporządzenia (UE) nr 258/2012;
- b) produktów podwójnego zastosowania podlegających kontroli na mocy rozporządzenia (WE) nr 428/2009; oraz
- c) towarów podlegających kontroli zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2008/944/WPZiB.

2. W przypadku gdy wywóz produktów leczniczych wymaga uzyskania pozwolenia na wywóz zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a wywóz ten podlega również wymogom w zakresie udzielania pozwoleń ustanowionym w międzynarodowych konwencjach w sprawie kontrolowania środków odurzających i substancji psychotropowych, takich jak Konwencja o substancjach psychotropowych z 1971 r., państwa członkowskie mogą stosować jednolitą procedurę w celu wywiązania się ze zobowiązań spoczywających na nich na mocy niniejszego rozporządzenia i odnośnej konwencji.

Artykuł 17

Kryteria udzielania pozwoleń na wywóz

1. Właściwe organy wydają decyzje w sprawie wniosków o udzielenie pozwolenia na wywóz towarów wymienionych w załączniku IV, biorąc pod uwagę wszystkie istotne kwestie, w tym w szczególności to, czy w ciągu ostatnich trzech lat inne państwo członkowskie oddało wniosek dotyczący wywozu zasadniczo identycznych towarów, oraz kwestie związane z zamierzonym końcowym zastosowaniem i ryzykiem przekierowania.

2. Właściwy organ nie udziela pozwolenia, jeśli istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że towary wymienione w załączniku IV mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci w państwie trzecim.

3. Przy sprawdzaniu zamierzonego końcowego zastosowania i ocenie ryzyka przekierowania stosuje się zasady określone w akapicie drugim, trzecim i czwartym.

Jeżeli producent towarów wymienionych w pkt 1 załącznika IV wystąpi z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na wywóz takich produktów do dystrybutora, właściwy organ przeprowadza ocenę postanowień umowy zawartej między producentem a dystrybutorem oraz środków, jakie zamierzają oni podjąć w celu zapewnienia, aby towary te nie zostały użyte do wykonywania kary śmierci.

Jeżeli wystąpiono z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na wywóz towarów wymienionych w pkt 1 załącznika IV do użytkownika końcowego, właściwy organ może, oceniając ryzyko przekierowania, wziąć pod uwagę mające zastosowanie postanowienia umowne oraz oświadczenie dotyczące końcowego zastosowania podpisane przez użytkownika końcowego, jeżeli takie oświadczenie zostało przedłożone. W przypadku nieprzedłożenia oświadczenia dotyczącego końcowego zastosowania obowiązek wskazania podmiotu, który będzie użytkownikiem końcowym, oraz zastosowania danych towarów, spoczywa na eksporterze. Jeżeli eksporter nie dostarczy wystarczających informacji dotyczących końcowego zastosowania i użytkownika końcowego, uznaje się, że właściwy organ ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane towary mogłyby zostać użyte do wykonywania kary śmierci.

Komisja, we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich, może przyjąć wytyczne dotyczące najlepszych praktyk w odniesieniu do oceny końcowego zastosowania oraz celów, dla których pomoc techniczna zostałaby wykorzystana.

4. Oprócz kryteriów określonych w ust. 1, przy ocenie wniosku o udzielenie pozwolenia globalnego właściwy organ bierze pod uwagę stosowanie przez eksportera proporcjonalnych i odpowiednich środków i procedur zapewniających przestrzeganie przepisów i celów niniejszego rozporządzenia oraz warunków określonych w pozwoleniu.

Artykuł 18

Zakaz tranzytu

Osobom fizycznym i prawnym, podmiotom i organom, w tym spółkom osobowym, niezależnie od tego, czy mają miejsce pobytu lub siedzibę w państwie członkowskim, zakazuje się wykonywania tranzytu towarów wymienionych w załączniku IV, jeżeli wiedzą, że jakkolwiek część przesyłki takich towarów ma być użyta w celu wykonywania kary śmierci w państwie trzecim.

Artykuł 19

Wymóg uzyskania pozwolenia w odniesieniu do określonych usług

1. Pozwolenie wymagane jest w przypadku świadczenia przez odpowiednio dostawcę pomocy technicznej lub pośrednika, za wynagrodzeniem lub nieodpłatnie, na rzecz osoby, podmiotu lub organu w państwie trzecim jednej z następujących usług:

- a) pomoc techniczna w związku z towarami wymienionymi w załączniku IV, niezależnie od pochodzenia takich towarów; oraz
 - b) usługi pośrednictwa w związku z towarami wymienionymi w załączniku IV, niezależnie od pochodzenia takich towarów.
2. Przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pozwolenia na świadczenie usług pośrednictwa w odniesieniu do towarów wymienionych w załączniku IV, art. 17 stosuje się odpowiednio.

Przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pozwolenia na świadczenie pomocy technicznej w związku z towarami wymienionymi w załączniku IV, kryteria określone w art. 17 uwzględnia się w ocenie:

- a) czy pomoc techniczna byłaby świadczona na rzecz osoby, podmiotu lub organu, które mogłyby użyć towarów, których dotyczy pomoc techniczna, do wykonywania kary śmierci; oraz
 - b) czy pomoc techniczna zostałaaby wykorzystana do naprawy, rozwoju, produkcji, testowania, konserwacji lub montażu towarów wymienionych w załączniku IV lub do świadczenia pomocy technicznej na rzecz osoby, podmiotu lub organu, które mogłyby użyć towarów, których dotyczy pomoc techniczna, do wykonywania kary śmierci.
3. Ust. 1 nie stosuje się do świadczenia pomocy technicznej, jeżeli:
- a) pomoc techniczna obejmuje dostarczanie informacji należących do domeny publicznej; lub
 - b) pomoc techniczna stanowi minimum niezbędne do instalacji, eksploatacji, konserwacji i naprawy towarów wymienionych w załączniku IV, na których wywóz udzielił pozwolenia właściwy organ zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

ROZDZIAŁ V

PROCEDURY UDZIELANIA POZWOLEŃ

Artykuł 20

Rodzaje pozwoleń i organy wydające

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się generalne unijne pozwolenie na wywóz niektórych towarów, zgodnie z załącznikiem V.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym eksporter ma swoje miejsce pobytu lub swoją siedzibę, może zakazać temu eksporterowi korzystania z tego pozwolenia, jeżeli istnieją uzasadnione wątpliwości co do zdolności tego eksportera do spełniania warunków tego pozwolenia lub przestrzegania przepisów w zakresie kontroli wywozu.

Właściwe organy państw członkowskich wymieniają informacje na temat wszystkich eksporterów pozbawionych prawa korzystania z generalnego unijnego pozwolenia na wywóz, chyba że ustalą one, że dany eksporter nie będzie usiłował wywieźć towarów wymienionych w załączniku IV przez terytorium innego państwa członkowskiego. Do tego celu wykorzystuje się bezpieczny, szyfrowany system wymiany informacji.

2. Pozwolenia na wywóz innego rodzaju niż ten, o którym mowa w ust. 1, na który na mocy niniejszego rozporządzenia wymagane jest pozwolenie, udziela właściwy organ państwa członkowskiego, w którym eksporter ma swoje miejsce pobytu lub swoją siedzibę, zgodnie z wykazem w załączniku I. Pozwolenie takie może być pozwoleniem indywidualnym lub globalnym, jeżeli dotyczy towarów wymienionych w załączniku III lub w załączniku IV. W odniesieniu do towarów wymienionych w załączniku II udziela się pozwolenia indywidualnego.

3. Pozwolenia na tranzyt towarów wymienionych w załączniku II udziela właściwy organ państwa członkowskiego, w którym osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ, które dokonują transportu towarów na obszarze celnym Unii, mają miejsce pobytu lub siedzibę, zgodnie z wykazem w załączniku I. Jeżeli ta osoba, podmiot lub organ nie mają miejsca pobytu lub siedziby w państwie członkowskim, pozwolenia udziela właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium następuje wprowadzenie towarów na obszar celnym Unii. Pozwolenie takie jest pozwoleniem indywidualnym.

4. Pozwolenia na przywóz, które jest wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia, udziela właściwy organ państwa członkowskiego, w którym utworzono muzeum, zgodnie z wykazem w załączniku I. W odniesieniu do towarów wymienionych w załączniku II udziela się pozwolenia indywidualnego.

5. Pozwolenia na świadczenie pomocy technicznej w związku z towarami wymienionym w załączniku II udziela:
- właściwy organ państwa członkowskiego, w którym dostawca pomocy technicznej ma swoje miejsce pobytu lub swoją siedzibę, zgodnie z wykazem w załączniku I, lub, w przypadku braku takiego państwa członkowskiego, właściwy organ państwa członkowskiego, którego dostawca pomocy technicznej jest obywatelem lub zgodnie z prawem którego został zarejestrowany lub utworzony, jeżeli pomoc ma być świadczona na rzecz muzeum w państwie trzecim; lub
 - właściwy organ państwa członkowskiego, w którym utworzono muzeum, zgodnie z wykazem w załączniku I, jeżeli pomoc ma być świadczona na rzecz muzeum znajdującego się w Unii.
6. Pozwolenia na świadczenie pomocy technicznej w związku z towarami wymienionymi w załączniku III lub w załączniku IV udziela właściwy organ państwa członkowskiego, w którym dostawca pomocy technicznej ma miejsce pobytu lub siedzibę, zgodnie z wykazem w załączniku I, lub, w przypadku braku takiego państwa członkowskiego, właściwy organ państwa członkowskiego, którego dostawca pomocy technicznej jest obywatelem lub zgodnie z prawem którego został zarejestrowany lub utworzony.
7. Pozwolenia na świadczenie usług pośrednictwa w związku z towarami wymienionymi w załączniku III lub w załączniku IV udziela właściwy organ państwa członkowskiego, w którym pośrednik ma miejsce pobytu lub siedzibę, zgodnie z wykazem w załączniku I, lub, w przypadku braku takiego państwa członkowskiego, właściwy organ państwa członkowskiego, którego pośrednik jest obywatelem lub zgodnie z prawem którego został zarejestrowany lub utworzony. Pozwolenie jest udzielane na określoną ilość wyszczególnionych towarów przemieszczanych między dwoma państwami trzecimi lub większą ich liczbą. W pozwoleniu wyraźnie określa się miejsce, w którym towary te znajdują się w państwie trzecim będącym państwem pochodzenia oraz użytkownika końcowego oraz dokładne miejsce, w którym się on znajduje.
8. Wnioskodawcy dostarczają właściwemu organowi wszelkich stosownych informacji wymaganych przy składaniu wniosków o udzielenie indywidualnego lub globalnego pozwolenia na wywóz lub na świadczenie usług pośrednictwa, na świadczenie pomocy technicznej, indywidualnego pozwolenia na przywóz lub na tranzyt.
- W przypadku wywozu właściwe organy otrzymują pełne informacje, w szczególności na temat użytkownika końcowego, państwa przeznaczenia oraz końcowego zastosowania towarów.
- W odniesieniu do usług pośrednictwa właściwe organy otrzymują w szczególności informacje o miejscu, w którym towary te znajdują się w państwie trzecim będącym państwem pochodzenia, wyraźny opis towarów i ich ilości, informacje o stronach trzecich biorących udział w transakcji, państwie trzecim będącym państwem przeznaczenia oraz użytkownika końcowym w tym państwie oraz dokładnym miejscu, w którym się on znajduje.
- W stosownych przypadkach udzielenie pozwolenia może być uzależnione od przedłożenia oświadczenia dotyczącego końcowego zastosowania.
9. Na zasadzie odstępstwa od ust. 8, w przypadku gdy producent lub przedstawiciel producenta ma wywieźć lub sprzedać i przekazać towary objęte ppkt 3.2 lub 3.3 załącznika III lub pkt 1 załącznika IV do dystrybutora w państwie trzecim, producent przekazuje informacje na temat poczynionych ustaleń i środków podjętych w celu zapobieżenia używaniu towarów objętych pkt 3.2 lub 3.3 załącznika III w celu stosowania tortur lub do innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania lub w celu zapobieżenia używaniu towarów objętych pkt 1 załącznika IV do wykonywania kary śmierci, informacje na temat państwa przeznaczenia oraz, o ile są one dostępne, informacje na temat końcowego zastosowania towarów i ich użytkowników końcowych.
10. Na żądanie krajowego mechanizmu prewencji ustanowionego zgodnie z protokołem opcjonalnym do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r., właściwe organy mogą postanowić, aby informacje uzyskane od wnioskodawcy na temat państwa przeznaczenia, odbiorcy, użytkownika końcowego i użytkowników końcowych lub, w stosownych przypadkach, dystrybutora, ustaleń i środków, o których mowa w ust. 9, były dostępne dla krajowego mechanizmu prewencji. Właściwe organy wysłuchują wnioskodawcę przed udostępnieniem informacji i mogą nałożyć ograniczenia na możliwości wykorzystania informacji. Właściwe organy podejmują decyzje zgodnie z przepisami i praktykami krajowymi.
11. Państwa członkowskie rozpatrują wnioski o pozwolenia indywidualne lub globalne w terminie określonym zgodnie z przepisami lub praktykami krajowymi.

Artykuł 21

Pozwolenia

1. Pozwolenia na wywóz, przywóz i tranzyt są wydawane na formularzach zgodnych ze wzorem zamieszczonym w załączniku VII. Pozwolenia dotyczące usług pośrednictwa są wydawane na formularzach zgodnych ze wzorem zamieszczonym w załączniku VIII. Pozwolenia dotyczące pomocy technicznej są wydawane na formularzach zgodnych ze wzorem zamieszczonym w załączniku IX. Pozwolenia takie są ważne w całej Unii. Okres ważności pozwolenia wynosi od trzech do dwunastu miesięcy, z możliwością przedłużenia o maksymalnie dwa miesiące. Okres ważności pozwolenia globalnego wynosi od jednego do trzech lat, z możliwością przedłużenia o maksymalnie dwa lata.

2. Pozwolenie na wywóz udzielone zgodnie z art. 12 lub art. 17 oznacza pozwolenie eksporterowi na świadczenie pomocy technicznej użytkownikom końcowym w zakresie, w jakim pomoc ta jest niezbędna do zainstalowania, eksploatacji, konserwacji lub naprawy towarów, na których wywóz udzielono pozwolenia.
3. Pozwolenia mogą być wydawane za pomocą środków elektronicznych. Szczegółowe procedury określa się na poziomie krajowym. Państwa członkowskie korzystające z tej możliwości informują o tym Komisję.
4. W pozwoleniach na wywóz, przywóz, tranzyt, świadczenie pomocy technicznej lub świadczenie usług pośrednictwa umieszcza się wszelkie wymogi i warunki, jakie właściwy organ uzna za stosowne.
5. Właściwy organ, działając zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, może odmówić udzielenia pozwolenia oraz może unieważnić, zawiesić, zmienić lub cofnąć udzielone pozwolenie.

Artykuł 22

Formalności celne

1. Przy dokonywaniu formalności celnych eksporter lub importer składa należycie wypełniony formularz zamieszczony w załączniku VII jako dowód uzyskania niezbędnego pozwolenia na dany wywóz lub przywóz. Jeśli dokument nie jest wypełniony w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym dokonuje się formalności celnych, eksporter lub importer może zostać zobowiązany do dostarczenia tłumaczenia na język urzędowy tego państwa.
2. Jeżeli dokonano zgłoszenia celnego towarów wymienionych w załączniku II, III lub IV oraz stwierdzono, że na ich planowany wywóz lub przywóz nie zostało udzielone pozwolenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, organy celne zatrzymują zgłoszone towary i zwracają uwagę eksportera lub importera na możliwość złożenia wniosku o udzielenie pozwolenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Jeżeli wniosek o udzielenie pozwolenia nie zostanie złożony w terminie sześciu miesięcy od zatrzymania towarów lub jeżeli właściwy organ oddali taki wniosek, organy celne podejmują działania mające na celu uregulowanie sytuacji zatrzymanych towarów zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

Artykuł 23

Wymóg zawiadomienia i konsultacji

1. Państwo członkowskie powiadamia pozostałe państwa członkowskie i Komisję, jeżeli jego właściwe organy, zgodnie z wykazem w załączniku I, wydały decyzję o odmowie udzielenia pozwolenia na podstawie niniejszego rozporządzenia lub unieważniły pozwolenia, którego udzieliły. Takiego powiadomienia dokonuje się nie później niż w ciągu 30 dni od daty wydania decyzji lub unieważnienia.
2. Właściwy organ, w razie potrzeby lub gdy jest to właściwe poprzez kanały dyplomatyczne, konsultuje się z organem lub organami, które w ciągu ostatnich trzech lat oddaliły wniosek o udzielenie pozwolenia na przywóz, tranzyt, świadczenie pomocy technicznej na rzecz osoby, podmiotu lub organu w państwie trzecim lub świadczenie usług pośrednictwa na podstawie niniejszego rozporządzenia, jeżeli otrzyma wniosek dotyczący wywozu, tranzytu, świadczenia pomocy technicznej na rzecz osoby, podmiotu lub organu w państwie trzecim lub świadczenia usług pośrednictwa odnoszący się do zasadniczo identycznej transakcji, której dotyczył taki wcześniejszy wniosek, a organ uważa, że należy jednak udzielić pozwolenia.
3. Jeżeli po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w ust. 2, właściwy organ podejmie decyzję o udzieleniu pozwolenia, odpowiednie państwo członkowskie niezwłocznie informuje pozostałe państwa członkowskie i Komisję o swojej decyzji, wyjaśniając powody podjęcia takiej decyzji oraz przedstawiając w stosownych przypadkach istotne w danej sprawie informacje.
4. W przypadku gdy odmowa udzielenia pozwolenia jest oparta na krajowym zakazie zgodnie z art. 14 ust. 1 lub art. 15 ust. 4, nie stanowi ona decyzji o odmowie udzielenia pozwolenia w rozumieniu ust. 1 niniejszego artykułu.
5. Wszystkie powiadomienia wymagane na mocy niniejszego artykułu przekazuje się za pomocą bezpiecznego, szyfrowanego systemu wymiany informacji.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 24

Zmiana załączników

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 29 w celu zmiany załączników I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII i IX. Zawarte w załączniku I dane dotyczące właściwych organów państw członkowskich zmienia się na podstawie informacji dostarczonych przez państwa członkowskie.

W przypadku gdy, w odniesieniu do zmiany załączników II, III, IV lub V, jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, do aktów delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego artykułu zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 30.

Artykuł 25

Wnioski o dodanie towarów do jednego z wykazów towarów

1. Każde państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji z należycie uzasadnionym wnioskiem o dodanie towarów przeznaczonych lub wprowadzanych do obrotu do celów egzekwowania prawa do wykazów zamieszczonych w załącznikach II, III lub IV. Wniosek taki zawiera informacje o:

- a) projekcie i właściwościach towarów;
- b) wszystkich celach, do jakich mogą one być użyte; oraz
- c) przepisach międzynarodowych lub krajowych, które zostałyby naruszone w przypadku użycia towarów do celów egzekwowania prawa.

Państwo członkowskie, które zwraca się do Komisji z wnioskiem, przekazuje jednocześnie ten wniosek pozostałym państwom członkowskim.

2. W terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku Komisja może zwrócić się do wnioskującego państwa członkowskiego o przekazanie informacji uzupełniających, jeżeli uzna, że wniosek nie zawiera wystarczających informacji na temat jednego lub większej liczby istotnych punktów lub że dodatkowe informacje na temat jednego lub większej liczby istotnych punktów są niezbędne. Komisja wskazuje punkty, w odniesieniu do których należy przekazać informacje uzupełniające. Komisja przesyła te pytania do pozostałych państw członkowskich. Pozostałe państwa członkowskie również mogą przedłożyć Komisji dodatkowe informacje potrzebne do oceny wniosku.

3. Jeżeli Komisja uzna, że nie ma potrzeby zwracania się o informacje uzupełniające, lub, w stosownych przypadkach, jeżeli otrzyma żądane informacje uzupełniające, w ciągu 20 tygodni, odpowiednio od daty otrzymania wniosku lub od daty otrzymania informacji uzupełniających, wszczyna procedurę mającą na celu przyjęcie wnioskowanej zmiany lub informuje wnioskujące państwo członkowskie o powodach, dla których nie wszczęto takiej procedury.

Artykuł 26

Wymiana informacji pomiędzy organami państw członkowskich a Komisją

1. Bez uszczerbku dla art. 23, Komisja oraz państwa członkowskie, na wniosek, informują się nawzajem o środkach podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia oraz dostarczają sobie wszelkich istotnych informacji, którymi dysponują w związku z niniejszym rozporządzeniem, w szczególności informacji dotyczących pozwoleń, których udzielono i których udzielenia odmówiono.

2. Istotne informacje dotyczące pozwoleń, których udzielono i których udzielenia odmówiono, obejmują przynajmniej rodzaj decyzji, uzasadnienie decyzji lub jego streszczenie, nazwy lub nazwiska odbiorców oraz końcowych użytkowników, jeśli nie są nimi odbiorcy, a także nazwy danych towarów.

3. Państwa członkowskie, o ile jest to możliwe we współpracy z Komisją, sporządzają publiczne roczne sprawozdanie z działalności, zawierające informacje o liczbie otrzymanych wniosków, towarach i krajach, których dotyczyły wnioski, oraz o decyzjach, które podjęto w tych sprawach. Sprawozdanie to nie zawiera informacji, których ujawnienie, zdaniem państwa członkowskiego, naruszałoby jego żywotne interesy w zakresie bezpieczeństwa.

4. Komisja opracowuje roczne sprawozdanie obejmujące roczne sprawozdania z działalności, o których mowa w ust. 3. To roczne sprawozdanie jest udostępniane publicznie.

5. Z wyjątkiem przekazywania informacji określonych w ust. 2 organom innego państwa członkowskiego oraz Komisji, niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów krajowych dotyczących poufności i tajemnicy zawodowej.

6. Odmowa udzielenia pozwolenia wydana na podstawie krajowego zakazu przyjętego zgodnie z art. 14 ust. 1 nie stanowi decyzji o odmowie udzielenia pozwolenia w rozumieniu ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 27

Przetwarzanie danych osobowych

Dane osobowe przetwarza się i wymienia zgodnie z przepisami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2016/679 oraz rozporządzeniu (UE) 2018/1725.

*Artykuł 28***Wykorzystywanie informacji**

Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁴⁾ oraz krajowych przepisów dotyczących publicznego dostępu do dokumentów, informacje otrzymane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane tylko do celów, w jakich wnoszono o ich przekazanie.

*Artykuł 29***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 24, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 16 grudnia 2016 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 24, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 24 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

*Artykuł 30***Tryb pilny**

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie podaje się powody zastosowania trybu pilnego.
2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 29 ust. 6. W takim przypadku Komisja uchyla akt natychmiast po powiadomieniu jej przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.

*Artykuł 31***Grupa Koordynacyjna ds. Przeciwdziałania Torturom**

1. Ustanawia się Grupę Koordynacyjną ds. Przeciwdziałania Torturom, której przewodniczy przedstawiciel Komisji. Każde państwo członkowskie wyznacza przedstawiciela do tej grupy.
2. Grupa Koordynacyjna ds. Przeciwdziałania Torturom rozpatruje wszelkie sprawy dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym, bez ograniczeń, wymianę informacji dotyczących praktyk administracyjnych i wszelkie sprawy, które mogą być podnoszone przez przewodniczącego lub przedstawiciela państwa członkowskiego.

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, 31.5.2001, s. 43).

3. Grupa Koordynacyjna ds. Przeciwdziałania Torturom może, o ile uzna to za konieczne, przeprowadzać konsultacje z eksporterami, pośrednikami, dostawcami pomocy technicznej oraz innymi odnośnymi zainteresowanymi stronami, których dotyczy niniejsze rozporządzenie.

4. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu na piśmie roczne sprawozdanie z działalności Grupy Koordynacyjnej ds. Przeciwdziałania Torturom, rozpatrzonych przez nią spraw i przeprowadzonych przez nią konsultacji.

Sprawozdanie roczne sporządza się z uwzględnieniem ochrony interesów handlowych osób fizycznych lub prawnych. Dyskusje Grupy Koordynacyjnej ds. Przeciwdziałania Torturom są niejawne.

Artykuł 32

Przegląd

1. Do dnia 31 lipca 2020 r., a następnie co pięć lat, Komisja dokona przeglądu wykonania niniejszego rozporządzenia oraz złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wyczerpujące sprawozdanie z jego wykonania i oceny skutków, które może zawierać propozycje jego zmian. W ramach przeglądu zostanie przeprowadzona ocena potrzeby objęcia nią działalności obywateli Unii za granicą. Państwa członkowskie dostarczają Komisji wszelkich stosownych informacji potrzebnych do przygotowania sprawozdania.

2. Szczególne części sprawozdania dotyczą:

- a) grupy Koordynacyjnej ds. Przeciwdziałania Torturom i jej działalności. Sprawozdanie sporządza się z uwzględnieniem ochrony interesów handlowych osób fizycznych lub prawnych. Dyskusje grupy są niejawne;
- b) informacji dotyczących środków podjętych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 33 ust. 1, które zostały zgłoszone Komisji na podstawie art. 33 ust. 2.

Artykuł 33

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadkach naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasające.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach dotyczących przepisów o sankcjach zgłoszonych zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1236/2005.

Artykuł 34

Zakres terytorialny stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma taki sam terytorialny zakres stosowania jak Traktaty, z wyjątkiem art. 3 ust. 1 akapit pierwszy, art. 4 ust. 1 akapit pierwszy, art. 5, 11, 13, 14, 16 i 18, art. 20 ust. 1–4 oraz art. 22, które stosuje się do:

- obszaru celnego Unii,
- hiszpańskich terytoriów Ceuty i Melilli,
- niemieckiego terytorium Helgoland.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia Ceutę, Helgoland i Melillę traktuje się jako część obszaru celnego Unii.

Artykuł 35

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1236/2005 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XI.

*Artykuł 36***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 stycznia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

—

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ ORGANÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 20 I 23, ORAZ ADRES, NA KTÓRY NALEŻY PRZESYŁAĆ POWIADOMIENIA DO KOMISJI EUROPEJSKIEJ

A. Organy państw członkowskich

BELGIA

Federale Overheidsdienst Economie, K.M.O., Middenstand en Energie
Algemene Directie Economische Analyses en Internationale Economie
Dienst Vergunningen
Vooruitgangstraat 50
B-1210 Brussel
BELGIË

Service public fédéral économie, PME, classes moyennes et énergie
Direction générale des analyses économiques et de l'économie internationale
Service licences
Rue du Progrès 50
B-1210 Bruxelles
BELGIQUE

Tel. +32 22776713, +32 22775459
Faks +32 22775063
E-mail: frieda.coosemans@economie.fgov.be
johan.debontridder@economie.fgov.be

BULGARIA

Министерство на икономиката
ул. „Славянска” № 8
1052 София/Sofia
БЪЛГАРИЯ/BUŁGARIA

Ministry of Economy
8, Slavyanska Str.
1052 Sofia
BUŁGARIA

Tel. +359 29407771
Faks +359 29880727
E-mail: exportcontrol@mi.government.bg

REPUBLIKA CZESKA

Ministerstvo průmyslu a obchodu
Licenční správa
Na Františku 32
110 15 Praha 1
ČESKÁ REPUBLIKA

Tel. +420 224907638
Faks +420 224214558
E-mail: dual@mpo.cz

DANIA

Załącznik III, nr 2 i 3

Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
DK-1216 København K
DANMARK
Tel. +45 72268400
Faks +45 33933510
E-mail: jm@jm.dk

Załącznik II i załącznik III, nr 1

Erhvervs- og Vækstministeriet
Erhvervsstyrelsen
Eksportkontrol
Langelinie Allé 17
DK-2100 København Ø
DANMARK
Tel. +45 35291000
Faks +45 35291001
E-mail: eksportkontrol@erst.dk

NIEMCY

Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (BAFA)
Frankfurter Straße 29—35
D-65760 Eschborn
DEUTSCHLAND
Tel. +49 61969082217
Faks +49 61969081800
E-mail: ausfuhrkontrolle@bafa.bund.de

ESTONIA

Strateegilise kauba komisjon
Islandi väljak 1
15049 Tallinn
EESTI/ESTONIA
Tel. +372 6377192
Faks +372 6377199
E-mail: stratkom@vm.ee

IRLANDIA

An tAonad Ceadúnúcháin
An Roinn Gnó, Fiontar agus Nuálaíochta
23 Sráid Chill Dara
Baile Átha Cliath 2
ÉIRE
Tel. +353 16312121
Faks +353 16312562
E-mail: exportcontrol@djei.ie

Licensing Unit
Department of Jobs, Enterprise and Innovation
23 Kildare Street
Dublin 2
ÉIRE
Tel. +353 16312121
Faks +353 16312562
Email: exportcontrol@djei.ie

GRECJA

Υπουργείο Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων
Γενική Διεύθυνση Διεθνούς Οικονομικής Πολιτικής
Διεύθυνση Καθεστώτων Εισαγωγών-Εξαγωγών, Εμπορικής Άμυνας
Ερμού και Κορνάρου 1,
GR-105 63 Αθήνα/Athens
ΕΛΛΑΔΑ/GRECJA

Ministry of Development, Competitiveness, Infrastructure, Transport and Networks
General Directorate for International Economic Policy
Directorate of Import-Export Regimes, Trade Defence Instruments
Ermou and Kornarou 1,
GR-105 63 Athens
GRECJA

Tel. +30 2103286021-22, +30 2103286051-47
Faks +30 2103286094
E-mail: e3a@mnec.gr, e3c@mnec.gr

HISZPANIA

Subdirección General de Comercio Internacional de Material de Defensa y Doble Uso
Secretaría de Estado de Comercio
Ministerio de Economía y Competitividad
Paseo de la Castellana 162, planta 7
E-28046 Madrid
ESPAÑA
Tel. +34 913492587
Faks +34 913492470
E-mail: sgdefensa.sccc@comercio.mineco.es

FRANCJA

Ministère des finances et des comptes publics
Direction générale des douanes et droits indirects
Bureau E2
11 Rue des Deux Communes
F-93558 Montreuil Cedex
FRANCE
Tel. +33 1 57 53 43 98
Faks + 33 1 57 53 48 32
E-mail: dg-e2@douane.finances.gouv.fr

CHORWACJA

Ministarstvo vanjskih i europskih poslova
Samostalni sektor za trgovinsku politiku i gospodarsku multilateralu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 7-8
10 000 Zagreb
REPUBLIKA HRVATSKA
Tel. +385 16444625 (626)
Faks: + 385 16444601

WŁOCHY

Ministero dello Sviluppo Economico
Direzione Generale per la Politica Commerciale Internazionale
Divisione IV
Viale Boston, 25
00144 Roma
ITALIA
Tel. +39 0659932439
Faks +39 0659647506
E-mail: polcom4@mise.gov.it

CYPR

Υπουργείο Ενέργειας, Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού
Υπηρεσία Εμπορίου
Κλάδος Έκδοσης Αδειών Εισαγωγών/Εξαγωγών
Ανδρέα Αραούζου 6
CY-1421 Λευκωσία
ΚΥΠΡΟΣ/CYPRUS

Ministry of Energy, Commerce, Industry and Tourism
Trade Service
Import/Export Licensing Section
6 Andreas Araouzos Street
CY-1421 Nicosia
CYPR

Tel. +357 22867100, +357 22867197, +357 22867332
Faks +357 22375443
E-mail: ts@mcit.gov.cy, pevgeniou@mcit.gov.cy

ŁOTWA

Ārlietu ministrija
K. Valdemāra iela 3
LV-1395 Rīga
LATVIJA
Tel. +371 67016426
Faks +371 67828121
E-mail: mfa.cha@mfa.gov.lv

LITWA

Policijos departamento prie Vidaus reikalų ministerijos
Viešosios policijos valdybos Licencijavimo skyrius
Saltoniškių g. 19
LT-08105 Vilnius
LIETUVA/LITWA
Tel. +370 82719767
Faks +370 52719976
E-mail: leidimai.pd@policija.lt

LUKSEMBURG

Ministère de l'Économie
Office des licences
19-21, boulevard Royal
L-2449 Luxembourg.
BP 113/L-2011 Luxembourg
LUXEMBOURG
Tel. +352 226162
Faks +352 466138
E-mail: office.licences@eco.etat.lu

WĘGRY

Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal
Németvölgyi út 37-39
H-1124 Budapest
MAGYARORSZÁG/WĘGRY
Tel. +36 14585599
Faks +36 14585885
E-mail: armstrade@mkeh.gov.hu

MALTA

Dipartiment tal-Kummerċ
Servizzi ta' Kummerċ
Lascaris
Valletta VLT2000
MALTA
Commerce Department
Trade Services
Lascaris
Valletta VLT2000
MALTA
Tel. +356 21242270
Faks +356 25690286

NIDERLANDY

Ministerie van Buitenlandse Zaken
Directoraat-Generaal Buitenlandse Economische Betrekkingen
Directie Internationale Marktordening en Handelspolitiek
Bezuidenhoutseweg 67
Postbus 20061
2500 EB Den Haag
NEDERLAND
Tel. +31 703485954, +31 703484652

AUSTRIA

Bundesministerium für Wissenschaft, Forschung und Wirtschaft
Abteilung „Außenwirtschaftskontrolle“ C2/9
Stubenring 1
A-1011 Wien
ÖSTERREICH
Tel. +43 1711008341
Faks +43 1711008366
E-Mail: post.c29@bmwfw.gv.at

POLSKA

Ministerstwo Gospodarki
Departament Handlu i Usług
Plac Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa
POLSKA
Tel. +48 226935553
Faks +48 226934021
E-mail: SekretariatDHU@mg.gov.pl

PORTUGALIA

Ministério das Finanças
AT- Autoridade Tributária e Aduaneira
Direcção de Serviços de Licenciamento
Rua da Alfândega, n. 5, r/c
P-1149-006 Lisboa
PORTUGAL
Tel. +351 218813843
Faks +351 218813986
E-mail: dsl@at.gov.pt

RUMUNIA

Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului
Departamentul pentru Comerț Exterior și Relații Internaționale
Direcția Politici Comerciale
Calea Victoriei nr. 152
București, sector 1
Cod poștal 010096
ROMÂNIA
Tel. +40 214010552, +40 214010504, +40 214010507
Faks +40 214010568, +40 213150454
E-mail: adrian.berezintu@dce.gov.ro

SLOWENIA

Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo
Direktorat za notranji trg, Sektor za trgovinsko politiko
Kotnikova 5
1000 Ljubljana
REPUBLIKA SLOVENIJA
Tel. +386 1 400 3564;
Faks +386 1 400 3588

Ministry for Economic Development and Technology
Directorate for Internal Market, Trade Policy Division
Kotnikova 5
1000 Ljubljana
REPUBLIKA SŁOWENII
Tel. +386 1 400 3564;
Faks +386 1 400 3588

SŁOWACJA

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky
Odbor výkonu obchodných opatrení
Mierová 19
827 15 Bratislava
SLOVENSKO
Tel. +421 248542163
Faks +421 243423915
E-mail: lucia.filipkova@economy.gov.sk

FINLANDIA

Sisäministeriö
Poliisiosasto
PL 26
FI-00023 Valtioneuvosto
FINLANDIA

Inrikesministeriet
Polisavdelningen
PB 26
FI-00023 STATSRÅDET
SUOMI/FINLANDIA

Tel. +358 295 480 171
Faks +358 9 160 44635
E-mail: kirjaamo@intermin.fi

SZWECJA

Kommerskollegium
PO Box 6803
SE-113 86 Stockholm
SVERIGE
Tel. +46 86904800
Faks +46 8306759
E-mail: registrator@kommers.se

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Przywóz towarów określonych w załączniku II:
Department for Business, Innovation and Skills (BIS)
Import Licensing Branch (ILB)
E-mail: enquiries.ilb@bis.gsi.gov.uk

Wywóz towarów wymienionych w załączniku II lub III, świadczenie pomocy technicznej w związku z towarami wymienionym w załączniku II, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1:

Department for Business, Innovation and Skills (BIS)

Export Control Organisation

1 Victoria Street

London

SW1H 0ET

UNITED KINGDOM

Tel. +44 2072154594

Faks +44 2072152635

E-mail: eco.help@bis.gsi.gov.uk

B. Adres, na który należy przesyłać powiadomienia do Komisji Europejskiej:

European Commission

Service for Foreign Policy Instruments

Office EEAS 7/99

B-1049 Bruxelles/Brussel

BELGIQUE/BELGIË

E-mail: relex-sanctions@ec.europa.eu

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ TOWARÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3 I 4

Uwaga wstępna:

Kody CN w niniejszym załączniku odnoszą się do kodów wyszczególnionych w części drugiej załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 ⁽¹⁾.

W przypadku gdy kod CN poprzedzony jest oznaczeniem „ex”, towary objęte niniejszym rozporządzeniem stanowią jedynie część zakresu kodu CN i są określone zarówno poprzez wyszczególnienie przedstawione w niniejszym załączniku, jak i poprzez zakres kodu CN.

Uwagi:

1. Pkt 1.3 i 1.4 w sekcji 1 dotyczącej towarów przeznaczonych do przeprowadzania egzekucji ludzi nie obejmują towarów medyczno-technicznych.
2. Kontroli przewidzianej w niniejszym załączniku nie należy czynić bezskuteczną przez wywóz jakichkolwiek towarów niepodlegających kontroli (w tym instalacji przemysłowych), lecz zawierających jeden lub większą liczbę komponentów objętych kontrolą, jeżeli te komponenty stanowią podstawowy element towarów i mogą w praktyce zostać z nich usunięte i użyte do innych celów.

NB.: Przy rozstrzygnięciu, czy komponent lub komponenty objęte kontrolą należy uznać za podstawowy element, niezbędna jest ocena czynników ilości, wartości i technologicznego *know-how* oraz innych szczególnych okoliczności, które mogą decydować o tym, że komponent lub komponenty objęte kontrolą stanowią podstawowy element dostarczanego towaru.

Kod CN	Wyszczególnienie
	1. Towary przeznaczone do przeprowadzania egzekucji ludzi, a mianowicie:
ex 4421 90 97 ex 8208 90 00	1.1. Szubienice, gilotyny i ostrza gilotyny
ex 8543 70 90 ex 9401 79 00 ex 9401 80 00 ex 9402 10 00	1.2. Krzesła elektryczne do przeprowadzania egzekucji ludzi
ex 9406 00 38 ex 9406 00 80	1.3. Hermetyczne komory, wykonane np. ze stali i szkła, zaprojektowane w celu przeprowadzania egzekucji ludzi przez podanie trującego gazu lub trującej substancji
ex 8413 81 00 ex 9018 90 50 ex 9018 90 60 ex 9018 90 84	1.4. Urządzenia do automatycznego wstrzykiwania narkotyku, zaprojektowane w celu przeprowadzania egzekucji ludzi poprzez podanie śmiertelnej substancji chemicznej
	2. Towary, które nie są odpowiednie do stosowania przez organy odpowiedzialne za egzekwowanie prawa w celu krępowania ludzi, a mianowicie:
ex 8543 70 90	2.1. Urządzenia porażające prądem zakładane na ciało osoby skrupowanej, takie jak pasy, rękawy i kajdanki, zaprojektowane w celu krępowania ludzi poprzez poddawanie wstrząsom elektrycznym
ex 7326 90 98 ex 7616 99 90 ex 8301 50 00 ex 3926 90 97 ex 4203 30 00 ex 4203 40 00 ex 4205 00 90	2.2. Kajdanki na kciuki, kajdanki na palce, śruby do zgniatania kciuków i śruby do zgniatania palców Uwaga: Pozycja ta obejmuje zarówno ząbkowane, jak i nieząbkowane kajdanki i śruby.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 7326 90 98 ex 7616 99 90 ex 8301 50 00 ex 3926 90 97 ex 4203 30 00 ex 4203 40 00 ex 4205 00 90 ex 6217 10 00 ex 6307 90 98	2.3. Obręcze do krępowania nóg połączone prętem, urządzenia z obciążeniem do krępowania nóg oraz zespoły łańcuchów składające się z obręczy do krępowania nóg połączonych prętem lub urządzeń z obciążeniem do krępowania nóg Uwagi: 1. Obręcze do krępowania nóg połączone prętem to kajdany lub obręcze wyposażone w mechanizm blokujący połączone sztywnym prętem wykonanym zazwyczaj z metalu. 2. Niniejszy punkt obejmuje obręcze do krępowania nóg połączone prętem oraz urządzenia z obciążeniem do krępowania nóg, które są połączone ze zwykłymi kajdankami za pomocą łańcucha.
ex 7326 90 98 ex 7616 99 90 ex 8301 50 00 ex 3926 90 97 ex 4203 30 00 ex 4203 40 00 ex 4205 00 90 ex 6217 10 00 ex 6307 90 98	2.4. Kajdanki do krępowania ludzi zaprojektowane w celu przytwierdzenia ich do ściany, podłogi lub sufitu
ex 9401 61 00 ex 9401 69 00 ex 9401 71 00 ex 9401 79 00 ex 9401 80 00 ex 9402 10 00	2.5. Krzesła do krępowania: krzesła wyposażone w kajdany lub inne urządzenia umożliwiające krępowanie ludzi Uwaga: Niniejszy punkt nie wprowadza zakazu krzesel wyposażonych jedynie w pasy lub taśmy.
ex 9402 90 00 ex 9403 20 20 ex 9403 20 80 ex 9403 50 00 ex 9403 70 00 ex 9403 81 00 ex 9403 89 00	2.6. Ławy do krępowania i łóżka do krępowania: ławy i łóżka wyposażone w kajdany lub inne urządzenia do krępowania ludzi Uwaga: Niniejsza pozycja nie wprowadza zakazu ław i łóżek wyposażonych jedynie w pasy lub taśmy.
ex 9402 90 00 ex 9403 20 20 ex 9403 50 00 ex 9403 70 00 ex 9403 81 00 ex 9403 89 00	2.7. Łóżka-klatki: łóżka wyposażone w klatkę (cztery boki i sufit) lub podobną strukturę umożliwiającą zamknięcie osoby w ramach łóżka, których sufit lub jeden lub więcej boków posiada metalowe lub inne pręty i które można otworzyć jedynie od zewnątrz
ex 9402 90 00 ex 9403 20 20 ex 9403 50 00 ex 9403 70 00 ex 9403 81 00 ex 9403 89 00	2.8. Łóżka z siatką: łóżka wyposażone w klatkę (cztery boki i sufit) lub podobną strukturę umożliwiającą zamknięcie osoby w ramach łóżka, których sufit lub jeden lub więcej boków jest zabezpieczony siatką i które można otworzyć jedynie od zewnątrz
	3. Urządzenia przenośne, które nie są odpowiednie do stosowania przez organy odpowiedzialne za egzekwowanie prawa w celu tłumienia zamieszek lub samoobrony, a mianowicie:
ex 9304 00 00	3.1. Kije lub pałki wykonane z metalu lub innego materiału, których trzon pokryty jest metalowymi kolcami

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 3926 90 97 ex 7326 90 98	3.2. Tarcze z metalowymi kolcami
	4. Bicze, a mianowicie:
ex 6602 00 00	4.1. Baty splecione z wielu rzemieni w rodzaju bicza lub knuta
ex 6602 00 00	4.2. Baty splecione z jednego lub wielu rzemieni, wyposażone w zadziory, haczyki, kolce, metalowe druty lub podobne elementy zwiększające siłę rzemienia

ZAŁĄCZNIK III

WYKAZ TOWARÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11

Uwaga wstępna:

Kody CN w niniejszym załączniku odnoszą się do kodów wyszczególnionych w części drugiej załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87.

W przypadku gdy kod CN poprzedzony jest oznaczeniem „ex”, towary objęte niniejszym rozporządzeniem stanowią jedynie część zakresu kodu CN i są określone zarówno poprzez wyszczególnienie przedstawione w niniejszym załączniku, jak i poprzez zakres kodu CN.

Uwagi:

1. Kontroli przewidzianej w niniejszym załączniku nie należy czynić bezskuteczną przez wywóz jakichkolwiek towarów niepodlegających kontroli (w tym instalacji przemysłowych), lecz zawierających jeden lub większą liczbę komponentów objętych kontrolą, jeżeli te komponenty stanowią podstawowy element towarów i mogą w praktyce zostać z nich usunięte i użyte do innych celów.

NB: Przy rozstrzyganiu, czy komponent lub komponenty objęte kontrolą należy uznać za podstawowy element, niezbędna jest ocena czynników ilości, wartości i technologicznego *know-how* oraz innych szczególnych okoliczności, które mogą decydować o tym, że komponent lub komponenty objęte kontrolą stanowią podstawowy element dostarczanego towaru.

2. W niektórych przypadkach substancje chemiczne zostały ujęte w wykazie według nazwy oraz numeru CAS. Wykaz ma zastosowanie do substancji chemicznych o takim samym wzorze strukturalnym (w tym hydratów) bez względu na nazwę lub numer CAS. Numery CAS są zamieszczone w celu ułatwienia identyfikacji danej substancji chemicznej lub mieszaniny, bez względu na przyjętą nomenklaturę. Numery CAS nie mogą być jednak użyte jako niepowtarzalne identyfikatory, ponieważ niektóre postacie substancji chemicznych wymienionych w niniejszym wykazie, a także ich mieszaniny, są lub mogą być oznaczone odmiennymi numerami CAS.

Kod CN	Wyszczególnienie
	1. Towary zaprojektowane do krępowania ludzi, a mianowicie:
ex 7326 90 98	1.1. Kajdany i zespoły łańcuchów na nogi
ex 7616 99 90	Uwagi:
ex 8301 50 00	1. Kajdany to urządzenia ograniczające swobodę ruchu składające się z dwóch obręczy lub pierścieni wyposażonych w mechanizm blokujący i połączonych łańcuchem lub prętem.
ex 3926 90 97	2. Niniejszy punkt nie odnosi się do urządzeń do krępowania nóg i zespołów łańcuchów na nogi zakazanych w pkt 2.3 załącznika II.
ex 4203 30 00	3. Niniejszy punkt nie odnosi się do „zwykłych kajdanek”. Zwykłe kajdanki to kajdanki na ręce spełniające wszystkie poniższe warunki:
ex 4203 40 00	— ich całkowita długość łącznie z łańcuchem, przy obu zamkniętych obręczach, mierzona od zewnętrznej krawędzi jednej obręczy do zewnętrznej krawędzi drugiej obręczy wynosi pomiędzy 150 mm a 280 mm,
ex 4205 00 90	— wewnętrzny obwód każdej z obręczy wynosi maksymalnie 165 mm przy zapadce zamkniętej na ostatnie nacięcie wchodzące do mechanizmu blokującego,
ex 6217 10 00	— wewnętrzny obwód każdej z obręczy wynosi maksymalnie 200 mm przy zapadce zamkniętej na pierwsze nacięcie wchodzące do mechanizmu blokującego oraz
ex 6307 90 98	— obręcze nie zostały zmodyfikowane, aby zadawać fizyczny ból lub cierpienie.
ex 7326 90 98	1.2. Pojedyncze obręcze lub pierścienie, wyposażone w mechanizm blokujący, o średnicy wewnętrznej przekraczającej 165 mm przy zapadce zamkniętej na ostatnie nacięcie wchodzące do mechanizmu blokującego
ex 7616 99 90	Uwaga:
ex 8301 50 00	Niniejszy punkt obejmuje urządzenia do krępowania szyi oraz inne pojedyncze obręcze lub pierścienie wyposażone w mechanizm blokujący połączone ze zwykłymi kajdankami za pomocą łańcucha.
ex 3926 90 97	
ex 4203 30 00	
ex 4203 40 00	
ex 4205 00 90	
ex 6217 10 00	
ex 6307 90 98	

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 6505 00 10 ex 6505 00 90 ex 6506 91 00 ex 6506 99 10 ex 6506 99 90	1.3. Kaptury uniemożliwiające oplucie: kaptury, w tym kaptury wykonane z siatki, posiadające element zakrywający usta i uniemożliwiający oplucie Uwaga: Niniejszy punkt obejmuje kaptury uniemożliwiające oplucie połączone ze zwykłymi kajdankami za pomocą łańcucha.
	2. Broń i urządzenia zaprojektowane do celów tłumienia zamieszek lub samoobrony, a mianowicie:
ex 8543 70 90 ex 9304 00 00	2.1. Przenośna broń elektryczna, którą można porazić tylko jedną osobę za pomocą elektrowstrzaśsu, obejmująca również między innymi pałki elektryczne, tarcze elektryczne, paralizatory lub pistolety paralizujące Uwagi: 1. Niniejszy punkt nie odnosi się do pasów paralizujących za pomocą elektrowstrzaśsów i innych urządzeń wchodzących w zakres pkt 2.1 załącznika II. 2. Niniejszy punkt nie odnosi się do przenośnych indywidualnych elektronicznych urządzeń porażających, które użytkownik ma przy sobie w celu obrony własnej.
ex 8543 90 00 ex 9305 99 00	2.2. Zestawy zawierające wszystkie ważne komponenty do montażu przenośnej broni elektrycznej, do której odnosi się pkt 2.1 Uwaga: Za ważne komponenty uznaje się towary takie jak: — element generujący elektrowstrzaśsu, — przełącznik, z możliwością zdalnego sterowania lub bez oraz — elektrody lub, w stosownych przypadkach, przewody, za pomocą których można porazić prądem elektrycznym.
ex 8543 70 90 ex 9304 00 00	2.3. Broń elektryczna mocowana na stałe lub z możliwością montażu o szerokim zasięgu zdolna porazić prądem elektrycznym wiele osób
	3. Broń i sprzęt rozpraszające obezwładniające lub drażniące substancje chemiczne przeznaczone do tłumienia zamieszek lub samoobrony i określone substancje powiązane, a mianowicie:
ex 8424 20 00 ex 8424 89 00 ex 9304 00 00	3.1. Przenośna broń i sprzęt, które w momencie podawania lub rozpraszania substancji chemicznej bądź podają dawkę obezwładniających lub drażniących substancji chemicznych zdolną porazić jedną osobę, bądź też rozpraszają dawkę takiej substancji na małym obszarze, na przykład w formie rozpylonej mgły lub chmury Uwagi: 1. Niniejszy punkt nie dotyczy sprzętu, do którego odnosi się ppkt ML7.e. Wspólnego wykazu uzbrojenia Unii Europejskiej ⁽¹⁾ . 2. Niniejszy punkt nie odnosi się do przenośnego sprzętu osobistego, nawet jeśli zawiera on substancję chemiczną, który użytkownik ma przy sobie w celu obrony własnej. 3. Oprócz właściwych substancji chemicznych, takich jak środki rozpraszania tłumu lub PAVA, za obezwładniające lub drażniące substancje chemiczne uznaje się towary, do których odnoszą się pkt 3.3 i 3.4.
ex 2924 29 98	3.2. Wanililoamid kwasu pelargonowego (PAVA) (CAS RN 2444-46-4)
ex 3301 90 30	3.3. Oleożywica capsicum (OC) (CAS RN 8023-77-6)

⁽¹⁾ Ostatnia wersja dokumentu przyjęta przez Radę w dniu 26 lutego 2018 r. (Dz.U. C 98 z 15.3.2018, s. 1).

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 2924 29 98	3.4. Mieszaniny zawierające co najmniej 0,3 % PAVA lub OC w masie oraz rozpuszczalnik (na przykład etanol, 1-propanol lub heksan), które mogłyby zostać podane same jako środki obezwładniające lub drażniące, w szczególności w formie aerozolu lub w formie płynnej, lub też które mogłyby zostać wykorzystane do produkcji środków obezwładniających lub drażniących
ex 2939 99 00	
ex 3301 90 30	
ex 3302 10 90	Uwagi:
ex 3302 90 10	1. Niniejszy punkt nie odnosi się do sosów i preparatów do nich, zup i preparatów do nich oraz zmieszanych przypraw lub zmieszanych przypraw korzennych, pod warunkiem że PAVA lub OC nie są ich jedynymi składnikami aromatyzującymi.
ex 3302 90 90	
ex 3824 90 97	2. Niniejszy punkt nie odnosi się do produktów leczniczych, w przypadku których wydano pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zgodnie z prawem Unii ⁽²⁾ .
ex 8424 20 00	3.5. Sprzęt mocowany na stałe do rozprowadzania obezwładniających lub drażniących substancji chemicznych, który może zostać przymocowany do ściany lub sufitu wewnątrz budynku, zawiera zbiornik z drażniącymi lub obezwładniającymi czynnikami chemicznymi i jest uruchamiany za pomocą systemu zdalnego sterowania
ex 8424 89 00	
	Uwaga:
	Oprócz właściwych substancji chemicznych, takich jak środki rozpraszania dymu lub PAVA, za obezwładniające lub drażniące substancje chemiczne uznaje się towary, do których odnoszą się pkt 3.3 i 3.4.
ex 8424 20 00	3.6. Stały lub mocowany sprzęt do rozprowadzania obezwładniających lub drażniących czynników chemicznych, o szerokim zasięgu, nieprzeznaczony do mocowania do ściany lub sufitu wewnątrz budynku
ex 8424 89 00	
ex 9304 00 00	
	Uwagi:
	1. Niniejszy punkt nie dotyczy sprzętu, do którego odnosi się ppkt ML7.e. Wspólnego wykazu uzbrojenia Unii Europejskiej.
	2. Niniejszy punkt dotyczy również armatek wodnych.
	3. Oprócz właściwych substancji chemicznych, takich jak środki rozpraszania dymu lub PAVA, za obezwładniające lub drażniące substancje chemiczne uznaje się towary, do których odnoszą się pkt 3.3 i 3.4.

⁽²⁾ Zob. w szczególności rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1) oraz dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

ZAŁĄCZNIK IV

TOWARY, KTÓRE MOGŁYBY BYĆ UŻYTE DO WYKONYWANIA KARY ŚMIERCI, O KTÓRYCH MOWA
W ART. 16

Kod CN	Wyszczególnienie
	1. Produkty, które mogłyby być użyte do przeprowadzania egzekucji ludzi poprzez podanie śmiertelnego zastrzyku, a mianowicie:
	1.1. Krótko lub średnioługo działające barbituranowe środki znieczulające, między innymi:
ex 2933 53 90 [a–f] ex 2933 59 95 [g] i h)	a) amobarbital (CAS RN 57-43-2) b) sól sodowa amobarbitalu (CAS RN 64-43-7) c) pentobarbital (CAS RN 76-74-4) d) sól sodowa pentobarbitalu (CAS 57-33-0) e) sekobarbital (CAS RN 76-73-3) f) sól sodowa sekobarbitalu (CAS RN 309-43-3) g) tiopental (CAS RN 76-75-5) h) sól sodowa tiopentalu (CAS RN 71-73-8), znana również jako tiopenton sodu
ex 3003 90 00 ex 3004 90 00 ex 3824 90 96	Uwaga: Niniejszy punkt odnosi się również do produktów zawierających jeden ze środków znieczulających wymienionych w wykazie krótko lub średnioługo działających barbituranowych środków znieczulających.

ZAŁĄCZNIK V

GENERALNE UNIJNE POZWOLENIE NA WYWÓZ EU GEA 2019/125

CZĘŚĆ 1

Towary

Niniejsze generalne pozwolenie na wywóz obejmuje towary wymienione w którejkolwiek pozycji w załączniku IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 ⁽¹⁾.

Obejmuje ono również świadczenie pomocy technicznej użytkownikom końcowym w zakresie, w jakim pomoc ta jest niezbędna do zainstalowania, eksploatacji, konserwacji lub naprawy tych towarów, na których wywóz udzielono pozwolenia, jeżeli eksporter świadczy taką pomoc.

CZĘŚĆ 2

Miejsca przeznaczenia

Pozwolenie na wywóz na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/125 nie jest wymagane w przypadku dostaw do państwa lub terytorium będącego częścią obszaru celnego Unii, który do celów niniejszego rozporządzenia obejmuje Ceutę, Helgoland i Melillę (art. 34 ust. 2).

Niniejsze generalne pozwolenie na wywóz jest ważne na całym terytorium Unii w przypadku wywozu do następujących miejsc przeznaczenia:

Terytoria duńskie znajdujące się poza obszarem celnym:

- Grenlandia
- Wyspy Owcze

Terytoria francuskie znajdujące się poza obszarem celnym:

- Francuskie Terytoria Południowe i Antarktyczne
- Polinezja Francuska
- Nowa Kaledonia i terytoria zależne
- Saint Barthélemy
- Saint-Pierre i Miquelon
- Wyspy Wallis i Futuna

Terytoria niderlandzkie znajdujące się poza obszarem celnym:

- Aruba
- Bonaire
- Curaçao
- Saba
- Sint Eustatius
- Sint Maarten

Oдноśne terytoria brytyjskie znajdujące się poza obszarem celnym:

- Anguilla
- Bermudy
- Falklandy

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- Georgia Południowa i Sandwich Południowy
- Gibraltar
- Montserrat
- Święta Helena i terytoria zależne
- Turks i Caicos

Albania

Andora

Argentyna

Australia

Benin

Boliwia

Bośnia i Hercegowina

była jugosłowiańska republika Macedonii

Czarnogóra

Dżibuti

Ekwador

Filipiny

Gabon

Gruzja

Gwinea Bissau

Honduras

Islandia

Kanada

Kirgistan

Kolumbia

Kostaryka

Liberia

Liechtenstein

Meksyk

Mołdawia

Mongolia

Mozambik

Namibia

Nepal

Nowa Zelandia

Nikaragua

Norwegia

Panama

Paragwaj

Republika Dominikańska

Republika Południowej Afryki

Republika Zielonego Przylądka
Rwanda
San Marino
Serbia
Seszele
Szwajcaria (w tym Büsingen i Campione d'Italia)
Timor Wschodni
Togo
Turcja
Turkmenistan
Ukraina
Urugwaj
Uzbekistan
Wenezuela
Wyspy Świętego Tomasza i Książęca

CZĘŚĆ 3

Warunki i wymogi dotyczące korzystania z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz

- 1) Z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz nie można korzystać, jeżeli:
- a) eksporterowi zakazano korzystania z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/125;
 - b) właściwe organy państwa członkowskiego, w którym eksporter ma miejsce pobytu lub siedzibę, poinformowały eksportera, że dane towary są lub mogą być przeznaczone, w całości lub części, do powrotnego wywozu do państwa trzeciego albo do wykonywania kary śmierci w państwie trzecim;
 - c) eksporter wie lub ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane towary są przeznaczone, w całości lub w części, do powrotnego wywozu do państwa trzeciego albo do wykonywania kary śmierci w państwie trzecim;
 - d) dane towary wywożone są do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, który znajduje się w miejscu przeznaczenia objętym niniejszym generalnym pozwoleniem na wywóz;
 - e) eksporter jest producentem danych produktów leczniczych i nie zawarł z dystrybutorem prawnie wiążącej umowy, na mocy której dystrybutor jest zobowiązany do dokonania wszystkich dostaw i przekazania towarów pod warunkiem zawarcia prawnie wiążącej umowy, na mocy której nabywca jest zobowiązany – najlepiej pod rygorem odstrasżającej kary umownej – do:
 - (i) nieużywania towarów otrzymanych od dystrybutora do wykonywania kary śmierci;
 - (ii) niedostarczania ani nieprzekazywania tych towarów osobie trzeciej, jeżeli nabywca wie lub ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że towary te są przeznaczone do wykonywania kary śmierci; oraz
 - (iii) nakładania takich samych wymogów na osobę trzecią, której nabywca mógłby dostarczyć lub przekazać którykolwiek z tych towarów;
 - f) eksporter nie jest producentem danych produktów leczniczych i nie uzyskał podpisanego oświadczenia użytkownika końcowego od użytkownika końcowego w państwie przeznaczenia;
 - g) eksporter produktów leczniczych nie zawarł prawnie wiążącej umowy z dystrybutorem lub użytkownikiem końcowym, na mocy której dystrybutor lub, w przypadku zawarcia umowy przez użytkownika końcowego, użytkownik końcowy jest zobowiązany – najlepiej pod rygorem odstrasżającej kary umownej – do uzyskania przedniego pozwolenia od eksportera na:
 - (i) przekazanie lub dostarczenie części przesyłki organowi odpowiedzialnemu za egzekwowanie prawa w państwie lub na terytorium, które nie zniosły kary śmierci,

- (ii) przekazanie lub dostarczenie części przesyłki osobie fizycznej lub prawnej, podmiotowi lub organowi nabywającemu dane towary dla organu odpowiedzialnego za egzekwowanie prawa lub świadczącemu usługi z użyciem takich towarów na rzecz takiego organu odpowiedzialnego za egzekwowanie prawa; oraz
 - (iii) powrotny wywóz lub przekazanie części przesyłki do państwa lub terytorium, które nie zniosły kary śmierci; lub
- h) eksporter towarów innych niż produkty lecznicze nie zawarł z użytkownikiem końcowym prawnie wiążącej umowy, o której mowa w lit. g).
- 2) Eksporterzy, którzy korzystają z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz EU GEA 2019/125, powiadamiają właściwe organy państwa członkowskiego, w którym mają miejsce pobytu lub siedzibę, o pierwszym przypadku skorzystania z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz nie później niż 30 dni po dokonaniu pierwszego wywozu.

Eksporterzy zgłaszają również w zgłoszeniu celnym, że korzystają z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz EU GEA 2019/125, zaznaczając w polu 44 odpowiedni kod znaleziony w bazie danych TARIC.

- 3) Wymogi dotyczące sprawozdawczości związane z korzystaniem z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz oraz wszelkie dodatkowe informacje dotyczące produktów wywożonych w ramach niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz wymagane przez państwo członkowskie, z którego dokonuje się wywozu, są określane przez państwa członkowskie.

Państwo członkowskie może wymagać od eksporterów mających miejsce pobytu lub siedzibę na jego terytorium, aby przed pierwszym skorzystaniem z niniejszego generalnego pozwolenia na wywóz dokonali rejestracji. Bez uszczerbku dla art. 20 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/125 rejestracja odbywa się automatycznie i eksporter jest o niej powiadamiany przez właściwe organy niezwłocznie, a w każdym razie nie później niż w ciągu dziesięciu dni roboczych od wpłynięcia wniosku.

ZAŁĄCZNIK VI

WYKAZ TERYTORIÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11 UST. 2

DANIA:

— Grenlandia

FRANCJA:

— Nowa Kaledonia i terytoria zależne

— Polinezja Francuska

— Francuskie Terytoria Południowe i Antarktyczne

— Wyspy Wallis i Futuna

— Saint-Pierre i Miquelon

NIEMCY:

— Büsingen

ZAŁĄCZNIK VII

FORMULARZ POZWOLENIA NA WYWÓZ LUB PRZYWÓZ, O KTÓRYM MOWA W ART. 21 UST. 1

Specyfikacja techniczna:

Wymiary formularza wynoszą 210 × 297 mm, przy czym dopuszczalne są wymiary mniejsze o najwyżej 5 mm i większe o najwyżej 8 mm. Wielkość pól formularza jest wyznaczona na podstawie jednostki miary równej jednej dziesiątej cala poziomo oraz jednej szóstej cala pionowo. Podział pól jest wyznaczany na podstawie jednostki miary równej jednej dziesiątej cala poziomo.

UNIA EUROPEJSKA

POZWOLENIE NA WYWÓZ/PRZYWÓZ SPRZĘTU SŁUŻĄCEGO DO TORTUR	1	Wnioskodawca (pełna nazwa, adres, numer celny) Rodzaj: ☐ ☐	POZWOLENIE NA WYWÓZ LUB PRZYWÓZ TOWARÓW, KTORE MOGLYBY BYĆ STOSOWANE DO ZADAWANIA TORTUR (ROZPORZĄDZENIE (UE) 2019/125)			
	2	Odbiorca (pełna nazwa i adres)	3	Nr pozwolenia		
			☐ Wywóz	☐ Przywóz		
			4	Termin ważności <input type="text"/>		
	5	Agent celny/przedstawiciel (jeżeli jest inny niż wnioskodawca)	6	Państwo, w którym znajdują się dane towary Kod		
			7	Państwo przeznaczenia Kod		
			8	Państwo Członkowskie, w którym nastąpi objęcie procedurą celną		
	9	Użytkownik końcowy (pełna nazwa i adres)	Organ wydający			
	10	Opis pozycji	11	Poz. nr 1	12	kod CN
					13	Ilość
14	Szczególne wymagania oraz warunki					
10	Opis pozycji	11	Poz. nr 2	12	kod CN	
				13	Ilość	
14	Szczególne wymagania oraz warunki					
10	Opis pozycji	11	Poz. nr 3	12	kod CN	
				13	Ilość	
14	Szczególne wymagania oraz warunki					
15	Nижеj podpisany potwierdza, że właściwy organ zezwolił na [wywóz] [przywóz] (niepotrzebne skreślić) towarów określonych w polu 10 zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/125 oraz z zastrzeżeniem wymogów, warunków i procedur określonych w niniejszym formularzu i załączniku lub załącznikach, do których zawiera on odesłanie.					
16	Ilość załączników					
Sporządzono w (miejscowość i data)						
Nazwa (podana drukiem lub wielkimi literami)						
Podpis: (Pieczęć organu wydającego)						

Wyjaśnienia dotyczące formularza

„Pozwolenie na wywóz lub przywóz towarów, które mogłyby być użyte do stosowania tortur (rozporządzenie (UE) 2019/125)”

Niniejszego formularza pozwolenia używa się w celu wydania pozwolenia na wywóz lub przywóz towarów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 ⁽¹⁾. Nie należy go stosować przy wydawaniu pozwolenia na dostarczanie pomocy technicznej.

Organ wydający jest organem zdefiniowanym w art. 2 lit. h) rozporządzenia (UE) 2019/125, określonym w załączniku I do tego rozporządzenia.

Pozwolenie wydaje się na niniejszym jednokartkowym formularzu, zadrukowanym obustronnie. Właściwy urząd celny odlicza wywożone ilości od łącznej dostępnej ilości. Musi on upewnić się, że różne pozycje podlegające pozwoleniu są w tym celu wyraźnie oddzielone.

W przypadkach gdy procedury krajowe państw członkowskich wymagają dodatkowych egzemplarzy formularza (na przykład do wniosku), pozwolenie to może zostać włączone do kompletu formularzy zawierającego niezbędne egzemplarze zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi. W polu powyżej pola 3 każdego egzemplarza oraz na marginesie po lewej stronie powinno być wyraźnie określone przeznaczenie (na przykład wniosek, kopia dla wnioskodawcy) odnośnych egzemplarzy. Tylko jeden egzemplarz stanowi formularz pozwolenia określony w załączniku VII do rozporządzenia (UE) 2019/125.

Pole 1	Wnioskodawca:	Proszę podać nazwę wnioskodawcy oraz jego pełny adres. Można również podać numer celny wnioskodawcy (w większości przypadków fakultatywnie). Należy podać rodzaj wnioskodawcy (fakultatywnie) w odpowiednim polu, używając cyfr 1, 2 lub 4 przy odwoływaniu się do punktów w definicji zawartej w art. 2 lit. i) rozporządzenia (UE) 2019/125.
Pole 3	Pozwolenie nr:	Proszę wpisać numer oraz zaznaczyć pole odnoszące się do wywozu lub przywozu. Patrz: art. 2 lit. d) i e) oraz art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/125 w odniesieniu do definicji określeń „wywóz” i „przywóz”.
Pole 4	Termin ważności:	Proszę podać dzień (dwie cyfry), miesiąc (dwie cyfry) oraz rok (cztery cyfry).
Pole 5	Agent celny/przedstawiciel:	Proszę podać nazwę należycie upoważnionego przedstawiciela lub agenta (celnego) występującego na rzecz wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca nie składa wnioskodawca. Patrz również: art. 18 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.
Pole 6	Państwo, w którym znajdują się dane towary:	Proszę podać zarówno nazwę danego państwa, jak i odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 ⁽²⁾ . Patrz: rozporządzenie Komisji (UE) nr 1106/2012 ⁽³⁾ .
Pole 7	Państwo przeznaczenia:	Proszę podać zarówno nazwę danego państwa, jak i odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 471/2009. Patrz: rozporządzenie (UE) nr 1106/2012.
Pole 10	Opis pozycji:	Proszę rozważyć dołączenie informacji dotyczących opakowania danych towarów. Proszę zwrócić uwagę na fakt, że w polu 10 można także podać wartość towarów. Jeśli w polu 10 nie ma wystarczającej ilości miejsca, można pisać dalej na dołączonym czystym arkuszu, podając numer pozwolenia. W polu 16 proszę podać liczbę załączników.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (Dz.U. L 30 z 31.1.2019, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 23).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7).

		Formularz przeznaczony jest do zgłoszenia najwyżej trzech różnych rodzajów towarów (patrz: załączniki II i III do rozporządzenia (UE) 2019/125). Jeżeli potrzebne jest uzyskanie pozwolenia na wywóz lub przywóz więcej niż trzech rodzajów towarów, proszę wydać dwa pozwolenia.
Pole 11	Pozycja nr:	Niniejsze pole wymaga wypełnienia na drugiej stronie formularza. Proszę sprawdzić, czy numer pozycji odpowiada wydrukowanemu numerowi w polu 11 znajdującym się obok opisu odpowiedniej pozycji na pierwszej stronie.
Pole 14	Szczególne wymogi oraz warunki:	Jeśli w polu 14 nie ma wystarczającej ilości miejsca, można pisać dalej na dołączonym czystym arkuszu, podając numer pozwolenia. W polu 16 proszę podać liczbę załączników.
Pole 16	Liczba załączników:	Proszę podać liczbę ewentualnych załączników (patrz: wyjaśnienia do pól 10 i 14).

ZAŁĄCZNIK VIII

**FORMULARZ POZWOLENIA NA ŚWIADCZENIE USŁUG POŚREDNICTWA, O KTÓRYCH MOWA
W ART. 21 UST. 1**

Specyfikacja techniczna:

Wymiary formularza wynoszą 210 × 297 mm, przy czym dopuszczalne są wymiary mniejsze o najwyżej 5 mm i większe o najwyżej 8 mm. Wielkość pól formularza jest wyznaczona na podstawie jednostki miary równej jednej dziesiątej cala poziomo oraz jednej szóstej cala pionowo. Podział pól jest wyznaczany na podstawie jednostki miary równej jednej dziesiątej cala poziomo.

UNIA EUROPEJSKA

Pozwolenie na świadczenie usług pośrednictwa (rozporządzenie (UE) 2019/125)	1	Pośrednik składający wniosek (pełna nazwa i adres) ☐	POZWOLENIE NA ŚWIADCZENIE USŁUG POŚREDNICTWA W ZWIĄZKU Z TOWARAMI, KTÓRE MOGŁYBY BYĆ UŻYTE DO ZADAWANIA TORTUR LUB WYKONYWANIA KARY ŚMIERCI (ROZPORZĄDZENIE (UE) 2019/125)			
	2	Osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ dokonujące wywozu towarów z danego państwa trzeciego do państwa trzeciego przeznaczenia (pełna nazwa i adres)	3	Pozwolenie nr ☐ pozwolenie indywidualne ☐ pozwolenie globalne		
			4	Termin ważności		
	5	Odbiorca w państwie trzecim przeznaczenia (pełna nazwa i adres) ☐ użytkownik końcowy ☐ dystrybutor ☐ inne	6	Państwo trzecie, w którym znajdują się towary	Kod państwa	
			7	Państwo trzecie przeznaczenia	Kod państwa	
	8	Użytkownik końcowy lub dystrybutor w państwie trzecim przeznaczenia (pełna nazwa i adres) ☐ użytkownik końcowy ☐ dystrybutor	9	Państwo członkowskie, w którym pośrednik ma miejsce pobytu lub siedzibę Jeżeli nie ma takiego państwa członkowskiego, państwo członkowskie, którego obywatelem jest pośrednik lub w którym jest on zarejestrowany jako osoba prawna, podmiot lub organ		
	1	10	Uczestniczące strony trzecie (np. agent)			
		11	Zastosowanie końcowe (w stosownych przypadkach)			
		12				
	13	Opis pozycji	14	Pozycja nr 1	15	Kod HS
					16	Ilość
					17	Waluta i wartość
	13	Opis pozycji	14	Pozycja nr 2	15	Kod HS
					16	Ilość
					17	Waluta i wartość
	13	Opis pozycji	14	Pozycja nr 3	15	Kod HS
					16	Ilość
					17	Waluta i wartość
	18	Szczególne wymogi i warunki				
	19	Niżej podpisany potwierdza, że właściwy organ pozwolił na świadczenie usług pośrednictwa w związku z towarami określonymi w polu 13 zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/125 oraz z zastrzeżeniem wymogów, warunków i procedur określonych w niniejszym formularzu i załącznikach do niego, do których zawiera on odesłanie.				
	20	Liczba załączników				
	Sporządzono w (miejscowość i data)					
	Nazwa (pismem maszynowym lub drukowanymi literami)					
	Podpis:				(Pieczęć organu wydającego)	

Wyjaśnienia dotyczące formularza

„Pozwolenie na świadczenie usług pośrednictwa w związku z towarami, które mogłyby być użyte do wykonania kary śmierci lub do stosowania tortur (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 ⁽¹⁾)”.

Niniejszego formularza pozwolenia używa się w celu wydania pozwolenia na świadczenie usług pośrednictwa zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/125.

Organ wydający jest organem zdefiniowanym w art. 2 lit. h) rozporządzenia (UE) 2019/125. Jest to jeden z organów wymienionych w wykazie właściwych organów w załączniku I do tego rozporządzenia.

Pole 1	Pośrednik składający wniosek	Proszę podać imię i nazwisko lub nazwę oraz pełny adres pośrednika składającego wniosek. Pośrednik został zdefiniowany w art. 2 lit. l) rozporządzenia (UE) 2019/125.
Pole 3	Pozwolenie nr	Proszę wpisać numer oraz zaznaczyć, czy pozwolenie jest pozwoleniem indywidualnym czy globalnym (zob. definicje w art. 2 lit. p) i q) rozporządzenia (UE) 2019/125.
Pole 4	Termin ważności	Proszę podać dzień (dwie cyfry), miesiąc (dwie cyfry) oraz rok (cztery cyfry). Okres ważności pozwolenia indywidualnego wynosi od trzech do dwunastu miesięcy, a pozwolenia globalnego od roku do trzech lat. W przypadku upływu okresu ważności można w razie konieczności wnioskować o jego przedłużenie.
Pole 5	Odbiorca	Proszę, oprócz podania nazwy i adresu, zaznaczyć, czy odbiorca w państwie trzecim przeznaczenia jest użytkownikiem końcowym, dystrybutorem, o którym mowa w art. 2 lit. r) rozporządzenia (UE) 2019/125, czy stroną mającą inną rolę w transakcji. Jeżeli odbiorca jest dystrybutorem, ale wykorzystuje część przesyłki także do określonego zastosowania końcowego, proszę zaznaczyć pole „dystrybutor” i „użytkownik końcowy” oraz podać zastosowanie końcowe w polu 11.
Pole 6	Państwo trzecie, w którym znajdują się towary	Proszę podać nazwę danego państwa oraz odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 ⁽²⁾ . Zob. rozporządzenie Komisji (UE) nr 1106/2012 ⁽³⁾ .
Pole 7	Państwo trzecie przeznaczenia	Proszę podać nazwę danego państwa oraz odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 471/2009. Zob. rozporządzenie (UE) nr 1106/2012.
Pole 9	Wydające państwo członkowskie	Proszę podać w odpowiedniej linii nazwę danego państwa członkowskiego oraz odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 471/2009. Zob. rozporządzenie (UE) nr 1106/2012.
Pole 11	Zastosowanie końcowe	Proszę podać dokładny opis wykorzystania towarów oraz zaznaczyć, czy użytkownik końcowy jest organem odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa, zdefiniowanym w art. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2019/125, czy podmiotem prowadzącym szkolenia z używania towarów będących przedmiotem pośrednictwa. Proszę pozostawić puste pole, jeżeli usługi pośrednictwa są świadczone na rzecz dystrybutora, chyba że sam dystrybutor używa części towarów do określonego zastosowania końcowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (Dz.U. L 30 z 31.1.2019, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 23).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7).

Pole 12	Dokładne dane dotyczące miejsca przechowywania towarów w państwie trzecim, z którego nastąpi wywóz	Proszę podać miejsce przechowywania towarów w państwie trzecim, z którego zostaną one dostarczone osobie, podmiotowi lub organowi wymienionym w polu 2. Miejsce przechowywania musi zawierać adres w państwie, o którym mowa w polu 6, lub podobną informację na temat miejsca przechowywania towarów. Niedopuszczalne jest podawanie numeru skrytki pocztowej lub podobnego adresu pocztowego.
Pole 13	Opis pozycji	Opis towarów powinien zawierać odniesienie do konkretnej pozycji w załączniku III lub IV do rozporządzenia (UE) 2019/125. Proszę rozważyć podanie informacji dotyczących opakowania towarów. Jeżeli w polu 13 zabraknie miejsca, można pisać dalej na dołączonym czystym arkuszu, z podaniem numeru pozwolenia. W polu 20 proszę podać liczbę załączników.
Pole 14	Pozycja nr	Niniejsze pole należy wypełnić wyłącznie na odwrocie formularza. Proszę sprawdzić, czy numer pozycji odpowiada wydrukowanemu numerowi w polu 14 znajdującym się obok opisu danej pozycji na pierwszej stronie.
Pole 15	Kod HS	Kod HS to kod celny przypisany towarom w systemie zharmonizowanym. Zamiast niego można użyć kodu Nomenklatury scalonej, jeżeli jest znany. W celu zapoznania się z aktualną wersją Nomenklatury scalonej zob. rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1821 (*).
Pole 17	Waluta i wartość	Proszę wpisać wartość i walutę, podając należną cenę (bez przeliczenia). Jeżeli cena ta nie jest znana, proszę podać szacowaną wartość, poprzedzając ją dopiskiem „szac. wart.". Walutę należy podać zgodnie z kodem literowym (ISO 4217:2015).
Pole 18	Szczególne wymogi i warunki	Pole 18 dotyczy pozycji 1, 2 lub 3 (proszę określić w stosownych przypadkach) opisanych w polach 14–16 powyżej. Jeżeli w polu 18 zabraknie miejsca, można pisać dalej na dołączonym czystym arkuszu, z podaniem numeru pozwolenia. W polu 20 proszę podać liczbę załączników.
Pole 20	Liczba załączników	Proszę podać liczbę ewentualnych załączników (zob. wyjaśnienia do pól 13 i 18).

(*) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1821 z dnia 6 października 2016 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 294 z 28.10.2016, s. 1).

ZAŁĄCZNIK IX

**FORMULARZ POZWOLENIA NA ŚWIADCZENIE POMOCY TECHNICZNEJ, O KTÓREJ MOWA W ART. 21
UST. 1**

Specyfikacja techniczna:

Wymiary formularza wynoszą 210 × 297 mm, przy czym dopuszczalne są wymiary mniejsze o najwyżej 5 mm i większe o najwyżej 8 mm. Wielkość pól formularza jest wyznaczona na podstawie jednostki miary równej jednej dziesiątej cala poziomo oraz jednej szóstej cala pionowo. Podział pól jest wyznaczany na podstawie jednostki miary równej jednej dziesiątej cala poziomo.

UNIA EUROPEJSKA

Pozwolenie na świadczenie usług pośrednictwa (rozporządzenie (UE) 2019/125)	1	Dostawca pomocy technicznej składający wniosek (pełna nazwa i adres) ☐	POZWOLENIE NA ŚWIADCZENIE POMOCY TECHNICZNEJ W ZWIĄZKU Z TOWARAMI, KTÓRE MOGŁYBY BYĆ UŻYTE DO ZADAWANIA TORTUR LUB WYKONYWANIA KARY ŚMIERCI (ROZPORZĄDZENIE (UE) 2019/125)
	2	Osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ, na rzecz których świadczona będzie pomoc techniczna (pełna nazwa i adres)	3 Pozwolenie nr na podstawie artykułu ☐ 3 ☐ 4 ☐ 7a ☐ 7d
	4		4 Termin ważności
	5	Osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ wymienione w polu 2 to ☐ muzeum ☐ organ odpowiedzialny za egzekwowanie prawa ☐ instytucja zapewniająca kształcenie lub szkolenie ☐ dostawca usług naprawy, konserwacji lub innych usług technicznych w związku z towarami objętymi pomocą techniczną ☐ producent towarów objętych pomocą techniczną ☐ żadne z powyższych. Proszę określić działalność osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu wymienionych w polu 2.	6 Państwo trzecie lub państwo członkowskie, w którym świadczona będzie pomoc techniczna (nazwa i kod)
			7 Niniejsze pozwolenie dotyczy ☐ jednorazowego świadczenia pomocy technicznej ☐ pomocy technicznej świadczonej w danym okresie. Proszę podać ten okres:
			8 Państwo członkowskie, w którym dostawca pomocy technicznej ma miejsce pobytu lub siedzibę Jeżeli nie ma takiego państwa członkowskiego, państwo członkowskie, którego obywatelem jest dostawca pomocy technicznej lub w którym jest on zarejestrowany jako osoba prawna, podmiot lub organ
	1		
	9	Opis typu towarów objętych pomocą techniczną	Organ wydający
	10	Opis pomocy technicznej, na którą udzielono pozwolenia	
	11	Jeżeli osoba, podmiot lub organ wymienione w polu 2 to osoba, podmiot lub organ w państwie trzecim, pomoc techniczna będzie świadczona ☐ z UE do tego państwa trzeciego ☐ przez personel w tym państwie trzecim ☐ z innego państwa trzeciego (proszę podać nazwę)	
12	Opis szkolenia z używania towarów objętych pomocą techniczną, które będzie świadczone osobie fizycznej lub prawnej, podmiotowi lub organowi wymienionym w polu 2	13 Szkolenie z używania towarów wymienionych w polu 9 będzie prowadzone przez ☐ dostawcę pomocy technicznej wymienionego w polu 2 ☐ stronę trzecią działającą w imieniu dostawcy pomocy technicznej (pełna nazwa i adres) lub we współpracy z tym dostawcą	
14	Szczególne wymagania i warunki		
15	Niżej podpisany potwierdza, że właściwy organ pozwolił na udzielanie pomocy technicznej w związku z towarami określonymi w polu 9 zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/125 oraz z zastrzeżeniem wymogów, warunków i procedur określonych w niniejszym formularzu i załącznikach do niego, do których zawiera on odesłanie.		
16	Liczba załączników		
Sporządzono w (miejscowość i data)			
Nazwa (pismem maszynowym lub drukowanymi literami)			
Podpis:		(Pieczęć organu wydającego)	

Wyjaśnienia dotyczące formularza

„Pozwolenie na świadczenie pomocy technicznej w związku z towarami, które mogłyby być użyte do wykonania kary śmierci lub do stosowania tortur (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 ⁽¹⁾)”

Niniejszego formularza pozwolenia używa się w celu wydania pozwolenia na świadczenie pomocy technicznej zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/125. Jeżeli pomoc techniczna jest świadczona przy okazji wywozu, na który udzielono pozwolenia w rozporządzeniu (UE) 2019/125 lub zgodnie z tym rozporządzeniem, nie należy stosować niniejszego formularza, z wyjątkiem następujących przypadków:

- pomoc techniczna jest związana z towarami wymienionymi w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2019/125 (zob. art. 3 ust. 2), lub
- pomoc techniczna związana z towarami wymienionymi w załączniku III lub załączniku IV do rozporządzenia (UE) 2019/125 wykracza poza to, co jest niezbędne do zainstalowania, eksploatacji, konserwacji lub naprawy wywożonych towarów (zob. art. 21 ust. 2 oraz – w przypadku towarów wymienionych w załączniku IV – część 1 generalnego unijnego pozwolenia na wywóz EU GEA 2019/125 w załączniku V do rozporządzenia (UE) 2019/125).

Organ wydający jest organem zdefiniowanym w art. 2 lit. h) rozporządzenia (UE) 2019/125. Jest on organem wymienionym w wykazie właściwych organów w załączniku I do tego rozporządzenia.

Pozwolenia wydaje się na tym jednostronicowym formularzu, w razie potrzeby z załącznikami.

Pole 1	Dostawca pomocy technicznej składający wniosek	Proszę podać nazwę i pełny adres wnioskodawcy. Dostawca pomocy technicznej został zdefiniowany w art. 2 lit. m) rozporządzenia (UE) 2019/125. Jeżeli pomoc techniczna jest świadczona przy okazji wywozu, na który udzielono pozwolenia, proszę również – jeżeli to możliwe – podać numer celny składającego wniosek oraz numer właściwego pozwolenia na wywóz w polu 14.
Pole 3	Pozwolenie nr	Proszę wpisać numer oraz zaznaczyć, na podstawie którego artykułu rozporządzenia (UE) 2019/125 udzielono pozwolenia.
Pole 4	Termin ważności	Proszę podać dzień (dwie cyfry), miesiąc (dwie cyfry) oraz rok (cztery cyfry). Okres ważności pozwolenia wynosi od trzech do dwunastu miesięcy. W przypadku upływu okresu ważności można w razie konieczności wnioskować o jego przedłużenie.
Pole 5	Działalność osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu wymienionych w polu 2.	Proszę podać główną działalność osoby, podmiotu lub organu, na rzecz których świadczona będzie pomoc techniczna. Organ odpowiedzialny za egzekwowanie prawa został zdefiniowany w art. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2019/125. Jeżeli główna działalność nie została wyszczególniona, proszę zaznaczyć „żadne z powyższych” i opisać główną działalność, używając ogólnych pojęć (na przykład hurtownik, detalista, szpital).
Pole 6	Państwo trzecie lub państwo członkowskie, w którym świadczona będzie pomoc techniczna	Proszę podać nazwę danego państwa oraz odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 ⁽²⁾ . Zob. rozporządzenie Komisji (UE) nr 1106/2012 ⁽³⁾ . W polu 6 należy wpisać państwo członkowskie jedynie wtedy, gdy podstawą udzielenia pozwolenia jest art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/125.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/125 z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (Dz.U. L 30 z 31.1.2019, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 23).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7).

Pole 7	Rodzaj pozwolenia	Proszę zaznaczyć, czy pomoc techniczna jest świadczona w danym okresie, a jeżeli tak, proszę podać ten okres w dniach, tygodniach lub miesiącach, w czasie którego dostawca pomocy technicznej ma obowiązek reagowania na prośby o poradę, wsparcie lub szkolenie. Jednorazowe świadczenie pomocy technicznej obejmuje jedno konkretne żądanie udzielenia porady lub wsparcia lub przeprowadzenia konkretnego szkolenia (nawet jeżeli dotyczy to kursu prowadzonego przez kilka dni).
Pole 8	Wydające państwo członkowskie	Proszę podać w odpowiedniej linii nazwę danego państwa członkowskiego oraz odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 471/2009. Zob. rozporządzenie (UE) nr 1106/2012.
Pole 9	Opis typu towarów objętych pomocą techniczną	Proszę opisać typ towarów objętych pomocą techniczną. Opis powinien zawierać odniesienie do konkretnej pozycji w załączniku II, III lub IV do rozporządzenia (UE) 2019/125.
Pole 10	Opis pomocy technicznej, na którą udzielono pozwolenia	Proszę jasno i dokładnie opisać pomoc techniczną. Proszę podać datę i numer umowy zawartej przez dostawcę pomocy technicznej lub – w stosownych przypadkach – załączyć taką umowę.
Pole 11	Sposób świadczenia pomocy technicznej	Nie należy wypełniać pola 11, jeżeli podstawą udzielenia pozwolenia jest art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/125. Jeżeli pomoc techniczna jest świadczona z państwa trzeciego innego niż państwo trzecie, w którym odbiorca tej pomocy ma miejsce pobytu lub siedzibę, proszę podać nazwę danego państwa oraz odpowiedni kod z wykazu kodów krajów ustanowionego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 471/2009. Zob. rozporządzenie (UE) nr 1106/2012.
Pole 12	Opis szkolenia z używania towarów objętych pomocą techniczną	Proszę zaznaczyć, czy wsparciu technicznemu lub serwisowi technicznemu objętym definicją pomocy technicznej zawartą w art. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) 2019/125 towarzyszy szkolenie dla użytkowników danych towarów. Proszę podać rodzaj użytkowników, którzy otrzymają takie szkolenie, oraz określić cele i treść programu szkolenia.
Pole 14	Szczegółne wymogi i warunki	Jeżeli w polu 14 zabraknie miejsca, można pisać dalej na dołączonym czystym arkuszu, z podaniem numeru pozwolenia. W polu 16 proszę podać liczbę załączników.
Pole 16	Liczba załączników	Proszę podać liczbę ewentualnych załączników (zob. wyjaśnienia do pól 10 i 14).

ZAŁĄCZNIK X

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I WYKAZ JEGO KOLEJNYCH ZMIAN

- Rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005
(Dz.U. L 200, 30.7.2005, s. 1)
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1377/2006
(Dz.U. L 255 z 19.9.2006, s. 3)
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006
(Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1)
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 675/2008
(Dz.U. L 189 z 17.7.2008, s. 14)
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1226/2010
(Dz.U. L 336 z 21.12.2010, s. 13)
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1352/2011
(Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 31)
- Rozporządzenie Rady (UE) nr 517/2013
(Dz.U. L 158 z 10.6.2013, s. 1)
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 585/2013
(Dz.U. L 169 z 21.6.2013, s. 46)
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014
(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 775/2014
(Dz.U. L 210 z 17.7.2014, s. 1)
- Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1113
(Dz.U. L 182 z 10.7.2015, s. 10)
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2134
(Dz.U. L 338 z 13.12.2016, s. 1)
- Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/181
(Dz.U. L 40 z 13.2.2018, s. 1)
- Tylko art. 1 ust. 1 tiret trzynaste w odniesieniu do rozporządzenia (WE) nr 1236/2005 oraz pkt 13 ppkt 5 załącznika
- Tylko art. 1 ust. 1 lit. n) tiret czwarte oraz pkt 16 ppkt 4 załącznika
- Tylko pkt 12 załącznika

ZAŁĄCZNIK XI

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1236/2005	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	art. 3
art. 4	art. 4
art. 4a	art. 5
art. 4b	art. 6
art. 4c	art. 7
art. 4d	art. 8
art. 4e	art. 9
art. 4f	art. 10
art. 5	art. 11
art. 6 ust. 1	art. 12 ust. 1
art. 6 ust. 2 akapit pierwszy	art. 12 ust. 2 akapit pierwszy
art. 6 ust. 2 akapit drugi formuła wprowadzająca	art. 12 ust. 2 akapit drugi formuła wprowadzająca
art. 6 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze	art. 12 ust. 2 akapit drugi lit. a)
art. 6 ust. 2 akapit drugi tiret drugie	art. 12 ust. 2 akapit drugi lit. b)
art. 6 ust. 2 akapit trzeci	art. 12 ust. 2 akapit trzeci
art. 6 ust. 3 formuła wprowadzająca	art. 12 ust. 3 akapit pierwszy
art. 6 ust. 3 pkt 3.1	art. 12 ust. 3 akapit drugi
art. 6 ust. 3 pkt 3.2	art. 12 ust. 3 akapit trzeci
art. 6a	art. 13
art. 7	art. 14
art. 7a	art. 15
art. 7b	art. 16
art. 7c ust. 1	art. 17 ust. 1
art. 7c ust. 2	art. 17 ust. 2
art. 7c ust. 3 formuła wprowadzająca	art. 17 ust. 3 akapit pierwszy
art. 7c ust. 3 pkt 3.1	art. 17 ust. 3 akapit drugi
art. 7c ust. 3 pkt 3.2	art. 17 ust. 3 akapit trzeci
art. 7c ust. 3 pkt 3.3	art. 17 ust. 3 akapit czwarty
art. 7c ust. 4	art. 17 ust. 4
art. 7d	art. 18
art. 7e	art. 19
art. 8	art. 20
art. 9	art. 21
art. 10	art. 22
art. 11	art. 23

Rozporządzenie (WE) nr 1236/2005	Niniejsze rozporządzenie
art. 12	art. 24
art. 12a	art. 25
art. 13 ust. 1, 2 oraz 3	art. 26 ust. 1, 2 oraz 3
art. 13 ust. 3a	art. 26 ust. 4
art. 13 ust. 4	art. 26 ust.5
art. 13 ust. 5	art. 26 ust. 6
art. 13a	art. 27
art. 14	art. 28
art. 15a	art. 29
art. 15b	art. 30
art. 15c	art. 31
art. 15d	art. 32
art. 17	art. 33
art. 18	art. 34
—	art. 35
art. 19	art. 36
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
załącznik IIIa	załącznik IV
załącznik IIIb	załącznik V
załącznik IV	załącznik VI
załącznik V	załącznik VII
załącznik VI	załącznik VIII
załącznik VII	załącznik IX
—	załącznik X
—	załącznik XI

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/126**z dnia 16 stycznia 2019 r.****ustanawiające Europejską Agencję Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 2062/94**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 153 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy (EU-OSHA) została ustanowiona rozporządzeniem Rady (WE) nr 2062/94 ⁽³⁾ w celu przyczyniania się do poprawy środowiska pracy w zakresie ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników przez działania zmierzające do rozwoju i rozpowszechniania wiedzy w tej dziedzinie.
- (2) Od jej ustanowienia w 1994 r. EU-OSHA odgrywa ważną rolę we wspieraniu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia w pracy w całej Unii. W tym samym czasie zaszły zmiany w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz zmiany technologiczne. Należy zatem dostosować terminologię używaną do opisu celów i zadań EU-OSHA, aby uwzględnić te zmiany.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2062/94 było wielokrotnie zmieniane. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to należy uchylić i zastąpić.
- (4) W miarę możliwości i z uwzględnieniem trójstronnego charakteru EU-OSHA, zasady regulujące EU-OSHA należy określić zgodnie z zasadami wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej oraz Komisji Europejskiej w sprawie agencji zdecentralizowanych z dnia 19 lipca 2012 r.
- (5) Ponieważ trzy trójstronne agencje, a mianowicie EU-OSHA, Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) i Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop), zajmują się kwestiami związanymi z rynkiem pracy, środowiskiem pracy, kształceniem i szkoleniem zawodowym oraz umiejętnościami, wymagana jest ścisła koordynacja między nimi. W swojej pracy EU-OSHA powinna zatem uzupełniać działania Eurofoundu i Cedefopu w sytuacji, gdy mają one podobne obszary zainteresowania, a jednocześnie wspierać dobrze funkcjonujące narzędzia, jak protokoły ustaleń. EU-OSHA powinna wykorzystać sposoby zwiększenia efektywności i synergii oraz unikać w swojej działalności powielania działań Eurofoundu i Cedefopu oraz Komisji. Ponadto, w stosownych przypadkach, EU-OSHA powinna się starać skutecznie współpracować z instytucjami Unii i zewnętrznymi wyspecjalizowanymi organami w celu wykorzystania ich wewnętrznych zdolności badawczych.
- (6) Podczas oceny EU-OSHA Komisja powinna konsultować się z głównymi zainteresowanymi stronami, w tym z członkami Zarządu i posłami do Parlamentu Europejskiego.
- (7) Trójstronny charakter EU-OSHA, Eurofoundu i Cedefopu to niezwykle cenny przejaw kompleksowego podejścia opartego na dialogu społecznym między partnerami społecznymi oraz organami unijnymi i krajowymi, co jest niezwykle ważne dla znalezienia wspólnych i trwałych rozwiązań społecznych i gospodarczych.
- (8) Gdy w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o bezpieczeństwie i zdrowiu w pracy, przyjmuje się, że odnosi się to zarówno do zdrowia fizycznego, jak i psychicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 30.6.2017, s. 49.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 grudnia 2018 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2062/94 z dnia 18 lipca 1994 r. ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy (Dz.U. L 216 z 20.8.1994, s. 1).

- (9) Aby usprawnić proces decyzyjny EU-OSHA i przyczynić się do zwiększenia skuteczności i efektywności, należy wprowadzić dwupoziomą strukturę zarządzania. W tym celu państwa członkowskie, krajowe organizacje pracodawców i pracowników oraz Komisja powinny być reprezentowane w Zarządzie, który powinien dysponować niezbędnymi uprawnieniami, w tym uprawnieniami do przyjmowania budżetu i zatwierdzania dokumentu programowego. W dokumencie programowym, zawierającym wieloletni program prac EU-OSHA oraz jej roczny program prac, Zarząd powinien określić priorytety strategiczne działalności EU-OSHA. Ponadto przyjęte przez Zarząd zasady dotyczące zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi powinny obejmować środki wykrywania potencjalnych zagrożeń na wczesnym etapie.
- (10) Aby EU-OSHA mogła prawidłowo funkcjonować, państwa członkowskie, europejskie organizacje pracodawców i pracowników oraz Komisja powinny zapewnić, aby osoby powołane do Zarządu posiadały odpowiednią wiedzę w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy z myślą o podejmowaniu strategicznych decyzji oraz nadzorowaniu działalności EU-OSHA.
- (11) Należy powołać Radę Wykonawczą, której zadaniem będzie właściwe przygotowywanie posiedzeń Zarządu oraz wspomaganie jego procesu decyzyjnego i procesu monitorowania. Wspomagając Zarząd, Rada Wykonawcza powinna, w razie potrzeby, mieć możliwość podejmowania w pilnych przypadkach niektórych decyzji tymczasowych w imieniu Zarządu. Zarząd powinien przyjąć regulamin wewnętrzny Rady Wykonawczej.
- (12) Dyrektor Wykonawczy powinien odpowiadać za ogólne zarządzanie EU-OSHA zgodnie ze strategicznym kierunkiem określonym przez Zarząd, w tym za bieżące administrowanie oraz zarządzanie zasobami finansowymi i ludzkimi. Dyrektor Wykonawczy powinien wykonywać powierzone mu uprawnienia. Powinna istnieć możliwość zawieszenia tych uprawnień w wyjątkowych okolicznościach, takich jak konflikt interesów lub poważne naruszenie obowiązków wynikających z regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
- (13) Zasada równości jest podstawową zasadą prawa Unii. Wymaga ona zapewnienia równości kobiet i mężczyzn we wszystkich obszarach, w tym zatrudnienia, pracy i wynagrodzenia. Wszystkie strony powinny dążyć do osiągnięcia równowagi pod względem reprezentacji kobiet i mężczyzn w Zarządzie i w Radzie Wykonawczej. Cel ten powinien być też realizowany przez Zarząd w odniesieniu do przewodniczącego i zastępców przewodniczącego, jak również przez grupy reprezentujące rządy oraz organizacje pracodawców i organizacje pracowników w Zarządzie w odniesieniu do wyznaczania zastępców uczestniczących w posiedzeniach Rady Wykonawczej.
- (14) EU-OSHA prowadzi biuro kontaktowe w Brukseli. Należy zachować możliwość prowadzenia tego biura.
- (15) W Unii i w państwach członkowskich istnieją już organizacje, które zapewniają tego samego typu informacje i usługi jak EU-OSHA. Aby uzyskać jak największe korzyści na poziomie Unii z prac już wykonanych przez te organizacje, należy utrzymać istniejącą dobrą funkcjonującą sieć ustanowioną przez EU-OSHA w ramach rozporządzenia (WE) nr 2062/94, obejmującą krajowe punkty centralne i sieci trójstronne państw członkowskich. Ważne jest też, aby EU-OSHA utrzymywała bardzo ścisłe funkcjonalne powiązania z Komitetem Doradczym ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy, ustanowionym decyzją Rady z dnia 22 lipca 2003 r. ⁽⁴⁾, w celu zapewnienia dobrej koordynacji i synergii.
- (16) Przepisy finansowe i przepisy dotyczące programowania i sprawozdawczości dotyczące EU-OSHA powinny zostać uaktualnione. Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 ⁽⁵⁾ stanowi, że EU-OSHA ma przeprowadzać oceny ex ante i ex post tych programów i działań, które pociągają za sobą znaczne wydatki. EU-OSHA powinna uwzględniać te oceny w swoim programowaniu wieloletnim i rocznym.
- (17) W celu zapewnienia EU-OSHA pełnej autonomii i niezależności oraz umożliwienia prawidłowej realizacji celów i zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem EU-OSHA powinna posiadać odpowiedni i autonomiczny budżet, którego dochody będą pochodzić głównie z budżetu ogólnego Unii. Procedura budżetowa Unii powinna mieć zastosowanie do EU-OSHA w zakresie dotyczącym wkładu Unii i wszelkich innych dotacji, którymi obciążany jest budżet ogólny Unii. Trybunał Obrachunkowy powinien przeprowadzać kontrolę sprawozdań finansowych EU-OSHA.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady z dnia 22 lipca 2003 r. ustanawiająca Komitet Doradczy ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy (Dz.U. C 218 z 13.9.2003, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).

- (18) Usługi tłumaczeniowe niezbędne dla funkcjonowania EU-OSHA powinny być świadczone przez Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (Centrum Tłumaczeń). EU-OSHA powinna współpracować z Centrum Tłumaczeń, aby określić wskaźniki jakości, terminowości i poufności, jasno określić potrzeby i priorytety EU-OSHA oraz stworzyć przejrzyste i obiektywne procedury procesu tłumaczenia.
- (19) Przepisy dotyczące personelu EU-OSHA powinny być zgodne z regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia innych pracowników Unii (zwanymi dalej „warunkami zatrudnienia innych pracowników”), ustanowionymi rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽⁶⁾.
- (20) EU-OSHA powinna przedsięwziąć niezbędne środki, aby zapewnić postępowanie z informacjami poufnymi i ich przetwarzanie w sposób bezpieczny. W stosownych przypadkach EU-OSHA powinna przyjąć przepisy bezpieczeństwa równoważne przepisom określonym w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443 ⁽⁷⁾ i (UE, Euratom) 2015/444 ⁽⁸⁾.
- (21) Konieczne jest ustanowienie przejściowych przepisów budżetowych i przepisów przejściowych dotyczących Zarządu, Dyrektora Wykonawczego i personelu, aby zapewnić kontynuację działalności EU-OSHA do czasu wdrożenia niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

CELE I ZADANIA

Artykuł 1

Ustanowienie i cele

1. Niniejszym ustanawia się Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) jako agencję Unii.
2. Celem EU-OSHA jest dostarczanie instytucjom i organom Unii, państw członkowskim, partnerom społecznym i innym podmiotom działającym w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy odpowiednich informacji technicznych, naukowych i gospodarczych oraz wiedzy fachowej w tej dziedzinie, aby poprawić środowisko pracy w zakresie zapewniania pracownikom bezpieczeństwa i ochrony ich zdrowia.

W tym celu EU-OSHA zwiększa i rozpowszechnia wiedzę, zapewnia dowody i usługi na potrzeby kształtowania polityki, włącznie z wnioskami opartymi na badaniach naukowych, oraz ułatwia wymianę wiedzy między Unią a podmiotami krajowymi.

Artykuł 2

Zadania

1. EU-OSHA ma następujące zadania w odniesieniu do obszarów polityki, o których mowa w art. 1 ust. 2, przy pełnym poszanowaniu odpowiedzialności państw członkowskich:
 - a) gromadzi i analizuje informacje techniczne, naukowe i gospodarcze na temat bezpieczeństwa i zdrowia w pracy w państwach członkowskich w celu:
 - (i) identyfikacji zagrożeń i dobrych praktyk, jak również istniejących priorytetów i programów krajowych;
 - (ii) zapewnienia niezbędnych danych przy opracowywaniu priorytetów i programów Unii; oraz
 - (iii) rozpowszechniania tych informacji wśród instytucji i organów Unii, państw członkowskich, partnerów społecznych oraz innych podmiotów działających w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy;
 - b) gromadzi i analizuje informacje techniczne, naukowe i gospodarcze na temat badań naukowych nad bezpieczeństwem i zdrowiem w pracy oraz na temat innych prac badawczych dotyczących aspektów związanych z bezpieczeństwem i zdrowiem w pracy, a także rozpowszechnia wyniki takich badań naukowych i prac badawczych;
 - c) promuje i wspiera współpracę oraz wymianę informacji i doświadczeń między państwami członkowskimi w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy, w tym informacji o programach szkoleniowych;
 - d) organizuje konferencje i seminaria oraz wymianę wiedzy fachowej zgromadzonej przez państwa członkowskie w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy;

⁽⁶⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

⁽⁷⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁽⁸⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

- e) dostarcza instytucjom i organom Unii oraz państwom członkowskim obiektywnych dostępnych informacji technicznych, naukowych i gospodarczych oraz wiedzy fachowej, których potrzebują do opracowywania i wdrażania rozsądnej i skutecznej polityki mającej zapewniać bezpieczeństwo pracownikom i chronić ich zdrowie, włącznie z zapobieganiem potencjalnym zagrożeniom oraz ich przewidywaniem, w szczególności dostarczając Komisji informacji technicznych, naukowych i gospodarczych oraz wiedzy fachowej, których potrzebuje ona do wykonywania swoich zadań polegających na identyfikowaniu, przygotowywaniu i ocenie środków prawodawczych oraz innych środków dotyczących zapewnienia bezpieczeństwa pracownikom i ochrony ich zdrowia, w szczególności, w odniesieniu do wpływu aktów prawnych, ich dostosowania do rozwoju technicznego, naukowego i regulacyjnego, a także ich praktycznego wdrażania przez przedsiębiorstwa, ze szczególnym uwzględnieniem mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP);
- f) zapewnia forum wymiany doświadczeń i informacji między rządami, partnerami społecznymi i innymi zainteresowanymi stronami na poziomie krajowym;
- g) przyczynia się, w tym za pośrednictwem informacji i analiz opartych na dowodach, do realizowania reform i polityk na poziomie krajowym;
- h) gromadzi informacje dotyczące kwestii bezpieczeństwa i zdrowia od państw trzecich i organizacji międzynarodowych oraz udostępnia im takie informacje;
- i) dostarcza informacji technicznych, naukowych i gospodarczych na temat metod i narzędzi wdrażania działań prewencyjnych, identyfikuje dobre praktyki oraz wspiera działania prewencyjne, zwracając szczególną uwagę na specyficzne problemy MŚP, a w przypadku dobrych praktyk skupia swoją uwagę w szczególności na tych praktykach, które stanowią praktyczne narzędzia do stosowania przy ocenie zagrożeń dla bezpieczeństwa i zdrowia w pracy oraz na określaniu środków przeciwdziałania tym zagrożeniom;
- j) przyczynia się do opracowywania strategii oraz programów działania Unii w dziedzinie zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w pracy, bez uszczerbku dla sfery kompetencji Komisji;
- k) opracowuje, zgodnie z art. 30, strategię dotyczącą stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach należących do kompetencji EU-OSHA;
- l) prowadzi działania i kampanie komunikacyjne oraz podnoszące świadomość dotyczące bezpieczeństwa i zdrowia w pracy.
2. Jeżeli konieczne są nowe badania, przed podjęciem decyzji dotyczących polityki instytucje Unii uwzględniają wiedzę fachową EU-OSHA oraz wszelkie badania, które przeprowadziła lub jest w stanie przeprowadzić w danej dziedzinie, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽⁹⁾.
3. EU-OSHA zapewnia, aby rozpowszechniane informacje oraz udostępniane narzędzia były dostosowane do potrzeb docelowych użytkowników. W tym celu EU-OSHA prowadzi bliską współpracę z krajowymi punktami centralnymi, o których mowa w art. 12 ust. 1, zgodnie z art. 12 ust. 2.
4. EU-OSHA może zawierać umowy o współpracy z innymi właściwymi agencjami Unii, aby ułatwiać i wspierać współpracę z nimi.
5. Podczas wykonywania swoich zadań EU-OSHA prowadzi intensywny dialog przede wszystkim z wyspecjalizowanymi podmiotami – publicznymi lub prywatnymi, krajowymi lub międzynarodowymi – z organami publicznymi, z instytucjami akademickimi i naukowymi, z organizacjami pracodawców i pracowników oraz z krajowymi organami trójstronnymi, o ile takowe istnieją. Bez uszczerbku dla realizacji swoich celów i zamierzeń EU-OSHA współpracuje z innymi agencjami Unii, w szczególności z Eurofoundem i Cedefopem, aby – unikając powielania wysiłków – wspierać synergię i komplementarność w ramach ich działalności.

ROZDZIAŁ II

STRUKTURA ORGANIZACYJNA EU-OSHA

Artykuł 3

Struktura administracyjna i zarządcza

Strukturę administracyjną i zarządczą EU-OSHA tworzą:

- a) Zarząd;
- b) Rada Wykonawcza;
- c) Dyrektor Wykonawczy;
- d) sieć.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

SEKCJA 1

Zarząd

Artykuł 4

Skład Zarządu

1. W skład Zarządu wchodzi:

- a) po jednym członku reprezentującym rząd z każdego państwa członkowskiego;
- b) po jednym członku reprezentującym organizacje pracodawców z każdego państwa członkowskiego;
- c) po jednym członku reprezentującym organizacje pracowników z każdego państwa członkowskiego;
- d) trzech członków reprezentujących Komisję;
- e) jeden niezależny ekspert wyznaczony przez Parlament Europejski.

Każdy z członków, o których mowa w lit. a)–d), ma prawo głosu.

Rada powołuje członków, o których mowa w lit. a), b) i c), spośród członków i zastępców członków Komitetu Doradczego ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy.

Członków, o których mowa w lit. a), powołuje się na wniosek państw członkowskich. Członków, o których mowa w lit. b) i c), powołuje się na wniosek rzeczników odpowiednich grup w Komitecie Doradczym ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy.

Wnioski, o których mowa w akapicie czwartym, przedkłada się Radzie; a także przedkłada się je do wiadomości Komisji.

Komisja powołuje członków, o których mowa w lit. d).

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego powołuje eksperta, o którym mowa w lit. e).

2. Każdy członek Zarządu ma zastępcę. Zastępca reprezentuje członka Zarządu pod jego nieobecność. Zastępców powołuje się zgodnie z ust. 1.

3. Członków Zarządu i ich zastępców wyznacza się i powołuje w oparciu o ich wiedzę w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy, biorąc pod uwagę ich odpowiednie umiejętności, takie jak umiejętności kierownicze, administracyjne i budżetowe oraz wiedzę fachową w dziedzinie podstawowych zadań EU-OSHA, pozwalające im na skuteczne pełnienie funkcji nadzorczej. Wszystkie strony reprezentowane w Zarządzie starają się ograniczyć rotację swoich przedstawicieli, aby zapewnić ciągłość prac Zarządu. Wszystkie strony dążą do osiągnięcia równowagi pod względem liczby kobiet i mężczyzn w składzie Zarządu.

4. W chwili obejmowania stanowiska każdy członek Zarządu i jego zastępca podpisuje pisemne oświadczenie, zgodnie z którym nie zachodzi w jego przypadku konflikt interesów. Każdy członek Zarządu i jego zastępca uaktualnia swoje oświadczenie w przypadku zmiany okoliczności w odniesieniu do jakiegokolwiek konfliktu interesów. EU-OSHA publikuje oświadczenia i ich aktualizacje na swojej stronie internetowej.

5. Kadencja członków oraz ich zastępców trwa cztery lata. Kadencja ta jest odnawialna. Po upływie kadencji lub w przypadku rezygnacji członkowie i ich zastępcy pozostają na stanowisku do chwili przedłużenia ich powołania lub wyznaczenia następcy.

6. W ramach Zarządu tworzy się grupy obejmujące przedstawicieli odpowiednio rządów, organizacji pracodawców i organizacji pracowników. Każda grupa wyznacza koordynatora w celu poprawy efektywności obrad wewnątrz grup i między grupami. Koordynatorami grup pracodawców i pracowników są przedstawiciele odnośnych organizacji europejskich, którzy mogą być wyznaczani spośród powołanych członków Zarządu. Koordynatorzy, którzy nie są powołanymi członkami Zarządu zgodnie z ust. 1, uczestniczą w posiedzeniach Zarządu bez prawa głosu.

Artykuł 5

Funkcje Zarządu

1. Zarząd:

- a) wyznacza strategiczne kierunki działania EU-OSHA;
- b) przyjmuje co roku, większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu i zgodnie z art. 6, dokument programowy EU-OSHA, zawierający wieloletni program prac EU-OSHA wraz z jej rocznym programem prac na nadchodzący rok;

- c) przyjmuje, większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu, roczny budżet EU-OSHA oraz pełni inne funkcje związane z tym budżetem na podstawie rozdziału III;
- d) przyjmuje skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności wraz z oceną działalności EU-OSHA; przedkłada je do dnia 1 lipca każdego roku Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu, a skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności podaje do wiadomości publicznej;
- e) przyjmuje zgodnie z art. 17 przepisy finansowe mające zastosowanie do EU-OSHA;
- f) przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, odpowiednią w stosunku do ryzyka takich nadużyć, uwzględniając koszty i korzyści związane ze środkami, które mają być zastosowane;
- g) przyjmuje przepisy, których celem jest zapobieganie konfliktom interesów i zarządzanie nimi, w odniesieniu do swoich członków i niezależnych ekspertów, a także oddelegowanych ekspertów krajowych i innych członków personelu niezatrudnionych przez EU-OSHA, o których mowa w art. 20;
- h) na podstawie analizy potrzeb przyjmuje i regularnie aktualizuje plany komunikacji i rozpowszechniania informacji oraz odzwierciedla je w dokumencie programowym EU-OSHA;
- i) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny;
- j) wykonuje, zgodnie z ust. 2, w odniesieniu do personelu EU-OSHA uprawnienia organu powołującego powierzone mu na mocy regulaminu pracowniczego oraz uprawnienia organu uprawnionego do zawierania umów o pracę powierzone mu na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników (zwane dalej „uprawnieniami organu powołującego”);
- k) przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
- l) powołuje Dyrektora Wykonawczego oraz, w stosownych przypadkach, podejmuje decyzje o przedłużeniu jego mandatu lub odwołaniu go ze stanowiska zgodnie z art. 19;
- m) powołuje księgowego podlegającego regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników, który jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków;
- n) przyjmuje regulamin wewnętrzny Rady Wykonawczej;
- o) monitoruje odpowiednie działania następcze w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);
- p) wydaje zgodę na dokonywanie ustaleń związanych ze współpracą z właściwymi organami państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi, zgodnie z art. 30.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 110 regulaminu pracowniczego, na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników Zarząd przyjmuje decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor Wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazywania tych uprawnień.

Jeżeli wymagają tego wyjątkowe okoliczności, Zarząd może zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i uprawnienia dalej przekazane przez Dyrektora Wykonawczego. W takich przypadkach Zarząd przekazuje je, na czas określony, jednemu z powołanych przez siebie przedstawicieli Komisji lub członkowi personelu innemu niż Dyrektor Wykonawczy.

Artykuł 6

Programowanie wieloletnie i roczne

1. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy; zgodnie z art. 11 ust. 5 lit. e) niniejszego rozporządzenia, sporządza projekt dokumentu programowego, zawierający wieloletni i roczny program prac zgodnie z art. 32 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.

2. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Zarządowi projekt dokumentu programowego, o którym mowa w ust. 1. Po zatwierdzeniu przez Zarząd projekt dokumentu programowego jest przedkładany Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie nie później niż do dnia 31 stycznia każdego roku. Dyrektor Wykonawczy przedkłada zaktualizowane wersje tego dokumentu zgodnie z tą samą procedurą. Zarząd przyjmuje dokument programowy, uwzględniając opinię Komisji.

Dokument programowy staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii i podlega, w razie potrzeby, odpowiednim dostosowaniom.

3. Wieloletni program prac określa ogólne założenia strategiczne, w tym cele, oczekiwane wyniki i wskaźniki skuteczności, unikając powielania działań innych agencji. Określa on również programowanie w zakresie zasobów, w tym budżet wieloletni i personel. Zawiera on strategię stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z art. 30, działania powiązane z tą strategią oraz specyfikację odnośnych zasobów.

4. Roczny program prac jest spójny z wieloletnim programem prac, o którym mowa w ust. 3, i zawiera on:

- a) szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki skuteczności;
- b) opis działań, które mają być finansowane, w tym planowanych środków mających na celu zwiększenie efektywności;
- c) informacje o zasobach finansowych i ludzkich przeznaczonych na każde działanie zgodnie z zasadami budżetowania zadaniowego i zarządzania kosztami działań;
- d) możliwe działania dotyczące stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z art. 30.

Jednoznacznie określa on działania, które zostały dodane, zmienione lub usunięte w stosunku do poprzedniego roku budżetowego.

5. Zarząd dokonuje zmiany przyjętego rocznego programu prac w przypadku przydzielenia EU-OSHA nowego działania. Zarząd może przekazać Dyrektorowi Wykonawczemu uprawnienia do dokonywania zmian niemerytorycznych w rocznym programie prac.

Wszelkie merytoryczne zmiany w rocznym programie prac przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą co pierwotny roczny program prac.

6. Programowanie w zakresie zasobów jest aktualizowane co roku. Założenia strategiczne są uaktualniane w miarę potrzeb i uwzględniają w szczególności wyniki oceny, o której mowa w art. 28.

Przydzielenie EU-OSHA nowego działania w celu realizacji zadań określonych w art. 2 jest uwzględniane w jej programowaniu w zakresie zasobów i finansów, bez uszczerbku dla uprawnień Parlamentu Europejskiego i Rady („władza budżetowa”).

Artykuł 7

Przewodniczący Zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego i trzech zastępców przewodniczącego w następujący sposób:

- a) jedną osobę spośród członków reprezentujących rządy państw członkowskich;
- b) jedną osobę spośród członków reprezentujących organizacje pracodawców;
- c) jedną osobę spośród członków reprezentujących organizacje pracowników; oraz
- d) jedną osobę spośród członków reprezentujących Komisję.

Przewodniczący i zastępca przewodniczącego wybierani są większością dwóch trzecich głosów członków Zarządu z prawem głosu.

2. Kadencja przewodniczącego i zastępców przewodniczącego trwa jeden rok. Ich kadencja jest odnawialna. Jeżeli jednak w dowolnym momencie swojej kadencji stracą oni status członka Zarządu, kadencja ich kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 8

Posiedzenia Zarządu

1. Posiedzenia Zarządu zwołuje przewodniczący.

2. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w obradach bez prawa głosu.

3. Zarząd zbiera się raz w roku na posiedzeniu zwyczajnym. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej członków.

4. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie. Przedstawiciele państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (Porozumienie EOG) mogą uczestniczyć w posiedzeniach Zarządu w charakterze obserwatorów, jeżeli Porozumienie EOG przewiduje ich udział w działalności EU-OSHA.

5. EU-OSHA zapewnia Zarządowi obsługę sekretariatu.

Artykuł 9

Zasady głosowania Zarządu

1. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 lit. b) i c), art. 7 ust. 1 akapit drugi i art. 19 ust. 7, Zarząd podejmuje decyzje większością członków z prawem głosu.

Jednakże decyzje podejmowane w ramach rocznego programu prac i mające konsekwencje budżetowe dla krajowych punktów centralnych wymagają również zgody większości członków grupy reprezentującej rządu.

2. Każdy członek z prawem głosu ma jeden głos. W przypadku nieobecności członka z prawem głosu jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.

3. Przewodniczący bierze udział w głosowaniu.

4. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w obradach bez prawa głosu.

5. Bardziej szczegółowe zasady głosowania, zwłaszcza okoliczności, w których jeden członek Zarządu może działać w imieniu innego członka, określone są w regulaminie wewnętrznym Zarządu.

SEKCJA 2

rada wykonawcza

Artykuł 10

Rada Wykonawcza

1. Zarząd jest wspierany przez Radę Wykonawczą.

2. Rada Wykonawcza:

a) przygotowuje decyzje, które mają zostać przyjęte przez Zarząd;

b) monitoruje, wraz z Zarządem, podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń OLAF;

c) nie naruszając obowiązków Dyrektora Wykonawczego określonych w art. 11, doradza mu – w razie potrzeby – w zakresie wykonywania decyzji Zarządu, mając na uwadze wzmocnienie nadzoru nad zarządzaniem administracyjnym i budżetowym.

3. W razie potrzeby, Rada Wykonawcza może, w pilnych przypadkach, podejmować niektóre decyzje tymczasowe w imieniu Zarządu, w tym dotyczące zawieszenia przekazania uprawnień organu powołującego, zgodnie z warunkami określonymi w art. 5 ust. 2, oraz w kwestiach związanych z budżetem.

4. Rada Wykonawcza składa się z przewodniczącego Zarządu, jego trzech zastępców, koordynatorów trzech grup, o których mowa w art. 4 ust. 6, oraz jednego przedstawiciela Komisji. Każda grupa, o której mowa w art. 4 ust. 6, może wyznaczyć maksymalnie dwóch zastępców, którzy uczestniczą w posiedzeniach Rady Wykonawczej pod nieobecność członka powołanego przez daną grupę. Przewodniczący Zarządu jest również przewodniczącym Rady Wykonawczej. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w posiedzeniach Rady Wykonawczej bez prawa głosu.

5. Kadencja członków Rady Wykonawczej trwa dwa lata. Kadencja ta jest odnawialna. Kadencja członka Rady Wykonawczej kończy się wraz z zakończeniem jego członkostwa w Zarządzie.

6. Rada Wykonawcza zbiera się trzy razy do roku. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek członków. Po każdym spotkaniu koordynatorzy trzech grup, o których mowa w art. 4 ust. 6, dokładają wszelkich starań w celu terminowego i przejrzystego poinformowania członków swojej grupy o przedmiocie dyskusji.

SEKCJA 3

dyrektor wykonawczy

Artykuł 11

Obowiązki Dyrektora Wykonawczego

1. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za zarządzanie EU-OSHA zgodnie ze strategicznym kierunkiem określonym przez Zarząd i odpowiada przed Zarządem.
2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, Zarządu i Rady Wykonawczej, Dyrektor Wykonawczy jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.
3. Dyrektor Wykonawczy składa sprawozdanie z wykonywania swoich obowiązków Parlamentowi Europejskiemu na jego wezwanie. Rada może wezwać Dyrektora Wykonawczego do złożenia sprawozdania z wykonywania obowiązków.
4. Dyrektor Wykonawczy jest prawnym przedstawicielem EU-OSHA.
5. Dyrektor Wykonawczy odpowiada za wykonywanie zadań powierzonych EU-OSHA na mocy niniejszego rozporządzenia. W szczególności Dyrektor Wykonawczy odpowiada za:
 - a) bieżące administrowanie EU-OSHA, w tym wykonywanie uprawnień powierzonych mu w odniesieniu do kwestii kadrowych, zgodnie z art. 5 ust. 2;
 - b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Zarząd;
 - c) zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 5 ust. 2, podejmowanie decyzji dotyczących zarządzania zasobami ludzkimi;
 - d) podejmowanie decyzji w odniesieniu do wewnętrznych struktur organizacyjnych EU-OSHA oraz, w razie potrzeby, ich zmiany, przy uwzględnieniu potrzeb związanych z działalnością EU-OSHA i należytego zarządzania budżetem;
 - e) opracowywanie dokumentu programowego oraz przedkładanie go Zarządowi po konsultacji z Komisją;
 - f) wdrażanie dokumentu programowego i składanie sprawozdań z jego wykonania Zarządowi;
 - g) opracowywanie skonsolidowanego rocznego sprawozdania z działalności EU-OSHA i przedstawianie go Zarządowi do oceny i przyjęcia;
 - h) ustanowienie skutecznego systemu monitorowania pozwalającego na przeprowadzanie regularnych ocen, o których mowa w art. 28, oraz opracowanie systemu sprawozdawczego podsumowującego ich wyniki;
 - i) przygotowanie projektu przepisów finansowych mających zastosowanie do EU-OSHA;
 - j) przygotowanie projektu preliminarza dochodów i wydatków EU-OSHA jako części dokumentu programowego EU-OSHA; oraz wykonywanie budżetu EU-OSHA;
 - k) przygotowanie planu działań w następstwie wniosków ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego i ocen, a także z dochodzeń OLAF, oraz składanie dwa razy w roku Komisji, a regularnie – Zarządowi i Radzie Wykonawczej, sprawozdania z postępów;
 - l) dążenie do zapewnienia równowagi płci w EU-OSHA;
 - m) ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, przez skuteczne kontrole, a w razie wykrycia nieprawidłowości przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających kar administracyjnych i finansowych;
 - n) przygotowanie strategii EU-OSHA dotyczącej zwalczania nadużyć finansowych i przedstawienie jej Zarządowi do zatwierdzenia;
 - o) w stosownych przypadkach, współpracę z innymi agencjami Unii i zawieranie z nimi umów o współpracy.
6. Dyrektor Wykonawczy jest również odpowiedzialny za podjęcie decyzji, czy do celów wykonywania zadań EU-OSHA w skuteczny i wydajny sposób konieczne jest ustanowienie biura łącznikowego w Brukseli, aby rozwijać współpracę EU-OSHA z odpowiednimi instytucjami Unii. Decyzja ta wymaga uprzedniej zgody Komisji, Zarządu i danego państwa członkowskiego. W decyzji określa się zakres działań prowadzonych w tym biurze łącznikowym w sposób pozwalający uniknąć niepotrzebnych kosztów i powielania administracyjnych funkcji EU-OSHA.

SEKCJA 4

sieć

Artykuł 12

Sieć

1. EU-OSHA ustanawia sieć obejmującą:
 - a) główne elementy składowe krajowych sieci informacyjnych, w tym krajowe organizacje pracodawców i pracowników, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową;
 - b) krajowe punkty centralne.
2. Państwa członkowskie regularnie informują EU-OSHA o głównych elementach składowych swoich krajowych sieci informacyjnych w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy, w tym o wszelkich instytucjach, które w ich ocenie mogą wnieść wkład w działalność EU-OSHA, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia możliwie jak najpełniejszego zasięgu terytorialnego.

Organy krajowe lub instytucja krajowa wyznaczona przez dane państwo członkowskie jako krajowy punkt centralny koordynują i przekazują informacje dostarczane EU-OSHA na poziomie krajowym, w ramach umowy zawartej między poszczególnym krajowym punktem centralnym a EU-OSHA na podstawie programu prac przyjętego przez EU-OSHA.

Organy krajowe lub instytucja krajowa konsultują się z krajowymi organizacjami pracodawców i pracowników i uwzględniają ich punkty widzenia zgodnie z prawem krajowym lub praktyką.
3. Tematy, które uznano za mające szczególne znaczenie, są wymieniane w rocznym programie prac EU-OSHA.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 13

Budżet

1. Preliminarz wszystkich dochodów i wydatków EU-OSHA jest przygotowywany w każdym roku budżetowym i jest wykazywany w budżecie EU-OSHA. Rok budżetowy odpowiada rokowi kalendarzowemu.
2. Dochody i wydatki wykazane w budżecie EU-OSHA muszą się równoważyć.
3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody EU-OSHA obejmują:
 - a) wkład Unii ujęty w budżecie ogólnym Unii;
 - b) dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich;
 - c) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez EU-OSHA;
 - d) wkłady państw trzecich biorących udział w pracach EU-OSHA, zgodnie z art. 30.
4. Wydatki EU-OSHA obejmują wynagrodzenia pracowników, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.

Artykuł 14

Ustanowienie budżetu

1. Co roku Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków EU-OSHA na następny rok budżetowy, w tym plan zatrudnienia, i przesyła go Zarządowi.

Wstępny projekt preliminarza opiera się na celach i oczekiwanych wynikach rocznego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 6 ust. 1, i uwzględnia zasoby finansowe potrzebne do osiągnięcia tych celów i oczekiwanych wyników, zgodnie z zasadą budżetowania zadaniowego.

2. Na podstawie wstępnego projektu preliminarza Zarząd przyjmuje projekt preliminarza dochodów i wydatków EU-OSHA na następny rok budżetowy i przesyła go Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku.

3. Komisja przedkłada projekt preliminarza władzy budżetowej wraz z projektem budżetu ogólnego Unii. Projekt preliminarza jest również udostępniany EU-OSHA.
4. Na podstawie projektu preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunki, które uważa za niezbędne dla planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu, który ma obciążyć budżet ogólny, i przedstawia je władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
5. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii dla EU-OSHA.
6. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia EU-OSHA.
7. Budżet EU-OSHA jest przyjmowany przez Zarząd. Budżet ten staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii, a w razie potrzeby jest on odpowiednio aktualizowany. Wszelkie zmiany w budżecie EU-OSHA, w tym w planie zatrudnienia, przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą.
8. W przypadku przedsięwzięć z zakresu nieruchomości, które mogą mieć znaczący wpływ na budżet EU-OSHA, stosuje się rozporządzenie delegowane (UE) nr 1271/2013.

Artykuł 15

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor Wykonawczy wykonuje budżet EU-OSHA.
2. Co roku Dyrektor Wykonawczy przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje istotne z punktu widzenia wyników procedur oceny.

Artykuł 16

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. Księgowy EU-OSHA przesyła wstępne sprawozdanie finansowe za dany rok budżetowy (rok N) księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 1 marca następnego roku budżetowego (roku N + 1).
2. EU-OSHA przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami za rok N Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 31 marca roku N + 1.
3. Księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe EU-OSHA za rok N, skonsolidowane ze sprawozdaniem finansowym Komisji, do dnia 31 marca roku N + 1.
4. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania finansowego EU-OSHA za rok N, na podstawie art. 246 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046, księgowy sporządza końcowe sprawozdanie finansowe EU-OSHA za ten rok. Dyrektor Wykonawczy przesyła je Zarządowi do zaopiniowania.
5. Zarząd wydaje opinię na temat końcowego sprawozdania finansowego EU-OSHA za rok N.
6. Do dnia 1 lipca roku N + 1 księgowy EU-OSHA przesyła końcowe sprawozdanie finansowe za rok N wraz z opinią Zarządu Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.
7. Końcowe sprawozdanie finansowe za rok N publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do dnia 15 listopada roku N + 1.
8. Do dnia 30 września roku N + 1 Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na uwagi zawarte w jego sprawozdaniu rocznym. Dyrektor Wykonawczy przesyła tę odpowiedź również Zarządowi.
9. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za rok N zgodnie z art. 109 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.
10. Na zalecenie Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną, do dnia 15 maja roku N + 2 Parlament Europejski udziela dyrektorowi wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.

*Artykuł 17***Przepisy finansowe**

Przepisy finansowe mające zastosowanie do EU-OSHA przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Przepisy te nie mogą się różnić od rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013, chyba że takie różnice są szczególnie wymagane dla funkcjonowania EU-OSHA, a Komisja wydała na nie uprzednią zgodę.

ROZDZIAŁ IV

PERSONEL*Artykuł 18***Przepisy ogólne**

1. Do personelu EU-OSHA stosuje się regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia innych pracowników oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu wdrożenia regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Zarząd przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze w celu wdrożenia regulaminu pracowniczego oraz warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego.

*Artykuł 19***Dyrektor Wykonawczy**

1. Dyrektor Wykonawczy jest członkiem personelu EU-OSHA zatrudnianym na czas określony na podstawie art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Dyrektor Wykonawczy jest powoływany przez Zarząd z listy kandydatów zaproponowanej przez Komisję w wyniku otwartej i przejrzystej procedury naboru.

Wybranego kandydata wzywa się do złożenia oświadczenia przed Parlamentem Europejskim i do udzielenia odpowiedzi na pytania posłów do Parlamentu Europejskiego. Ta wymiana poglądów nie może nadmiernie opóźnić powołania.

Do celów zawarcia umowy z Dyrektorem Wykonawczym EU-OSHA jest reprezentowana przez przewodniczącego Zarządu.

3. Kadencja Dyrektora Wykonawczego trwa pięć lat. Przed upływem tego okresu Komisja przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się wyniki oceny pracy Dyrektora Wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania stojące przed EU-OSHA.
4. Zarząd, uwzględniając ocenę, o której mowa w ust. 3, może przedłużyć kadencję Dyrektora Wykonawczego jednokrotnie, na okres nie dłuższy niż pięć lat.
5. Dyrektor Wykonawczy, którego kadencja została przedłużona, nie może brać udziału w kolejnej procedurze naboru na to samo stanowisko po zakończeniu całego okresu pełnienia swojej funkcji.
6. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie decyzją Zarządu. W swojej decyzji Zarząd bierze pod uwagę dokonaną przez Komisję ocenę wyników pracy Dyrektora Wykonawczego, o której mowa w ust. 3.
7. Zarząd podejmuje decyzje w sprawie powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania ze stanowiska Dyrektora Wykonawczego większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu.

*Artykuł 20***Oddelegowani eksperci krajowi i inni członkowie personelu**

1. EU-OSHA może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych i innych członków personelu niezatrudnionych przez EU-OSHA.
2. Zarząd przyjmuje decyzję określającą zasady oddelegowania ekspertów krajowych do EU-OSHA.

ROZDZIAŁ V
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 21

Status prawny

1. EU-OSHA jest agencją Unii. Posiada ona osobowość prawną.
2. W każdym państwie członkowskim EU-OSHA ma najszerszy zakres zdolności prawnej, jaki można nadać osobie prawnej na mocy prawa krajowego. EU-OSHA może w szczególności nabywać i zbywać majątek ruchomy i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.
3. Siedzibą EU-OSHA jest Bilbao.
4. EU-OSHA może ustanowić biuro łącznikowe w Brukseli, aby pogłębiać swoją współpracę z odpowiednimi instytucjami Unii, zgodnie z art. 11 ust. 6.

Artykuł 22

Przywileje i immunitety

Do EU-OSHA i jej personelu stosuje się Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Artykuł 23

System językowy

1. Przepisy określone w rozporządzeniu Rady nr 1 ⁽¹⁰⁾ stosuje się do EU-OSHA.
2. Usługi tłumaczeniowe niezbędne do funkcjonowania EU-OSHA świadczy Centrum Tłumaczeń.

Artykuł 24

Przejrzystość i ochrona danych

1. EU-OSHA prowadzi swoją działalność z zachowaniem wysokiego stopnia przejrzystości.
2. Do dokumentów posiadanych przez EU-OSHA stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹¹⁾.
3. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
4. Przetwarzanie danych osobowych przez EU-OSHA podlega rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽¹²⁾. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd wprowadza środki na potrzeby stosowania przez EU-OSHA rozporządzenia (UE) 2018/1725, w tym środki dotyczące wyznaczenia inspektora ochrony danych. Środki te wprowadza się po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.

Artykuł 25

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i innej nielegalnej działalności zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹³⁾, do dnia 21 sierpnia 2019 r. EU-OSHA przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹⁴⁾ i przyjmuje odpowiednie przepisy obowiązujące wszystkich pracowników EU-OSHA, wykorzystując wzór zawarty w załączniku do tego porozumienia.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 17 z 6.10.1958, s. 385).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

2. Trybunał Obrachunkowy ma uprawnienia do przeprowadzania audytu, na podstawie dokumentacji i inspekcji na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe od EU-OSHA.
3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, w celu ustalenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakakolwiek inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanym przez EU-OSHA, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽¹⁵⁾.
4. Nie naruszając ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji przez EU-OSHA zawierają przepisy wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

Artykuł 26

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

EU-OSHA przyjmuje, w razie potrzeby, przepisy bezpieczeństwa równoważne z przepisami bezpieczeństwa Komisji dotyczącymi ochrony informacji niejawnych Unii Europejskiej (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, ustanowionymi w decyzjach (UE, Euratom) 2015/443 i (UE, Euratom) 2015/444. Przepisy bezpieczeństwa EU-OSHA obejmują, między innymi i, w stosownych przypadkach, przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

Artykuł 27

Odpowiedzialność

1. Odpowiedzialność umowną EU-OSHA regulują przepisy prawa, które stosuje się do danej umowy.
2. Do wydawania wyroków na podstawie wszelkich klauzul arbitrażowych zamieszczonych w umowie zawartej przez EU-OSHA właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Trybunał Sprawiedliwości).
3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej EU-OSHA, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla prawa państw członkowskich, naprawia wszelkie szkody spowodowane przez jej wydziały lub jej personel w trakcie wykonywania ich obowiązków.
4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w zakresie odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3.
5. Odpowiedzialność osobistą personelu wobec EU-OSHA regulują przepisy określone w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia innych pracowników.

Artykuł 28

Ocena

1. Zgodnie z art. 29 ust. 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013 EU-OSHA przeprowadza oceny ex ante i ex post tych programów i działań, które pociągają za sobą znaczne wydatki.
2. Do dnia 21 lutego 2024 r., a następnie co pięć lat Komisja zapewnia przeprowadzenie oceny zgodnie z wytycznymi Komisji w celu dokonania oceny wyników pracy EU-OSHA w odniesieniu do jej celów, mandatu i zadań. Podczas dokonywania oceny Komisja konsultuje się z członkami Zarządu i innymi głównymi zainteresowanymi stronami. W ocenie uwzględnia się w szczególności ewentualną potrzebę zmiany mandatu EU-OSHA oraz skutki finansowe takiej zmiany.
3. Komisja przekazuje wyniki oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Zarządowi. Wyniki oceny są udostępniane publicznie.

Artykuł 29

Dochodzenia administracyjne

Działalność EU-OSHA jest przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z postanowieniami art. 228 TFUE.

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

*Artykuł 30***Współpraca z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi**

1. W zakresie niezbędnym do osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, EU-OSHA może współpracować z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi.

W tym celu, za zgodą Zarządu i po zatwierdzeniu przez Komisję, EU-OSHA może poczynić ustalenia robocze z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii ani państw członkowskich.

2. EU-OSHA jest otwarta na udział państw trzecich, które zawarły w tym celu odpowiednie umowy z Unią.

Na mocy odpowiednich postanowień umów, o których mowa w akapicie pierwszym, dokonuje się ustaleń określających w szczególności charakter, zakres i sposób uczestniczenia danych państw trzecich w pracach EU-OSHA, w tym postanowienia dotyczące udziału w inicjatywach podejmowanych przez EU-OSHA, wkładów finansowych oraz personelu. W odniesieniu do kwestii kadrowych ustalenia te są w każdym przypadku zgodne z regulaminem pracowniczym.

3. Zarząd przyjmuje strategię stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach należących do kompetencji EU-OSHA.

*Artykuł 31***Umowa w sprawie siedziby i warunki działania**

1. Niezbędne ustalenia dotyczące pomieszczeń, jakie należy zapewnić EU-OSHA w przyjmującym państwie członkowskim oraz obiektów udostępnianych przez to państwo członkowskie, a także przepisy szczególne mające zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, personelu i członków ich rodzin, określane są w umowie w sprawie siedziby zawartej między EU-OSHA a państwem członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba.

2. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia niezbędne warunki dla zapewnienia właściwego funkcjonowania EU-OSHA, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej oraz odpowiednie połączenia transportowe.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

*Artykuł 32***Przepisy przejściowe dotyczące Zarządu**

Członkowie Rady Zarządzającej ustanowionej na podstawie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2062/94 pozostają na swoich stanowiskach i pełnią funkcje Zarządu, o którym mowa w art. 5 niniejszego rozporządzenia, do czasu powołania członków Zarządu i niezależnego eksperta zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 33***Przepisy przejściowe dotyczące personelu**

1. Dyrektorowi EU-OSHA mianowanemu na podstawie art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2062/94 powierza się, na pozostały okres jego kadencji, obowiązki Dyrektora Wykonawczego określone w art. 11 niniejszego rozporządzenia. Pozostałe warunki jego umowy pozostają bez zmian.

2. W przypadku trwającej procedury naboru i mianowania Dyrektora Wykonawczego w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2062/94 stosuje się do czasu zakończenia tej procedury.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na prawa i obowiązki członków personelu zatrudnionych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2062/94. Ich umowy o pracę mogą zostać przedłużone na podstawie niniejszego rozporządzenia zgodnie z regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia innych pracowników.

Zachowuje się wszelkie biura łącznikowe EU-OSHA, które działają w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 34***Przejęciowe przepisy budżetowe**

Procedura udzielania absolutorium w odniesieniu do budżetów zatwierdzonych na podstawie art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2062/94 jest przeprowadzana zgodnie z art. 14 tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 35***Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 2062/94 traci moc i wszystkie odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 36***Utrzymanie w mocy przepisów wewnętrznych przyjętych przez Radę Zarządzającą**

Przepisy wewnętrzne przyjęte przez Radę Zarządzającą na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2062/94 pozostają w mocy po dniu 20 lutego 2019 r., o ile Zarząd nie zdecyduje inaczej przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 37***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 stycznia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/127**z dnia 16 stycznia 2019 r.****ustanawiające Europejską Fundację na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound)
i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1365/75**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 153 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) została ustanowiona rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1365/75 ⁽³⁾ w celu przyczyniania się do opracowania i zapewnienia lepszych warunków życia i pracy poprzez działania zmierzające do rozwoju i rozpowszechniania wiedzy. W tym kontekście Eurofound powinien również uwzględniać perspektywy średnio- i długoterminowe.
- (2) Od jego ustanowienia w 1975 r. Eurofound odgrywa ważną rolę we wspieraniu poprawy warunków życia i pracy w całej Unii. W tym samym czasie pojęcia i znaczenie warunków życia i pracy zmieniły się pod wpływem zjawisk społecznych i zasadniczych zmian na rynkach pracy. Należy zatem dostosować terminologię używaną do opisu celów i zadań Eurofoundu, aby uwzględnić te zmiany.
- (3) Rozporządzenie (EWG) nr 1365/75 było wielokrotnie zmieniane. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to należy uchylić i zastąpić.
- (4) W miarę możliwości i z uwzględnieniem trójstronnego charakteru Eurofoundu, zasady regulujące Eurofound należy określić zgodnie z zasadami wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej oraz Komisji Europejskiej w sprawie agencji zdecentralizowanych z dnia 19 lipca 2012 r.
- (5) Eurofound dostarcza instytucjom i organom Unii, państwom członkowskim i partnerom społecznym specjalistyczne informacje, które zapewniają wartość dodaną w obszarze wiedzy fachowej Eurofoundu.
- (6) Eurofound powinien kontynuować opracowywanie badań, aby zapewnić ciągłość analiz porównawczych tendencji dotyczących warunków życia i pracy oraz rozwoju sytuacji na rynku pracy w Unii.
- (7) Istotne jest również, aby Eurofound współpracował ściśle z pokrewnymi organami na poziomie międzynarodowym, unijnym i krajowym.
- (8) Ponieważ trzy trójstronne agencje, a mianowicie Eurofound, Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) oraz Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop), zajmują się kwestiami związanymi z rynkiem pracy, środowiskiem pracy, kształceniem i szkoleniem zawodowym oraz umiejętnościami, wymagana jest ścisła koordynacja między nimi. W swojej pracy Eurofound powinien zatem uzupełniać działania EU-OSHA i Cedefopu w sytuacji, gdy mają one podobne obszary zainteresowania, a jednocześnie wspierać dobrze funkcjonujące narzędzia, jak protokoły ustaleń. Eurofound powinien wykorzystać sposoby zwiększenia efektywności i synergii oraz unikać w swojej działalności powielania działań EU-OSHA i Cedefopu oraz Komisji. Ponadto, w stosownych przypadkach, Eurofound powinien się starać skutecznie współpracować z instytucjami Unii i zewnętrznymi wyspecjalizowanymi organami w celu wykorzystania ich wewnętrznych zdolności badawczych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 30.6.2017, s. 49.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 grudnia 2018 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1365/75 z dnia 26 maja 1975 r. w sprawie utworzenia Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Dz.U. L 139 z 30.5.1975, s. 1).

- (9) Podczas oceny Eurofoundu Komisja powinna konsultować się z głównymi zainteresowanymi stronami, w tym z członkami Zarządu i posłami do Parlamentu Europejskiego.
- (10) Trójstronny charakter Eurofoundu, EU-OSHA i Cedefopu to niezwykle cenny przejaw kompleksowego podejścia opartego na dialogu społecznym między partnerami społecznymi oraz organami unijnymi i krajowymi, co jest niezwykle ważne dla znalezienia wspólnych i trwałych rozwiązań społecznych i gospodarczych.
- (11) Aby usprawnić proces decyzyjny Eurofoundu i przyczynić się do zwiększenia skuteczności i efektywności, należy wprowadzić dwupoziomą strukturę zarządzania. W tym celu państwa członkowskie, krajowe organizacje pracodawców i pracowników oraz Komisja powinny być reprezentowane w Zarządzie, który powinien dysponować niezbędnymi uprawnieniami, w tym uprawnieniami do przyjmowania budżetu i zatwierdzania dokumentu programowego. W dokumencie programowym, zawierającym wieloletni program prac Eurofoundu oraz jego roczny program prac, Zarząd powinien określić priorytety strategiczne dotyczące działalności Eurofoundu. Ponadto przyjęte przez Zarząd zasady dotyczące zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi powinny obejmować środki wykrywania potencjalnych zagrożeń na wczesnym etapie.
- (12) Aby Eurofound mógł prawidłowo funkcjonować, państwa członkowskie, europejskie organizacje pracodawców i pracowników oraz Komisja powinny zapewniać, aby osoby powołane do Zarządu posiadały odpowiednią wiedzę w dziedzinie polityki społecznej i polityki zatrudnienia z myślą o podejmowaniu strategicznych decyzji oraz nadzorowaniu działalności Eurofoundu.
- (13) Należy powołać Radę Wykonawczą, której zadaniem będzie właściwe przygotowywanie posiedzeń Zarządu oraz wspomaganie jego procesu decyzyjnego i procesu monitorowania. Wspomagając Zarząd, Rada Wykonawcza powinna, w razie potrzeby, mieć możliwość podejmowania w pilnych przypadkach niektórych decyzji tymczasowych w imieniu Zarządu. Zarząd powinien przyjąć regulamin wewnętrzny Rady Wykonawczej.
- (14) Dyrektor Wykonawczy powinien odpowiadać za ogólne zarządzanie Eurofoundem zgodnie ze strategicznym kierunkiem określonym przez Zarząd, w tym za bieżące administrowanie oraz zarządzanie zasobami finansowymi i ludzkimi. Dyrektor Wykonawczy powinien wykonywać powierzone mu uprawnienia. Powinna istnieć możliwość zawieszenia tych uprawnień w wyjątkowych okolicznościach, takich jak konflikt interesów lub poważne naruszenie obowiązków wynikających z regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
- (15) Zasada równości jest podstawową zasadą prawa Unii. Wymaga ona zapewnienia równości kobiet i mężczyzn we wszystkich obszarach, w tym zatrudnienia, pracy i wynagrodzenia. Wszystkie strony powinny dążyć do osiągnięcia równowagi pod względem reprezentacji kobiet i mężczyzn w Zarządzie i w Radzie Wykonawczej. Cel ten powinien być też realizowany przez Zarząd w odniesieniu do przewodniczącego i zastępców przewodniczącego, jak również przez grupy reprezentujące rządy oraz organizacje pracodawców i pracowników w Zarządzie w odniesieniu do wyznaczania zastępców uczestniczących w posiedzeniach Rady Wykonawczej.
- (16) Eurofound prowadzi biuro kontaktowe w Brukseli. Należy zachować możliwość prowadzenia tego biura.
- (17) Przepisy finansowe i przepisy dotyczące programowania i sprawozdawczości dotyczące Eurofoundu powinny zostać uaktualnione. Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013⁽⁴⁾ stanowi, że Eurofound ma przeprowadzać oceny ex ante i ex post tych programów i działań, które pociągają za sobą znaczne wydatkami. Eurofound powinien uwzględnić te oceny w swoim programowaniu wieloletnim i rocznym.
- (18) W celu zapewnienia Eurofoundowi pełnej autonomii i niezależności oraz umożliwienia prawidłowej realizacji celów i zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Eurofound powinien posiadać odpowiedni i autonomiczny budżet, którego dochody będą pochodzić głównie z budżetu ogólnego Unii. Procedura budżetowa Unii powinna mieć zastosowanie do Eurofoundu w zakresie dotyczącym wkładu Unii i wszelkich innych dotacji, którymi obciążany jest budżet ogólny Unii. Trybunał Obrachunkowy powinien przeprowadzać kontrolę sprawozdań finansowych Eurofoundu.
- (19) Usługi tłumaczeniowe niezbędne dla funkcjonowania Eurofoundu powinny być świadczone przez Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (Centrum Tłumaczeń). Eurofound powinien współpracować z Centrum Tłumaczeń, aby określić wskaźniki jakości, terminowości i poufności, jasno określić potrzeby i priorytety Eurofoundu oraz stworzyć przejrzyste i obiektywne procedury procesu tłumaczenia.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz. U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).

- (20) Przepisy dotyczące personelu Eurofoundu powinny być zgodne z regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia innych pracowników Unii (zwanymi dalej „warunkami zatrudnienia innych pracowników”) ustanowionymi rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽⁵⁾.
- (21) Eurofound powinien przedsięwziąć niezbędne środki, aby zapewnić postępowanie z informacjami poufnymi i ich przetwarzanie w sposób bezpieczny. W stosownych przypadkach Eurofound powinien przyjąć przepisy bezpieczeństwa równoważne przepisom określonym w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443 ⁽⁶⁾ i (UE, Euratom) 2015/444 ⁽⁷⁾.
- (22) Konieczne jest ustanowienie przejściowych przepisów budżetowych i przepisów przejściowych dotyczących Zarządu, Dyrektora Wykonawczego i personelu, aby zapewnić kontynuację działalności Eurofoundu do czasu wdrożenia niniejszego rozporządzenia,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

CELE I ZADANIA

Artykuł 1

Ustanowienie i cele

1. Niniejszym ustanawia się Europejską Fundację na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) jako agencję Unii.
2. Celem Eurofoundu jest zapewnienie wsparcia Komisji oraz innym instytucjom, organom i agencjom Unii, państwom członkowskim i partnerom społecznym w zakresie kształtowania i wdrażania polityki obejmującej poprawę warunków życia i pracy, opracowywania polityki zatrudnienia oraz promowania dialogu między partnerami społecznymi.

W tym celu Eurofound zwiększa i rozpowszechnia wiedzę, zapewnia dowody i świadczy usługi na potrzeby kształtowania polityki, włącznie z wnioskami opartymi na badaniach naukowych, oraz ułatwia wymianę wiedzy między Unią a podmiotami krajowymi.

Artykuł 2

Zadania

1. Eurofound ma następujące zadania w odniesieniu do obszarów polityki, o których mowa w art. 1 ust. 2, przy pełnym poszanowaniu odpowiedzialności państw członkowskich:
 - a) analizuje zmiany i dostarcza analizy porównawcze polityki, ram instytucjonalnych i praktyk w państwach członkowskich i, w stosownych przypadkach, w innych państwach;
 - b) gromadzi dane, na przykład poprzez prowadzenie badań, i analizuje tendencje w warunkach życia i pracy oraz zmiany w zakresie zatrudnienia i na rynku pracy;
 - c) analizuje zmiany zachodzące w zakresie systemów stosunków pracy, a w szczególności dialogu społecznego na poziomie unijnym i w państwach członkowskich;
 - d) prowadzi lub zleca badania oraz prowadzi badania naukowe dotyczące istotnych zmian społeczno-ekonomicznych i powiązanych zagadnień politycznych;
 - e) w stosownych przypadkach realizuje na wniosek Komisji projekty pilotażowe i działania przygotowawcze;
 - f) zapewnia forum wymiany doświadczeń i informacji między rządami, partnerami społecznymi i innymi zainteresowanymi stronami na poziomie krajowym, w tym za pomocą informacji i analiz opartych na dowodach;
 - g) zarządza narzędziami i zbiorami danych oraz udostępnia je decydom, partnerom społecznym, instytucjom akademickim i innym zainteresowanym stronom;
 - h) opracowuje, zgodnie z art. 30, strategię dotyczącą stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach należących do kompetencji Eurofoundu.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

⁽⁶⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁽⁷⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

2. Jeżeli konieczne są nowe badania, przed podjęciem decyzji dotyczących polityki instytucje Unii uwzględniają wiedzę fachową Eurofoundu oraz wszelkie badania, które przeprowadził lub jest w stanie przeprowadzić w danej dziedzinie, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽⁸⁾.
3. Eurofound może zawierać umowy o współpracy z innymi właściwymi agencjami unijnymi, aby ułatwić i wspierać współpracę z nimi.
4. Podczas wykonywania swoich zadań Eurofound prowadzi intensywny dialog przede wszystkim z wyspecjalizowanymi podmiotami – publicznymi lub prywatnymi, krajowymi lub międzynarodowymi – z organami publicznymi, z instytucjami akademickimi i naukowymi, z organizacjami pracodawców i pracowników oraz z krajowymi organami trójstronnymi, o ile takowe istnieją. Bez uszczerbku dla realizacji swoich celów i zamierzeń Eurofound współpracuje z innymi agencjami Unii, w szczególności z EU-OSHA i Cedefopem, aby – unikając powielania wysiłków – wspierać synergię i komplementarność w ramach ich działalności.

ROZDZIAŁ II

STRUKTURA ORGANIZACYJNA EUROFOUNDU

Artykuł 3

Struktura administracyjna i zarządcza

Strukturę administracyjną i zarządczą Eurofoundu tworzą:

- a) Zarząd;
- b) Rada Wykonawcza;
- c) Dyrektor Wykonawczy;

Sekcja 1

Zarząd

Artykuł 4

Skład Zarządu

1. W skład Zarządu wchodzi:
 - a) po jednym członku reprezentującym rząd z każdego państwa członkowskiego;
 - b) po jednym członku reprezentującym organizacje pracodawców z każdego państwa członkowskiego;
 - c) po jednym członku reprezentującym organizacje pracowników z każdego państwa członkowskiego;
 - d) trzech członków reprezentujących Komisję;
 - e) jeden niezależny ekspert wyznaczony przez Parlament Europejski.

Każdy z członków, o których mowa w lit. a)–d), ma prawo głosu.

Rada powołuje członków, o których mowa w lit. a), b) i c), na podstawie kandydatur wyznaczonych, odpowiednio, przez państwa członkowskie oraz europejskie organizacje pracodawców i pracowników.

Komisja powołuje członków, o których mowa w lit. d).

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego powołuje eksperta, o którym mowa w lit. e).

2. Każdy członek Zarządu ma zastępcę. Zastępca reprezentuje członka Zarządu pod jego nieobecność. Zastępców powołuje się zgodnie z ust. 1.

3. Członków Zarządu i ich zastępców wyznacza się i powołuje w oparciu o ich wiedzę w dziedzinie polityki społecznej i polityki zatrudnienia, biorąc pod uwagę ich odpowiednie umiejętności, takie jak umiejętności kierownicze, administracyjne i budżetowe oraz wiedzę fachową w dziedzinie podstawowych zadań Eurofoundu, pozwalające im na skuteczne pełnienie funkcji nadzorczej. Wszystkie strony reprezentowane w Zarządzie starają się ograniczyć rotację swoich przedstawicieli, aby zapewnić ciągłość prac Zarządu. Wszystkie strony dążą do osiągnięcia równowagi pod względem liczby kobiet i mężczyzn w składzie Zarządu.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

4. W chwili obejmowania stanowiska każdy członek Zarządu i jego zastępca podpisuje pisemne oświadczenie, zgodnie z którym nie zachodzi w jego przypadku konflikt interesów. Każdy członek Zarządu i jego zastępca uaktualnia swoje oświadczenie w przypadku zmiany okoliczności w odniesieniu do jakiegokolwiek konfliktu interesów. Eurofound publikuje oświadczenia i ich aktualizacje na swojej stronie internetowej.
5. Kadencja członków oraz ich zastępców trwa cztery lata. Kadencja ta jest odnawialna. Po upływie kadencji lub w przypadku rezygnacji członkowie i ich zastępcy pozostają na stanowisku do chwili przedłużenia ich powołania lub wyznaczenia następcy.
6. W ramach Zarządu tworzy się grupy obejmujące przedstawicieli odpowiednio rządów, organizacji pracodawców i organizacji pracowników. Każda grupa wyznacza koordynatora w celu poprawy efektywności obrad wewnątrz grup i między grupami. Koordynatorami grup pracodawców i pracowników są przedstawiciele odnośnych organizacji europejskich, którzy mogą być wyznaczani spośród powołanych członków Zarządu. Koordynatorzy, którzy nie są powołanymi członkami Zarządu zgodnie z ust. 1, uczestniczą w posiedzeniach Zarządu bez prawa głosu.

Artykuł 5

Funkcje Zarządu

1. Zarząd:
 - a) wyznacza strategiczne kierunki działania Eurofoundu;
 - b) przyjmuje co roku, większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu i zgodnie z art. 6, dokument programowy Eurofoundu zawierający wieloletni program prac Eurofoundu wraz z jego rocznym programem prac na nadchodzący rok;
 - c) przyjmuje, większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu, roczny budżet Eurofoundu oraz pełni inne funkcje związane z tym budżetem na podstawie rozdziału III;
 - d) przyjmuje skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności wraz z oceną działalności Eurofoundu; przedkłada je do dnia 1 lipca każdego roku Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu, a skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności podaje do wiadomości publicznej;
 - e) przyjmuje zgodnie z art. 17 przepisy finansowe mające zastosowanie do Eurofoundu;
 - f) przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, odpowiednią w stosunku do ryzyka takich nadużyć, uwzględniając koszty i korzyści związane ze środkami, które mają być zastosowane;
 - g) przyjmuje przepisy, których celem jest zapobieganie konfliktom interesów i zarządzanie nimi, w odniesieniu do swoich członków i niezależnych ekspertów, a także oddelegowanych ekspertów krajowych i innych członków personelu niezatrudnionych przez Eurofound, o których mowa w art. 20;
 - h) na podstawie analizy potrzeb przyjmuje i regularnie aktualizuje plany komunikacji i rozpowszechniania informacji oraz odzwierciedla je w dokumencie programowym Eurofoundu;
 - i) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny;
 - j) wykonuje, zgodnie z ust. 2, w odniesieniu do personelu Eurofoundu uprawnienia organu powołującego powierzone mu na mocy regulaminu pracowniczego oraz uprawnienia organu uprawnionego do zawierania umów o pracę powierzone mu na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników (zwane dalej „uprawnieniami organu powołującego”);
 - k) przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
 - l) powołuje Dyrektora Wykonawczego oraz, w stosownych przypadkach, podejmuje decyzje o przedłużeniu jego mandatu lub odwołaniu go ze stanowiska zgodnie z art. 19;
 - m) powołuje księgowego podlegającego regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników, który jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków;
 - n) przyjmuje regulamin wewnętrzny Rady Wykonawczej;
 - o) ustanawia i rozwiązuje komitety doradcze zgodnie z art. 12 oraz przyjmuje ich regulamin wewnętrzny;
 - p) monitoruje odpowiednie działania następcze w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);
 - q) wydaje zgodę na dokonywanie ustaleń związanych ze współpracą z właściwymi organami państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi, zgodnie z art. 30.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 110 regulaminu pracowniczego, na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników Zarząd przyjmuje decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor Wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazywania tych uprawnień.

Jeżeli wymagają tego wyjątkowe okoliczności, Zarząd może zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i uprawnienia dalej przekazane przez Dyrektora Wykonawczego. W takich przypadkach Zarząd przekazuje je, na czas określony, jednemu z powołanych przez siebie przedstawicieli Komisji lub członkowi personelu innemu niż Dyrektor Wykonawczy.

Artykuł 6

Programowanie wieloletnie i roczne

1. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy, zgodnie z art. 11 ust. 5 lit. f) niniejszego rozporządzenia, sporządza projekt dokumentu programowego, zawierający wieloletni i roczny program prac zgodnie z art. 32 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.

2. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Zarządowi projekt dokumentu programowego, o którym mowa w ust. 1. Po zatwierdzeniu przez Zarząd projekt dokumentu programowego jest przedkładany Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie nie później niż dnia 31 stycznia każdego roku. Dyrektor Wykonawczy przedkłada zaktualizowane wersje tego dokumentu zgodnie z tą samą procedurą. Zarząd przyjmuje dokument programowy, uwzględniając opinię Komisji.

Dokument programowy staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii i podlega, w razie potrzeby, odpowiednim dostosowaniom.

3. Wieloletni program prac określa ogólne założenia strategiczne, w tym cele, oczekiwane wyniki i wskaźniki skuteczności, unikając powielania działań innych agencji. Określa on również programowanie w zakresie zasobów, w tym budżet wieloletni i personel. Zawiera on strategię stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z art. 30, działania powiązane z tą strategią oraz specyfikację odnośnych zasobów.

4. Roczny program prac jest spójny z wieloletnim programem prac, o którym mowa w ust. 3, i zawiera on:

- a) szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki skuteczności;
- b) opis działań, które mają być finansowane, w tym planowanych środków mających na celu zwiększenie efektywności;
- c) informacje o zasobach finansowych i ludzkich przeznaczonych na każde działanie zgodnie z zasadami budżetowania zadaniowego i zarządzania kosztami działań;
- d) możliwe działania dotyczące stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z art. 30.

Jednoznacznie określa on działania, które zostały dodane, zmienione lub usunięte w stosunku do poprzedniego roku budżetowego.

5. Zarząd dokonuje zmiany przyjętego rocznego programu prac w przypadku przydzielenia Eurofoundowi nowego działania. Zarząd może przekazać Dyrektorowi Wykonawczemu uprawnienia do dokonywania zmian niemerytorycznych w rocznym programie prac.

Wszelkie znaczące zmiany w rocznym programie prac przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą co pierwotny roczny program prac.

6. Programowanie w zakresie zasobów jest aktualizowane co roku. Założenia strategiczne są uaktualniane w miarę potrzeb i uwzględniają w szczególności wyniki oceny, o której mowa w art. 28.

Przydzielenie Eurofoundowi nowego działania w celu realizacji zadań określonych w art. 2 jest uwzględniane w jego programowaniu w zakresie zasobów i finansów, bez uszczerbku dla uprawnień Parlamentu Europejskiego i Rady („władza budżetowa”).

Artykuł 7

Przewodniczący Zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego i trzech zastępców przewodniczącego w następujący sposób:

- a) jedną osobę spośród członków reprezentujących rządy państw członkowskich;
- b) jedną osobę spośród członków reprezentujących organizacje pracodawców;

- c) jedną osobę spośród członków reprezentujących organizacje pracowników; oraz
- d) jedną osobę spośród członków reprezentujących Komisję.

Przewodniczący i zastępcy przewodniczącego wybierani są większością dwóch trzecich głosów członków Zarządu z prawem głosu.

2. Kadencja przewodniczącego i zastępców przewodniczącego trwa jeden rok. Ich kadencja jest odnawialna. Jeżeli jednak w dowolnym momencie swojej kadencji stracą oni status członka Zarządu, kadencja ich kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 8

Posiedzenia Zarządu

1. Posiedzenia Zarządu zwołuje przewodniczący.
2. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w obradach bez prawa głosu.
3. Zarząd zbiera się raz w roku na posiedzeniu zwyczajnym. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej członków.
4. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie. Przedstawiciele państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (Porozumienie EOG) mogą uczestniczyć w posiedzeniach Zarządu w charakterze obserwatorów, w przypadku gdy Porozumienie EOG przewiduje ich udział w działalności Eurofoundu.
5. Eurofound zapewnia Zarządowi obsługę sekretariatu.

Artykuł 9

Zasady głosowania Zarządu

1. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 lit. b) i c), art. 7 ust. 1 akapit drugi i art. 19 ust. 7, Zarząd podejmuje decyzje większością członków z prawem głosu.
2. Każdy członek z prawem głosu ma jeden głos. W przypadku nieobecności członka z prawem głosu jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.
3. Przewodniczący bierze udział w głosowaniu.
4. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w obradach bez prawa głosu.
5. Bardziej szczegółowe zasady głosowania, zwłaszcza okoliczności, w których jeden członek Zarządu może działać w imieniu innego członka, określone są w regulaminie wewnętrznym Zarządu.

Sekcja 2

Rada Wykonawcza

Artykuł 10

Rada Wykonawcza

1. Zarząd jest wspierany przez Radę Wykonawczą.
2. Rada Wykonawcza:
 - a) przygotowuje decyzje, które mają zostać przyjęte przez Zarząd;
 - b) monitoruje, wraz z Zarządem, podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń OLAF;
 - c) nie naruszając obowiązków Dyrektora Wykonawczego określonych w art. 11, doradza mu – w razie potrzeby – w zakresie wykonywania decyzji Zarządu, mając na uwadze wzmocnienie nadzoru nad zarządzaniem administracyjnym i budżetowym.

3. W razie potrzeby, Rada Wykonawcza może, w pilnych przypadkach, podejmować niektóre decyzje tymczasowe w imieniu Zarządu, w tym dotyczące zawieszenia przekazania uprawnień organu powołującego, zgodnie z warunkami określonymi w art. 5 ust. 2, oraz w kwestiach związanych z budżetem.
4. Rada Wykonawcza składa się z przewodniczącego Zarządu, jego trzech zastępców, koordynatorów trzech grup, o których mowa w art. 4 ust. 6, oraz jednego przedstawiciela Komisji. Każda grupa, o której mowa w art. 4 ust. 6, może wyznaczyć maksymalnie dwóch zastępców, którzy uczestniczą w posiedzeniach Rady Wykonawczej pod nieobecność członka powołanego przez daną grupę. Przewodniczący Zarządu jest również przewodniczącym Rady Wykonawczej. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w posiedzeniach Rady Wykonawczej bez prawa głosu.
5. Kadencja członków Rady Wykonawczej trwa dwa lata. Kadencja ta jest odnawialna. Kadencja członka Rady Wykonawczej kończy się wraz z zakończeniem jego członkostwa w Zarządzie.
6. Rada Wykonawcza zbiera się trzy razy do roku. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek członków. Po każdym spotkaniu koordynatorzy trzech grup, o których mowa w art. 4 ust. 6, dokładają wszelkich starań w celu terminowego i przejrzystego poinformowania członków swojej grupy o przedmiocie dyskusji.

Sekcja 3

Dyrektor Wykonawczy

Artykuł 11

Obowiązki Dyrektora Wykonawczego

1. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za zarządzanie Eurofoundem zgodnie ze strategicznym kierunkiem określonym przez Zarząd i odpowiada przed Zarządem.
2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, Zarządu i Rady Wykonawczej, Dyrektor Wykonawczy jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.
3. Dyrektor Wykonawczy składa sprawozdanie z wykonywania swoich obowiązków Parlamentowi Europejskiemu na jego wezwanie. Rada może wezwać Dyrektora Wykonawczego do złożenia sprawozdania z wykonywania obowiązków.
4. Dyrektor Wykonawczy jest prawnym przedstawicielem Eurofoundu.
5. Dyrektor Wykonawczy odpowiada za wykonywanie zadań powierzonych Eurofoundowi na mocy niniejszego rozporządzenia. W szczególności Dyrektor Wykonawczy odpowiada za:
 - a) bieżące administrowanie Eurofoundem, w tym wykonywanie uprawnień powierzonych mu w odniesieniu do kwestii kadrowych, zgodnie z art. 5 ust. 2;
 - b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Zarząd;
 - c) zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 5 ust. 2, podejmowanie decyzji dotyczących zarządzania zasobami ludzkimi;
 - d) podejmowanie decyzji w odniesieniu do wewnętrznych struktur organizacyjnych Eurofoundu oraz, w razie potrzeby, ich zmiany, przy uwzględnieniu potrzeb związanych z działalnością Eurofoundu i należytego zarządzania budżetem;
 - e) wybór i powołanie zastępcy dyrektora, który wspiera Dyrektora Wykonawczego w wykonywaniu funkcji i realizacji działalności Eurofoundu;
 - f) opracowywanie dokumentu programowego oraz przedkładanie go Zarządowi po konsultacji z Komisją;
 - g) wdrażanie dokumentu programowego i składanie sprawozdań z jego wykonania Zarządowi;
 - h) opracowywanie skonsolidowanego rocznego sprawozdania z działalności Eurofoundu i przedstawianie go Zarządowi do oceny i przyjęcia;
 - i) ustanowienie skutecznego systemu monitorowania pozwalającego na przeprowadzanie regularnych ocen, o których mowa w art. 28, oraz opracowanie systemu sprawozdawczego podsumowującego ich wyniki;
 - j) przygotowanie projektu przepisów finansowych mających zastosowanie do Eurofoundu;

- k) przygotowanie projektu preliminarza dochodów i wydatków Eurofoundu jako części dokumentu programowego Eurofoundu; oraz wykonywanie budżetu Eurofoundu;
 - l) przygotowanie planu działań w następstwie wniosków ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego i ocen, a także z dochodzeń OLAF, oraz za składanie dwa razy w roku Komisji, a regularnie – Zarządowi i Radzie Wykonawczej, sprawozdania z postępów;
 - m) dążenie do zapewnienia równowagi płci w Eurofoundzie;
 - n) ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, przez skuteczne kontrole, a w razie wykrycia nieprawidłowości przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających kar administracyjnych i finansowych;
 - o) przygotowanie strategii Eurofoundu dotyczącej zwalczania nadużyć finansowych i przedstawienie jej Zarządowi do zatwierdzenia;
 - p) w stosownych przypadkach, współpracę z innymi agencjami Unii i zawieranie z nimi umów o współpracy.
6. Dyrektor Wykonawczy jest również odpowiedzialny za podjęcie decyzji, czy do celów wykonywania zadań Eurofoundu w skuteczny i wydajny sposób konieczne jest ustanowienie biura łącznikowego w Brukseli, aby rozwijać współpracę Eurofoundu z odpowiednimi instytucjami Unii. Decyzja ta wymaga uprzedniej zgody Komisji, Zarządu i danego państwa członkowskiego. W decyzji określa się zakres działań prowadzonych w tym biurze łącznikowym w sposób pozwalający uniknąć niepotrzebnych kosztów i powielania administracyjnych funkcji Eurofoundu.

Sekcja 4

Komitety doradcze

Artykuł 12

Komitety doradcze

1. Zarząd może ustanowić komitety doradcze zgodnie z priorytetowymi obszarami polityki określonymi w dokumentach programowych Eurofoundu.
2. Komitety doradcze są organami operacyjnymi, ustanowionymi w celu zapewnienia jakości badań naukowych prowadzonych przez Eurofound, a także szerokiego poczucia odpowiedzialności za projekty i ich wyniki poprzez zachęcanie do uczestnictwa w realizacji programów Eurofoundu, doradztwo i proponowanie nowych idei.
3. Komitety doradcze, w porozumieniu z Zarządem i Radą Wykonawczą, realizują następujące kluczowe działania związane z projektami badań naukowych:
 - a) doradzają w sprawie ich planowania i realizacji;
 - b) monitorują postępy w ich realizacji;
 - c) oceniają ich ustalenia;
 - d) doradzają w sprawie rozpowszechniania wyników.
4. Koordynatorzy grup, o których mowa w art. 4 ust. 6, nadzorują powoływanie i uczestnictwo członków komitetów doradczych zgodnie z regulaminem wewnętrznym Zarządu.
5. Zarząd może dokonać rozwiązania komitetów doradczych ustanowionych na mocy ust. 1, zgodnie z priorytetami określonymi w dokumentach programowych Eurofoundu.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 13

Budżet

1. Preliminarz wszystkich dochodów i wydatków Eurofoundu jest przygotowywany w każdym roku budżetowym i jest wykazywany w budżecie Eurofoundu. Rok budżetowy odpowiada rokowi kalendarzowemu.
2. Dochody i wydatki wykazane w budżecie Eurofoundu muszą się równoważyć.

3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Eurofoundu obejmują:
 - a) wkład Unii ujęty w budżecie ogólnym Unii;
 - b) dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich;
 - c) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Eurofound;
 - d) wkłady państw trzech biorących udział w pracach Eurofoundu, zgodnie z art. 30.
4. Wydatki Eurofoundu obejmują wynagrodzenia pracowników, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.

Artykuł 14

Ustanowienie budżetu

1. Co roku Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Eurofoundu na następny rok budżetowy, w tym plan zatrudnienia, i przesyła go Zarządowi.

Wstępny projekt preliminarza opiera się na celach i oczekiwanych wynikach rocznego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 6 ust. 1, i uwzględnia zasoby finansowe potrzebne do osiągnięcia tych celów i oczekiwanych wyników, zgodnie z zasadą budżetowania zadaniowego.

2. Na podstawie wstępnego projektu preliminarza Zarząd przyjmuje projekt preliminarza dochodów i wydatków Eurofoundu na następny rok budżetowy i przesyła go Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku.

3. Komisja przedkłada projekt preliminarza władzy budżetowej wraz z projektem budżetu ogólnego Unii. Projekt preliminarza jest również udostępniany Eurofoundowi.

4. Na podstawie projektu preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunki, które uważa za niezbędne dla planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu, który ma obciążyć budżet ogólny, i przedstawia je władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

5. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii dla Eurofoundu.

6. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Eurofoundu.

7. Budżet Eurofoundu jest przyjmowany przez Zarząd. Budżet ten staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii, a w razie potrzeby jest on odpowiednio aktualizowany. Wszelkie zmiany w budżecie Eurofoundu, w tym w planie zatrudnienia, przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą.

8. W przypadku przedsięwzięć z zakresu nieruchomości, które mogą mieć znaczący wpływ na budżet Eurofoundu, stosuje się rozporządzenie delegowane (UE) nr 1271/2013.

Artykuł 15

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor Wykonawczy wykonuje budżet Eurofoundu.
2. Co roku Dyrektor Wykonawczy przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje istotne z punktu widzenia wyników procedur oceny.

Artykuł 16

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. Księgowy Eurofoundu przesyła wstępne sprawozdanie finansowe za dany rok budżetowy (rok N) księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 1 marca następnego roku budżetowego (roku N + 1).

2. Eurofound przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami za rok N Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 31 marca roku N + 1.

3. Księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe Eurofoundu za rok N, skonsolidowane ze sprawozdaniem finansowym Komisji, do dnia 31 marca roku N + 1.

4. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania finansowego Eurofoundu za rok N, na podstawie art. 246 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046, księgowy sporządza końcowe sprawozdanie finansowe Eurofoundu za ten rok. Dyrektor Wykonawczy przesyła je Zarządowi do zaopiniowania.
5. Zarząd wydaje opinię na temat końcowego sprawozdania finansowego Eurofoundu za rok N.
6. Do dnia 1 lipca roku N + 1 księgowy Eurofoundu przesyła końcowe sprawozdanie finansowe za rok N wraz z opinią Zarządu Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.
7. Końcowe sprawozdanie finansowe za rok N publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do dnia 15 listopada roku N + 1.
8. Do dnia 30 września roku N + 1 Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na uwagi zawarte w jego sprawozdaniu rocznym. Dyrektor Wykonawczy przesyła odpowiedź również Zarządowi.
9. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za rok N zgodnie z art. 109 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.
10. Na zalecenie Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną, do dnia 15 maja roku N + 2 Parlament Europejski udziela Dyrektorowi Wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.

Artykuł 17

Przepisy finansowe

Przepisy finansowe mające zastosowanie do Eurofoundu przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Przepisy te nie mogą się różnić od rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013, chyba że takie różnice są szczególnie wymagane dla funkcjonowania Eurofoundu, a Komisja wydała na nie uprzednią zgodę.

ROZDZIAŁ IV

PERSONEL

Artykuł 18

Przepisy ogólne

1. Do personelu Eurofoundu stosuje się regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia innych pracowników oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu wdrożenia regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Zarząd przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze w celu wdrożenia regulaminu pracowniczego oraz warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego.

Artykuł 19

Dyrektor Wykonawczy

1. Dyrektor Wykonawczy jest członkiem personelu Eurofoundu zatrudnianym na czas określony na podstawie art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Dyrektor Wykonawczy jest powoływany przez Zarząd z listy kandydatów zaproponowanej przez Komisję w wyniku otwartej i przejrzystej procedury naboru.

Wybranego kandydata wzywa się do złożenia oświadczenia przed Parlamentem Europejskim i do udzielenia odpowiedzi na pytania posłów do Parlamentu Europejskiego. Ta wymiana poglądów nie może nadmiernie opóźnić powołania.

Do celów zawarcia umowy z Dyrektorem Wykonawczym Eurofound jest reprezentowany przez przewodniczącego Zarządu.

3. Kadencja Dyrektora Wykonawczego trwa pięć lat. Przed upływem tego okresu Komisja przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się wyniki oceny pracy Dyrektora Wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania stojące przed Eurofoundem.

4. Zarząd, uwzględniając ocenę, o której mowa w ust. 3, może przedłużyć kadencję Dyrektora Wykonawczego jednokrotnie, na okres nie dłuższy niż pięć lat.
5. Dyrektor Wykonawczy, którego kadencja została przedłużona, nie może brać udziału w kolejnej procedurze naboru na to samo stanowisko po zakończeniu całego okresu pełnienia swojej funkcji.
6. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie decyzją Zarządu. W swojej decyzji Zarząd bierze pod uwagę dokonaną przez Komisję ocenę wyników pracy Dyrektora Wykonawczego, o której mowa w ust. 3.
7. Zarząd podejmuje decyzje w sprawie powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania ze stanowiska Dyrektora Wykonawczego większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu.

Artykuł 20

Oddelegowani eksperci krajowi i inni członkowie personelu

1. Eurofound może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych i innych członków personelu niezatrudnionych przez Eurofound.
2. Zarząd przyjmuje decyzję określającą zasady oddelegowania ekspertów krajowych do Eurofoundu.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 21

Status prawny

1. Eurofound jest agencją Unii. Posiada on osobowość prawną.
2. W każdym państwie członkowskim Eurofound ma najszerszy zakres zdolności prawnej, jaki można nadać osobie prawnej na mocy prawa krajowego. Eurofound może w szczególności nabywać i zbywać majątek ruchomy i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.
3. Siedzibą Eurofoundu jest Dublin.
4. Eurofound może ustanowić biuro łącznikowe w Brukseli, aby pogłębiać swoją współpracę z odpowiednimi instytucjami Unii, zgodnie z art. 11 ust. 6.

Artykuł 22

Przywileje i immunitety

Do Eurofoundu i jego personelu stosuje się Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Artykuł 23

System językowy

1. Przepisy określone w rozporządzeniu Rady nr 1 ⁽⁹⁾ stosuje się do Eurofoundu.
2. Usługi tłumaczeniowe niezbędne do funkcjonowania Eurofoundu świadczy Centrum Tłumaczeń.

Artykuł 24

Przejrzystość i ochrona danych

1. Eurofound prowadzi swoją działalność z zachowaniem wysokiego stopnia przejrzystości.
2. Do dokumentów posiadanych przez Eurofound stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁰⁾.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

3. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
4. Przetwarzanie danych osobowych przez Eurofound podlega rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽¹⁾. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd wprowadza środki na potrzeby stosowania przez Eurofound rozporządzenia (UE) 2018/1725, w tym środki dotyczące wyznaczenia inspektora ochrony danych. Środki te wprowadza się po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.

Artykuł 25

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i innej nielegalnej działalności zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽²⁾, do dnia 21 sierpnia 2019 r. Eurofound przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽³⁾ i przyjmuje odpowiednie przepisy obowiązujące wszystkich pracowników Eurofoundu, wykorzystując szablon zawarty w załączniku do tego porozumienia.
2. Trybunał Obrachunkowy ma uprawnienia do przeprowadzania audytu, na podstawie dokumentacji i inspekcji na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe od Eurofoundu.
3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, w celu ustalenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakkolwiek inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii w związku z umową o udzielenie dotacji lub decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanym przez Eurofound, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96⁽⁴⁾.
4. Nie naruszając ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji przez Eurofound zawierają przepisy wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

Artykuł 26

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

Eurofound przyjmuje, w razie potrzeby, przepisy bezpieczeństwa równoważne z przepisami bezpieczeństwa Komisji dotyczącymi ochrony informacji niejawnych Unii Europejskiej (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, ustanowionych w decyzjach (UE, Euratom) 2015/443 i 2015/444. Przepisy bezpieczeństwa Eurofoundu obejmują, między innymi i w stosownych przypadkach, przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

Artykuł 27

Odpowiedzialność

1. Odpowiedzialność umowną Eurofoundu regulują przepisy prawa, które stosuje się do danej umowy.
2. Do wydawania wyroków na podstawie wszelkich klauzul arbitrażowych zamieszczonych w umowie zawartej przez Eurofound właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Trybunał Sprawiedliwości).
3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Eurofound, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla prawa państw członkowskich, naprawia wszelkie szkody spowodowane przez jego wydziały lub jego personel w trakcie wykonywania ich obowiązków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w zakresie odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3.
5. Odpowiedzialność osobistą personelu wobec Eurofoundu regulują przepisy określone w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia innych pracowników.

Artykuł 28

Ocena

1. Zgodnie z art. 29 ust. 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013 Eurofound przeprowadza oceny ex ante i ex post tych programów i działań, które pociągają za sobą znaczne wydatki.
2. Do dnia 21 lutego 2024 r., a następnie co pięć lat Komisja zapewnia przeprowadzenie oceny zgodnie z wytycznymi Komisji w celu dokonania oceny wyników pracy Eurofoundu w odniesieniu do jego celów, mandatu i zadań. Podczas dokonywania oceny Komisja konsultuje się z członkami Zarządu i innymi głównymi zainteresowanymi stronami. W ocenie uwzględnia się w szczególności ewentualną potrzebę zmiany mandatu Eurofoundu oraz skutki finansowe takich zmian.
3. Komisja przekazuje wyniki oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Zarządowi. Wyniki oceny są udostępniane publicznie.

Artykuł 29

Dochodzenia administracyjne

Działalność Eurofoundu jest przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z postanowieniami art. 228 TFUE.

Artykuł 30

Współpraca z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi

1. W zakresie niezbędnym do osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, Eurofound może współpracować z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi.

W tym celu, za zgodą Zarządu i po zatwierdzeniu przez Komisję, Eurofound może poczynić ustalenia robocze z właściwymi organami państw trzecich i z organizacjami międzynarodowymi. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii ani państw członkowskich.

2. Eurofound jest otwarty na udział państw trzecich, które zawarły w tym celu odpowiednie umowy z Unią.

Na mocy odpowiednich postanowień umów, o których mowa w akapicie pierwszym, dokonuje się ustaleń określających w szczególności charakter, zakres i sposób uczestniczenia danych państw trzecich w pracach Eurofoundu, w tym postanowienia dotyczące udziału w inicjatywach podejmowanych przez Eurofound, wkładów finansowych oraz personelu. W odniesieniu do kwestii kadrowych ustalenia te są w każdym przypadku zgodne z regulaminem pracowniczym.

3. Zarząd przyjmuje strategię stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach należących do kompetencji Eurofoundu.

Artykuł 31

Umowa w sprawie siedziby i warunki działania

1. Niezbędne ustalenia dotyczące pomieszczeń, jakie należy zapewnić Eurofoundowi w przyjmującym państwie członkowskim, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo członkowskie, a także przepisy szczególne mające zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, personelu i członków ich rodzin, określane są w umowie w sprawie siedziby zawartej między Eurofoundem a państwem członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba.
2. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia niezbędne warunki dla zapewnienia właściwego funkcjonowania Eurofoundu, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej oraz odpowiednie połączenia transportowe.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE*Artykuł 32***Przepisy przejściowe dotyczące Zarządu**

Członkowie Rady Zarządzającej ustanowionej na podstawie art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1365/75 pozostają na swoich stanowiskach i pełnią funkcje Zarządu, o którym mowa w art. 5 niniejszego rozporządzenia, do czasu powołania członków Zarządu i niezależnego eksperta zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 33***Przepisy przejściowe dotyczące personelu**

1. Dyrektorowi Eurofoundu mianowanemu na podstawie art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1365/75 powierza się, na pozostały okres jego kadencji, obowiązki Dyrektora Wykonawczego określone w art. 11 niniejszego rozporządzenia. Pozostałe warunki jego umowy pozostają bez zmian.
2. W przypadku trwającej procedury naboru i mianowania Dyrektora Wykonawczego w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1365/75 stosuje się do czasu zakończenia tej procedury.
3. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na prawa i obowiązki członków personelu zatrudnionych na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1365/75. Ich umowy o pracę mogą zostać przedłużone na podstawie niniejszego rozporządzenia zgodnie z regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia innych pracowników.

Zachowuje się wszelkie biura łącznikowe Eurofoundu, które działają w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 34***Przejściowe przepisy budżetowe**

Procedura udzielania absolutorium w odniesieniu do budżetów zatwierdzonych na podstawie art. 15 rozporządzenia (EWG) nr 1365/75 jest przeprowadzana zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 35***Uchylenie**

Rozporządzenie (EWG) nr 1365/75 traci moc i wszystkie odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 36***Utrzymanie w mocy przepisów wewnętrznych przyjętych przez Radę Zarządzającą**

Przepisy wewnętrzne przyjęte przez Radę Zarządzającą na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1365/75 pozostają w mocy po dniu 20 lutego 2019 r., o ile Zarząd nie zdecyduje inaczej przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 37***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 stycznia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/128**z dnia 16 stycznia 2019 r.****ustanawiające Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/75**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 166 ust. 4 i art. 165 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) zostało ustanowione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 337/75 ⁽³⁾, aby wspierać Komisję na poziomie Unii w promocji i rozwoju kształcenia zawodowego oraz stażu.
- (2) Od jego ustanowienia w 1975 r. Cedefop odgrywa ważną rolę we wspieraniu rozwoju wspólnej polityki w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego. W tym samym czasie pojęcie i znaczenie szkolenia zawodowego uległo przemianom pod wpływem zmieniających się rynków pracy, rozwoju technologicznego, zwłaszcza cyfrowego, oraz rosnącej mobilności pracowników. Czynniki te stanowią dodatkowe wyzwanie pod względem lepszego dopasowania kompetencji i kwalifikacji do stale ewoluującego popytu. Jednocześnie zmienia się polityka w dziedzinie szkolenia zawodowego i obejmuje różne instrumenty i inicjatywy, w tym instrumenty i inicjatywy dotyczące umiejętności i kwalifikacji oraz walidacji uczenia się, co siłą rzeczy wykracza poza tradycyjne granice kształcenia i szkolenia zawodowego. Dlatego też należy jasno określić charakter działalności Cedefopu, aby lepiej odzwierciedlić jego obecną działalność, która wykracza poza kształcenie i szkolenie zawodowe oraz obejmuje prace dotyczące umiejętności i kwalifikacji, a także dostosować terminologię używaną do opisu celów i zadań Cedefopu, aby uwzględnić te zmiany.
- (3) W sprawozdaniu z oceny Cedefopu z 2013 r. stwierdzono, że należy zmienić rozporządzenie (EWG) nr 337/75, aby uwzględnić pracę Cedefopu w dziedzinie umiejętności jako jedno z jego zadań oraz wyraźniej włączyć jego prace dotyczące sprawozdawczości w zakresie polityki oraz wspólnych europejskich narzędzi i inicjatyw.
- (4) Wspieranie wdrażania polityki w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego wymagać będzie skupienia uwagi na styku kształcenia i szkolenia oraz środowiska pracy, co ma zapewnić, aby zdobyta wiedza, umiejętności i kompetencje sprzyjały uczeniu się przez całe życie, integracji i zdolności do zatrudnienia na zmieniających się rynkach pracy oraz odpowiadały potrzebom obywateli i społeczeństwa.
- (5) Rozporządzenie (EWG) nr 337/75 było wielokrotnie zmieniane. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to należy uchylić i zastąpić.
- (6) W miarę możliwości i z uwzględnieniem trójstronnego charakteru Cedefopu, zasady regulujące Cedefop należy określić zgodnie z zasadami wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej oraz Komisji Europejskiej w sprawie agencji zdecentralizowanych z dnia 19 lipca 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 30.6.2017, s. 49.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 grudnia 2018 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/75 z dnia 10 lutego 1975 r. ustanawiające Europejskie Centrum Rozwoju Szkolenia Zawodowego (Dz.U. L 39 z 13.2.1975, s. 1).

- (7) Zważywszy na fakt, że trzy trójstronne agencje, a mianowicie Cedefop, Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) oraz Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA), zajmują się kwestiami związanymi z rynkiem pracy, środowiskiem pracy, kształceniem i szkoleniem zawodowym oraz umiejętnościami, wymagana jest ścisła koordynacja między nimi. Wymagana jest również ścisła koordynacja z Europejską Fundacją Kształcenia (ETF). W swojej pracy Cedefop powinien zatem uzupełniać działania ETF, Eurofoundu i EU-OSHA w sytuacji, gdy mają one podobne obszary zainteresowania, a jednocześnie wspierać dobrze funkcjonujące narzędzia, jak protokoły ustaleń. Cedefop powinien wykorzystywać sposoby zwiększenia efektywności i synergii oraz unikać w swojej działalności powielania działań ETF, Eurofoundu i EU-OSHA oraz Komisji. Ponadto, w stosownych przypadkach, Cedefop powinien się starać skutecznie współpracować z instytucjami Unii i zewnętrznymi wyspecjalizowanymi organami w celu wykorzystania ich wewnętrznych zdolności badawczych.
- (8) Podczas oceny Cedefopu Komisja powinna konsultować się z głównymi zainteresowanymi stronami, w tym z członkami Zarządu i posłami do Parlamentu Europejskiego.
- (9) Trójstronny charakter Cedefopu, Eurofoundu i EU-OSHA to niezwykle cenny przejaw kompleksowego podejścia opartego na dialogu społecznym między partnerami społecznymi oraz organami unijnymi i krajowymi, co jest niezwykle ważne dla znalezienia wspólnych i trwałych rozwiązań społecznych i gospodarczych.
- (10) Aby usprawnić proces decyzyjny Cedefopu i przyczynić się do zwiększenia skuteczności i efektywności, należy wprowadzić dwupoziomą strukturę zarządzania. W tym celu państwa członkowskie, krajowe organizacje pracodawców i pracowników oraz Komisja powinny być reprezentowane w Zarządzie, który powinien dysponować niezbędnymi uprawnieniami, w tym uprawnieniami do przyjmowania budżetu i zatwierdzania dokumentu programowego. W dokumencie programowym, zawierającym wieloletni program prac Cedefopu oraz jego roczny program prac, Zarząd powinien określić priorytety strategiczne działalności Cedefopu. Ponadto przyjęte przez Zarząd zasady dotyczące zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi powinny obejmować środki wykrywania potencjalnych zagrożeń na wczesnym etapie.
- (11) Aby Cedefop mógł prawidłowo funkcjonować, państwa członkowskie, europejskie organizacje pracodawców i pracowników oraz Komisja powinny zapewnić, aby osoby powołane do Zarządu posiadały odpowiednią wiedzę w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, umiejętności i kwalifikacji z myślą o podejmowaniu strategicznych decyzji oraz w nadzorowaniu działalności Cedefopu.
- (12) Należy powołać Radę Wykonawczą, której zadaniem będzie właściwe przygotowywanie posiedzeń Zarządu oraz wspomaganie jego procesu decyzyjnego i procesu monitorowania. Wspomagając Zarząd, Rada Wykonawcza powinna, w razie potrzeby, mieć możliwość podejmowania w pilnych przypadkach niektórych decyzji tymczasowych w imieniu Zarządu. Zarząd powinien przyjąć regulamin wewnętrzny Rady Wykonawczej.
- (13) Dyrektor Wykonawczy powinien odpowiadać za ogólne zarządzanie Cedefopem zgodnie ze strategicznym kierunkiem określonym przez Zarząd, w tym za bieżące administrowanie oraz zarządzanie zasobami finansowymi i ludzkimi. Dyrektor Wykonawczy powinien wykonywać powierzone mu uprawnienia. Powinna istnieć możliwość zawieszenia tych uprawnień w wyjątkowych okolicznościach, takich jak konflikt interesów lub poważne naruszenie obowiązków wynikających z regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
- (14) Zasada równości jest podstawową zasadą prawa Unii. Wymaga ona zapewnienia równości kobiet i mężczyzn we wszystkich obszarach, w tym zatrudnienia, pracy i wynagrodzenia. Wszystkie strony powinny dążyć do osiągnięcia równowagi pod względem reprezentacji kobiet i mężczyzn w Zarządzie i w Radzie Wykonawczej. Cel ten powinien być też realizowany przez Zarząd w odniesieniu do przewodniczącego i zastępców przewodniczącego, jak również przez grupy reprezentujące rządy oraz organizacje pracodawców i organizacje pracowników w Zarządzie w odniesieniu do wyznaczania zastępców uczestniczących w posiedzeniach Rady Wykonawczej.
- (15) Cedefop prowadzi biuro kontaktowe w Brukseli. Należy zachować możliwość prowadzenia tego biura.
- (16) Przepisy finansowe i przepisy dotyczące programowania i sprawozdawczości dotyczące Cedefopu powinny zostać uaktualnione. Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 ⁽⁴⁾ stanowi, że Cedefop ma przeprowadzać oceny ex ante i ex post tych programów i działań, które pociągają za sobą znaczne wydatki. Cedefop powinien uwzględniać te oceny w swoim programowaniu wieloletnim i rocznym.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012, (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).

- (17) W celu zapewnienia Cedefopowi pełnej autonomii i niezależności oraz umożliwienia prawidłowej realizacji celów i zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Cedefop powinien posiadać odpowiedni i autonomiczny budżet, którego dochody będą pochodzić głównie z budżetu ogólnego Unii. Procedura budżetowa Unii powinna mieć zastosowanie do Cedefopu w zakresie dotyczącym wkładu Unii i wszelkich innych dotacji, którymi obciążany jest budżet ogólny Unii. Trybunał Obrachunkowy powinien przeprowadzać kontrolę sprawozdań finansowych Cedefopu.
- (18) Usługi tłumaczeniowe niezbędne dla funkcjonowania Cedefopu powinny być świadczone przez Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (Centrum Tłumaczeń). Cedefop powinien współpracować z Centrum Tłumaczeń, aby określić wskaźniki jakości, terminowości i poufności, jasno określić potrzeby i priorytety Cedefopu oraz stworzyć przejrzyste i obiektywne procedury procesu tłumaczenia.
- (19) Przepisy dotyczące personelu Cedefopu powinny być zgodne z regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia innych pracowników Unii (zwanymi dalej „warunkami zatrudnienia innych pracowników”) ustanowionymi rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽⁵⁾.
- (20) Cedefop powinien przedsięwziąć niezbędne środki, aby zapewnić postępowanie z informacjami poufnymi i ich przetwarzanie w sposób bezpieczny. W stosownych przypadkach Cedefop powinien przyjąć przepisy bezpieczeństwa równoważne przepisom określonym w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443 ⁽⁶⁾ i (UE, Euratom) 2015/444 ⁽⁷⁾.
- (21) Konieczne jest ustanowienie przejściowych przepisów budżetowych i przepisów przejściowych dotyczących Zarządu i personelu, aby zapewnić kontynuację działalności Cedefopu do czasu wdrożenia niniejszego rozporządzenia,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

CELE I ZADANIA

Artykuł 1

Ustanowienie i cele

1. Niniejszym ustanawia się Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego („Cedefop”) jako agencję Unii.
2. Celem Cedefopu jest wspieranie promowania, rozwoju i wdrażania unijnych polityk w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, a także polityki w dziedzinie umiejętności i kwalifikacji w drodze współpracy z Komisją, państwami członkowskimi i partnerami społecznymi.

W tym celu Cedefop zwiększa i rozpowszechnia wiedzę, zapewnia dowody i usługi na potrzeby kształtowania polityki, włącznie z wnioskami opartymi na badaniach naukowych, oraz ułatwia wymianę wiedzy między Unią a podmiotami krajowymi.

Artykuł 2

Zadania

1. Cedefop ma następujące zadania w odniesieniu do obszarów polityki, o których mowa w art. 1 ust. 2, przy pełnym poszanowaniu odpowiedzialności państw członkowskich:
 - a) analizuje tendencje w politykach w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, umiejętności i kwalifikacji oraz w odnośnych systemach i dostarcza ich analizy porównujące różne państwa;
 - b) analizuje tendencje na rynku pracy w odniesieniu do umiejętności i kwalifikacji oraz kształcenia i szkolenia zawodowego;
 - c) analizuje i przyczynia się do prac rozwojowych związanych z planowaniem i przyznawaniem kwalifikacji, ich organizacją w postaci ram kwalifikacji oraz ich funkcją na rynku pracy, a także w związku z kształceniem i szkoleniem zawodowym, w celu zwiększenia ich przejrzystości i uznawania;

⁽⁵⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

⁽⁶⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁽⁷⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

- d) analizuje i przyczynia się do prac rozwojowych w dziedzinie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego;
- e) prowadzi lub zleca badania oraz prowadzi badania naukowe dotyczące istotnych zmian społeczno-ekonomicznych i powiązanych zagadnień politycznych;
- f) zapewnia forum wymiany doświadczeń i informacji między rządami, partnerami społecznymi i innymi zainteresowanymi stronami na poziomie krajowym;
- g) przyczynia się, w tym za pośrednictwem informacji i analiz opartych na dowodach, do realizowania reform i polityk na poziomie krajowym;
- h) rozpowszechnia informacje, aby przyczynić się do kształtowania polityki oraz podnosić świadomość i zwiększać zrozumienie możliwości kształcenia i szkolenia zawodowego we wspieraniu zdolności osób do zatrudnienia, wydajności i uczenia się przez całe życie;
- i) zarządza narzędziami, zbiorami danych i usługami w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego, umiejętności, zawodów i kwalifikacji i udostępnia je obywatelom, przedsiębiorstwom, decydom, partnerom społecznym i innym zainteresowanym stronom;
- j) opracowuje, zgodnie z art. 29, strategię dotyczącą stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach należących do kompetencji Cedefopu.

2. Jeżeli konieczne są nowe badania, przed podjęciem decyzji dotyczących polityki instytucje Unii uwzględniają wiedzę fachową Cedefopu oraz wszelkie badania, które przeprowadził lub jest w stanie przeprowadzić w danej dziedzinie, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽⁸⁾.

3. W swojej działalności Cedefop uwzględnia powiązania istniejące pomiędzy kształceniem i szkoleniem zawodowym a innymi sektorami kształcenia i szkolenia.

4. Cedefop może zawierać umowy o współpracy z innymi właściwymi agencjami Unii, aby ułatwiać i wspierać współpracę z nimi.

5. Podczas wykonywania swoich zadań Cedefop prowadzi intensywny dialog przede wszystkim z wyspecjalizowanymi podmiotami – publicznymi lub prywatnymi, krajowymi lub międzynarodowymi – zajmującymi się polityką w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz umiejętności i kwalifikacji, z organami publicznymi i instytucjami edukacyjnymi, z organizacjami pracodawców i pracowników oraz z krajowymi organami trójstronnymi, o ile takowe istnieją. Bez uszczerbku dla realizacji swoich celów i zamierzeń Cedefop współpracuje z innymi agencjami Unii, w szczególności z ETF, Eurofoundem i EU-OSHA, aby – unikając powielania wysiłków – wspierać synergii i komplementarność w ramach ich działalności.

ROZDZIAŁ II

STRUKTURA ORGANIZACYJNA CEDEFOPU

Artykuł 3

Struktura administracyjna i zarządcza

Strukturę administracyjną i zarządczą Cedefopu tworzą:

- a) Zarząd;
- b) Rada Wykonawcza;
- c) Dyrektor Wykonawczy.

SEKCJA 1

Zarząd

Artykuł 4

Skład Zarządu

1. W skład Zarządu wchodzi:
 - a) po jednym członku reprezentującym rząd z każdego państwa członkowskiego;
 - b) po jednym członku reprezentującym organizacje pracodawców z każdego państwa członkowskiego;

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

- c) po jednym członku reprezentującym organizacje pracowników z każdego państwa członkowskiego;
- d) trzech członków reprezentujących Komisję;
- e) jeden niezależny ekspert powołany przez Parlament Europejski.

Każdy z członków, o których mowa w lit. a)–d), ma prawo głosu.

Rada powołuje członków, o których mowa w lit. a), b) i c), na podstawie kandydatur wyznaczonych, odpowiednio, przez państwa członkowskie oraz europejskie organizacje pracodawców i pracowników.

Komisja powołuje członków, o których mowa w lit. d).

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego powołuje eksperta, o którym mowa w lit. e).

2. Każdy członek Zarządu ma zastępcę. Zastępca reprezentuje członka Zarządu pod jego nieobecność. Zastępców powołuje się zgodnie z ust. 1.

3. Członków Zarządu i ich zastępców wyznacza się i powołuje w oparciu o ich wiedzę w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, umiejętności i kwalifikacje, biorąc pod uwagę ich odpowiednie umiejętności, takie jak umiejętności kierownicze, administracyjne i budżetowe oraz wiedzę fachową w dziedzinie podstawowych zadań Cedefopu, pozwalające im na skuteczne pełnienie funkcji nadzorczej. Wszystkie strony reprezentowane w Zarządzie starają się ograniczyć rotację swoich przedstawicieli, aby zapewnić ciągłość prac Zarządu. Wszystkie strony dążą do osiągnięcia równowagi pod względem liczby kobiet i mężczyzn w składzie Zarządu.

4. W chwili obejmowania stanowiska każdy członek Zarządu i jego zastępca podpisuje pisemne oświadczenie, zgodnie z którym nie zachodzi w jego przypadku konflikt interesów. Każdy członek Zarządu i jego zastępca uaktualnia swoje oświadczenie w przypadku zmiany okoliczności w odniesieniu do jakiegokolwiek konfliktu interesów. Cedefop publikuje oświadczenia i ich aktualizacje na swojej stronie internetowej.

5. Kadencja członków oraz ich zastępców trwa cztery lata. Kadencja ta jest odnawialna. Po upływie kadencji lub w przypadku rezygnacji członkowie i ich zastępcy pozostają na stanowisku do chwili przedłużenia ich powołania lub wyznaczenia następcy.

6. W ramach Zarządu tworzy się grupy obejmujące: przedstawicieli odpowiednio rządów, organizacji pracodawców i organizacji pracowników. Każda grupa wyznacza koordynatora w celu poprawy efektywności obrad wewnątrz grup i między grupami. Koordynatorami grup pracodawców i pracowników są przedstawiciele odnośnych organizacji europejskich, którzy mogą być wyznaczeni spośród powołanych członków Zarządu. Koordynatorzy, którzy nie są powołanymi członkami Zarządu zgodnie z ust. 1, uczestniczą w posiedzeniach Zarządu bez prawa głosu.

Artykuł 5

Funkcje Zarządu

1. Zarząd:
 - a) wyznacza strategiczne kierunki działania Cedefopu;
 - b) przyjmuje co roku, większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu i zgodnie z art. 6, dokument programowy Cedefopu, zawierający wieloletni program prac Cedefopu wraz z jego rocznym programem prac na nadchodzący rok;
 - c) przyjmuje, większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu, roczny budżet Cedefopu oraz pełni inne funkcje związane z tym budżetem na podstawie rozdziału III;
 - d) przyjmuje skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności wraz z oceną działalności Cedefopu; przedkłada je do dnia 1 lipca każdego roku Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu, a skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności podaje do wiadomości publicznej;
 - e) przyjmuje zgodnie z art. 16 przepisy finansowe mające zastosowanie do Cedefopu;
 - f) przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, odpowiednią w stosunku do ryzyka takich nadużyć, uwzględniając koszty i korzyści związane ze środkami, które mają być zastosowane;

- g) przyjmuje przepisy, których celem jest zapobieganie konfliktom interesów i zarządzanie nimi, w odniesieniu do swoich członków i niezależnych ekspertów, a także oddelegowanych ekspertów krajowych i innych członków personelu niezatrudnionych przez Cedefop, o których mowa w art. 19;
- h) na podstawie analizy potrzeb przyjmuje i regularnie aktualizuje plany komunikacji i rozpowszechniania informacji oraz odzwierciedla je w dokumencie programowym Cedefopu;
- i) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny;
- j) wykonuje, zgodnie z ust. 2, w odniesieniu do pracowników Cedefopu uprawnienia organu powołującego powierzone mu na mocy regulaminu pracowniczego oraz uprawnienia organu uprawnionego do zawierania umów o pracę powierzone mu na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników (zwane dalej „uprawnieniami organu powołującego”);
- k) przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
- l) powołuje Dyrektora Wykonawczego oraz, w stosownych przypadkach, podejmuje decyzje o przedłużeniu jego mandatu lub odwołaniu go ze stanowiska zgodnie z art. 18;
- m) powołuje księgowego podlegającego regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników, który jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków;
- n) przyjmuje regulamin wewnętrzny Rady Wykonawczej;
- o) monitoruje odpowiednie działania następcze w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);
- p) wydaje zgodę na dokonywanie ustaleń związanych ze współpracą z właściwymi organami państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi, zgodnie z art. 29.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 110 regulaminu pracowniczego, na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników, Zarząd przyjmuje decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor Wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazywania tych uprawnień.

Jeżeli wymagają tego wyjątkowe okoliczności, Zarząd może zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i uprawnienia dalej przekazane przez Dyrektora Wykonawczego. W takich przypadkach Zarząd przekazuje je, na czas określony, jednemu z powołanych przez siebie przedstawicieli Komisji lub członkowi personelu innemu niż Dyrektor Wykonawczy.

Artykuł 6

Programowanie wieloletnie i roczne

1. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy, zgodnie z art. 11 ust. 5 lit. e) niniejszego rozporządzenia, sporządza projekt dokumentu programowego, zawierający wieloletni i roczny program zgodnie z art. 32 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.

2. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Zarządowi projekt dokumentu programowego, o którym mowa w ust. 1. Po zatwierdzeniu przez Zarząd projekt dokumentu programowego jest przedkładany Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie nie później niż do dnia 31 stycznia każdego roku. Dyrektor Wykonawczy przedkłada zaktualizowane wersje tego dokumentu zgodnie z tą samą procedurą. Zarząd przyjmuje dokument programowy, uwzględniając opinię Komisji.

Dokument programowy staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii i podlega, w razie potrzeby, odpowiednim dostosowaniom.

3. Wieloletni program prac określa ogólne założenia strategiczne, w tym cele, oczekiwane wyniki i wskaźniki skuteczności, unikając powielania działań innych agencji. Określa on również programowanie w zakresie zasobów, w tym budżet wieloletni i personel. Zawiera on strategię stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z art. 29, działania powiązane z tą strategią oraz specyfikację odnośnych zasobów.

4. Roczny program prac jest spójny z wieloletnim programem prac, o którym mowa w ust. 3, i zawiera on:

- a) szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki skuteczności;

- b) opis działań, które mają być finansowane, w tym planowanych środków mających na celu zwiększenie efektywności;
- c) informacje o zasobach finansowych i ludzkich przeznaczonych na każde działanie zgodnie z zasadami budżetowania zadaniowego i zarządzania kosztami działań;
- d) możliwe działania dotyczące stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z art. 29.

Jednoznacznie określa on działania, które zostały dodane, zmienione lub usunięte w stosunku do poprzedniego roku budżetowego.

5. Zarząd dokonuje zmiany przyjętego rocznego programu prac w przypadku przydzielenia Cedefopowi nowego działania. Zarząd może przekazać Dyrektorowi Wykonawczemu uprawnienia do dokonywania zmian niemerytorycznych w rocznym programie prac.

Wszelkie merytoryczne zmiany w rocznym programie prac przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą co pierwotny roczny program prac.

6. Programowanie w zakresie zasobów jest aktualizowane co roku. Założenia strategiczne są uaktualniane w miarę potrzeb i uwzględniają w szczególności wyniki oceny, o której mowa w art. 27.

Przydzielenie Cedefopowi nowego działania w celu realizacji zadań określonych w art. 2 jest uwzględniane w jego programowaniu w zakresie zasobów i finansów, bez uszczerbku dla uprawnień Parlamentu Europejskiego i Rady („władza budżetowa”).

Artykuł 7

Przewodniczący Zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego i trzech zastępców przewodniczącego w następujący sposób:

- a) jedną osobę spośród członków reprezentujących rządy państw członkowskich;
- b) jedną osobę spośród członków reprezentujących organizacje pracodawców;
- c) jedną osobę spośród członków reprezentujących organizacje pracowników; oraz
- d) jedną osobę spośród członków reprezentujących Komisję.

Przewodniczący i zastępca przewodniczącego wybierani są większością dwóch trzecich głosów członków Zarządu z prawem głosu.

2. Kadencja przewodniczącego i zastępców przewodniczącego trwa jeden rok. Ich kadencja jest odnawialna. Jeżeli jednak w dowolnym momencie swojej kadencji stracą oni status członka Zarządu, kadencja ich kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 8

Posiedzenia Zarządu

1. Posiedzenia Zarządu zwołuje przewodniczący.
2. Dyrektor Wykonawczy Cedefopu bierze udział w obradach bez prawa głosu.
3. Zarząd zbiera się raz w roku na posiedzeniu zwyczajnym. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej członków.
4. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie. Przedstawiciele państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (Porozumienie EOG) mogą uczestniczyć w posiedzeniach Zarządu w charakterze obserwatorów, jeżeli Porozumienie EOG przewiduje ich udział w działalności Cedefopu.
5. Cedefop zapewnia Zarządowi obsługę sekretariatu.

Artykuł 9

Zasady głosowania Zarządu

1. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 lit. b) i c), art. 7 ust. 1 akapit drugi i art. 18 ust. 7, Zarząd podejmuje decyzje większością członków z prawem głosu.
2. Każdy członek z prawem głosu ma jeden głos. W przypadku nieobecności członka z prawem głosu jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.
3. Przewodniczący bierze udział w głosowaniu.
4. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w obradach bez prawa głosu.
5. Bardziej szczegółowe zasady głosowania, zwłaszcza okoliczności, w których jeden członek Zarządu może działać w imieniu innego członka, określone są w regulaminie wewnętrznym Zarządu.

SEKCJA 2

Rada Wykonawcza

Artykuł 10

Rada Wykonawcza

1. Zarząd jest wspierany przez Radę Wykonawczą.
2. Rada Wykonawcza:
 - a) przygotowuje decyzje, które mają zostać przyjęte przez Zarząd;
 - b) monitoruje, wraz z Zarządem, podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń OLAF-u;
 - c) nie naruszając obowiązków Dyrektora Wykonawczego określonych w art. 11, doradza mu – w razie potrzeby – w zakresie wykonywania decyzji Zarządu, mając na uwadze wzmocnienie nadzoru nad zarządzaniem administracyjnym i budżetowym.
3. W razie potrzeby Rada Wykonawcza może, w pilnych przypadkach, podejmować niektóre decyzje tymczasowe w imieniu Zarządu, w tym dotyczące zawieszenia przekazania uprawnień powołującego, zgodnie z warunkami określonymi w art. 5 ust. 2, oraz w kwestiach związanych z budżetem.
4. Rada Wykonawcza składa się z przewodniczącego Zarządu, jego trzech zastępców, koordynatorów trzech grup, o których mowa w art. 4 ust. 6, oraz jednego przedstawiciela Komisji. Każda grupa, o której mowa w art. 4 ust. 6, może wyznaczyć maksymalnie dwóch zastępców, którzy uczestniczą w posiedzeniach Rady Wykonawczej pod nieobecność członka powołanego przez daną grupę. Przewodniczący Zarządu jest również przewodniczącym Rady Wykonawczej. Dyrektor Wykonawczy bierze udział w posiedzeniach Rady Wykonawczej bez prawa głosu.
5. Kadencja członków Rady Wykonawczej trwa dwa lata. Kadencja ta jest odnawialna. Kadencja członka Rady Wykonawczej kończy się wraz z zakończeniem jego członkostwa w Zarządzie.
6. Rada Wykonawcza zbiera się trzy razy do roku. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek członków. Po każdym spotkaniu koordynatorzy trzech grup, o których mowa w art. 4 ust. 6, dokładają wszelkich starań w celu terminowego i przejrzystego poinformowania członków swojej grupy o przedmiocie dyskusji.

SEKCJA 3

Dyrektor Wykonawczy

Artykuł 11

Obowiązki Dyrektora Wykonawczego

1. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za zarządzanie Cedefopem zgodnie ze strategicznym kierunkiem określonym przez Zarząd i odpowiada przed Zarządem.

2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, Zarządu i Rady Wykonawczej, Dyrektor Wykonawczy jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.
3. Dyrektor Wykonawczy składa sprawozdanie z wykonywania swoich obowiązków Parlamentowi Europejskiemu na jego wezwanie. Rada może wezwać Dyrektora Wykonawczego do złożenia sprawozdania z wykonywania obowiązków.
4. Dyrektor Wykonawczy jest prawnym przedstawicielem Cedefopu.
5. Dyrektor Wykonawczy odpowiada za wykonywanie zadań powierzonych Cedefopowi na mocy niniejszego rozporządzenia. W szczególności Dyrektor Wykonawczy odpowiada za:
 - a) bieżące administrowanie Cedefopem, w tym wykonywanie uprawnień powierzonych mu w odniesieniu do kwestii kadrowych, zgodnie z art. 5 ust. 2;
 - b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Zarząd;
 - c) zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 5 ust. 2, podejmowanie decyzji dotyczących zarządzania zasobami ludzkimi;
 - d) podejmowanie decyzji w odniesieniu do wewnętrznych struktur organizacyjnych Cedefopu, w tym, w razie potrzeby, wyznaczenia funkcji zastępczych, które mogą obejmować bieżące administrowanie Cedefopem, przy uwzględnieniu potrzeb związanych z działalnością Cedefopu i należytego zarządzania budżetem;
 - e) opracowywanie dokumentu programowego oraz przedkładanie go Zarządowi po konsultacji z Komisją;
 - f) wdrażanie dokumentu programowego i składanie sprawozdań z jego wykonania Zarządowi;
 - g) opracowywanie skonsolidowanego rocznego sprawozdania z działalności Cedefopu i przedstawianie go Zarządowi do oceny i przyjęcia;
 - h) ustanowienie skutecznego systemu monitorowania pozwalającego na przeprowadzanie regularnych ocen, o których mowa w art. 27, oraz opracowanie systemu sprawozdawczego podsumowującego ich wyniki;
 - i) przygotowanie projektu przepisów finansowych mających zastosowanie do Cedefopu;
 - j) przygotowanie projektu preliminarza dochodów i wydatków Cedefopu jako części dokumentu programowego Cedefopu; oraz wykonywanie budżetu Cedefopu;
 - k) przygotowanie planu działań w następstwie wniosków ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego i ocen, a także z dochodzeń OLAF-u, oraz składanie dwa razy w roku Komisji, a regularnie – Zarządowi i Radzie Wykonawczej, sprawozdania z postępów;
 - l) dążenie do zapewnienia równowagi płci w Cedefopie;
 - m) ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, przez skuteczne kontrole, a w razie wykrycia nieprawidłowości przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających kar administracyjnych i finansowych;
 - n) przygotowanie strategii Cedefopu dotyczącej zwalczania nadużyć finansowych i przedstawienie jej Zarządowi do zatwierdzenia;
 - o) w stosownych przypadkach, współpracę z innymi agencjami Unii i zawieranie z nimi umów o współpracy.
6. Dyrektor Wykonawczy jest również odpowiedzialny za podjęcie decyzji, czy do celów wykonywania zadań Cedefopu w skuteczny i wydajny sposób konieczne jest ustanowienie biura łącznikowego w Brukseli, aby rozwijać współpracę Cedefopu z odpowiednimi instytucjami Unii. Decyzja ta wymaga uprzedniej zgody Komisji, Zarządu i danego państwa członkowskiego. W decyzji określa się zakres działań prowadzonych w tym biurze łącznikowym w sposób pozwalający uniknąć niepotrzebnych kosztów i powielania administracyjnych funkcji Cedefopu.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 12

Budżet

1. Preliminarz wszystkich dochodów i wydatków Cedefopu jest przygotowywany w każdym roku budżetowym i jest wykazywany w budżecie Cedefopu. Rok budżetowy odpowiada rokowi kalendarzowemu.

2. Dochody i wydatki wykazane w budżecie Cedefopu muszą się równoważyć.
3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Cedefopu obejmują:
 - a) wkład Unii ujęty w budżecie ogólnym Unii;
 - b) dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich;
 - c) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Cedefop;
 - d) wkłady państw trzecich biorących udział w pracach Cedefopu, zgodnie z art. 29.
4. Wydatki Cedefopu obejmują wynagrodzenia pracowników, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.

Artykuł 13

Ustanowienie budżetu

1. Co roku Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Cedefopu na następny rok budżetowy, w tym plan zatrudnienia, i przesyła go Zarządowi.

Wstępny projekt preliminarza opiera się na celach i oczekiwanych wynikach rocznego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 6 ust. 1, i uwzględnia zasoby finansowe potrzebne do osiągnięcia tych celów i oczekiwanych wyników, zgodnie z zasadą budżetowania zadaniowego.

2. Na podstawie wstępnego projektu preliminarza Zarząd przyjmuje projekt preliminarza dochodów i wydatków Cedefopu na następny rok budżetowy i przesyła go Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku.
3. Komisja przedkłada projekt preliminarza władzy budżetowej wraz z projektem budżetu ogólnego Unii. Projekt preliminarza jest również udostępniany Cedefopowi.
4. Na podstawie projektu preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunki, które uważa za niezbędne dla planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu, który ma obciążyć budżet ogólny, i przedstawia je władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
5. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii dla Cedefopu.
6. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Cedefopu.
7. Budżet Cedefopu jest przyjmowany przez Zarząd. Budżet ten staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii, a w razie potrzeby jest on odpowiednio aktualizowany. Wszelkie zmiany w budżecie Cedefopu, w tym w planie zatrudnienia, przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą.
8. W przypadku przedsięwzięć z zakresu nieruchomości, które mogą mieć znaczący wpływ na budżet Cedefopu, stosuje się rozporządzenie delegowane (UE) nr 1271/2013.

Artykuł 14

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor Wykonawczy wykonuje budżet Cedefopu.
2. Co roku Dyrektor Wykonawczy przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje istotne z punktu widzenia wyników procedur oceny.

Artykuł 15

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. Księgowy Cedefopu przesyła wstępne sprawozdanie finansowe za dany rok budżetowy (rok N) księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 1 marca następnego roku budżetowego (roku N + 1).

2. Cedefop przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami za rok N Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 31 marca roku N + 1.
3. Księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe Cedefopu za rok N, skonsolidowane ze sprawozdaniem finansowym Komisji, do dnia 31 marca roku N + 1.
4. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania finansowego Cedefopu za rok N, na podstawie art. 246 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046, księgowy sporządza końcowe sprawozdanie finansowe Cedefopu za ten rok. Dyrektor Wykonawczy przesyła je Zarządowi do zaopiniowania.
5. Zarząd wydaje opinię na temat końcowego sprawozdania finansowego Cedefopu za rok N.
6. Do dnia 1 lipca roku N + 1 księgowy Cedefopu przesyła końcowe sprawozdanie finansowe za rok N wraz z opinią Zarządu Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.
7. Końcowe sprawozdanie finansowe za rok N publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do dnia 15 listopada roku N + 1.
8. Do dnia 30 września roku N + 1 Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na uwagi zawarte w jego sprawozdaniu rocznym. Dyrektor Wykonawczy przesyła tę odpowiedź również Zarządowi.
9. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za rok N zgodnie z art. 109 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.
10. Na zalecenie Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną, do dnia 15 maja roku N + 2 Parlament Europejski udziela Dyrektorowi Wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.

Artykuł 16

Przepisy finansowe

Przepisy finansowe mające zastosowanie do Cedefopu przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Przepisy te nie mogą się różnić od rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013, chyba że takie różnice są szczególnie wymagane dla funkcjonowania Cedefopu, a Komisja wydała na nie uprzednią zgodę.

ROZDZIAŁ IV

PERSONEL

Artykuł 17

Przepisy ogólne

1. Do personelu Cedefopu stosuje się regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia innych pracowników oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu wdrożenia regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Zarząd przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze w celu wdrożenia regulaminu pracowniczego oraz warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego.

Artykuł 18

Dyrektor Wykonawczy

1. Dyrektor Wykonawczy jest członkiem personelu Cedefopu zatrudnianym na czas określony na podstawie art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Dyrektor Wykonawczy jest powoływany przez Zarząd z listy kandydatów zaproponowanej przez Komisję w wyniku otwartej i przejrzystej procedury naboru.

Wybranego kandydata wzywa się do złożenia oświadczenia przed Parlamentem Europejskim i do udzielenia odpowiedzi na pytania posłów do Parlamentu Europejskiego. Ta wymiana poglądów nie może nadmiernie opóźnić powołania.

Do celów zawarcia umowy z Dyrektorem Wykonawczym Cedefop jest reprezentowany przez przewodniczącego Zarządu.

3. Kadencja Dyrektora Wykonawczego trwa pięć lat. Przed upływem tego okresu Komisja przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się wyniki oceny pracy Dyrektora Wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania stojące przed Cedefopem.

4. Zarząd, uwzględniając ocenę, o której mowa w ust. 3, może przedłużyć kadencję Dyrektora Wykonawczego jednokrotnie, na okres nie dłuższy niż pięć lat.

5. Dyrektor Wykonawczy, którego kadencja została przedłużona, nie może brać udziału w kolejnej procedurze naboru na to samo stanowisko po zakończeniu całego okresu pełnienia swojej funkcji.

6. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie decyzją Zarządu. W swojej decyzji Zarząd bierze pod uwagę dokonaną przez Komisję ocenę wyników pracy Dyrektora Wykonawczego, o której mowa w ust. 3.

7. Zarząd podejmuje decyzje w sprawie powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania ze stanowiska Dyrektora Wykonawczego większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu.

Artykuł 19

Oddelegowani eksperci krajowi i inni członkowie personelu

1. Cedefop może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych i innych członków personelu niezatrudnionych przez Cedefop.
2. Zarząd przyjmuje decyzję określającą zasady oddelegowania ekspertów krajowych do Cedefopu.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 20

Status prawny

1. Cedefop jest agencją Unii. Posiada on osobowość prawną.
2. W każdym państwie członkowskim Cedefop ma najszerszy zakres zdolności prawnej, jaki można nadać osobie prawnej na mocy prawa krajowego. Cedefop może w szczególności nabywać i zbywać majątek ruchomy i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.
3. Siedzibą Cedefopu są Saloniki.
4. Cedefop może ustanowić biuro łącznikowe w Brukseli, aby pogłębiać swoją współpracę z odpowiednimi instytucjami Unii, zgodnie z art. 11 ust. 6.

Artykuł 21

Przywileje i immunitety

Do Cedefopu i jego personelu stosuje się Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Artykuł 22

System językowy

1. Przepisy określone w rozporządzeniu Rady nr 1 ⁽⁹⁾ stosuje się do Cedefopu.
2. Usługi tłumaczeniowe niezbędne do funkcjonowania Cedefopu świadczy Centrum Tłumaczeń.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

Artykuł 23

Przejrzystość i ochrona danych

1. Cedefop prowadzi swoją działalność z zachowaniem wysokiego stopnia przejrzystości.
2. Do dokumentów posiadanych przez Cedefop stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁰⁾.
3. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
4. Przetwarzanie danych osobowych przez Cedefop podlega rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽¹¹⁾. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd wprowadza środki na potrzeby stosowania przez Cedefop rozporządzenia (UE) 2018/1725, w tym środki dotyczące wyznaczenia inspektora ochrony danych. Środki te wprowadza się po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.

Artykuł 24

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i innej nielegalnej działalności zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹²⁾, do dnia 21 sierpnia 2019 r. Cedefop przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹³⁾ i przyjmuje odpowiednie przepisy obowiązujące wszystkich pracowników Cedefopu, wykorzystując wzór zawarty w załączniku do tego porozumienia.
2. Trybunał Obrachunkowy ma uprawnienia do przeprowadzania audytu, na podstawie dokumentacji i inspekcji na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe od Cedefopu.
3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, w celu ustalenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakkolwiek inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanym przez Cedefop, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽¹⁴⁾.
4. Nie naruszając ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzji o udzieleniu dotacji przez Cedefop zawierają przepisy wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

Artykuł 25

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

Cedefop przyjmuje, w razie potrzeby, przepisy bezpieczeństwa równoważne z przepisami bezpieczeństwa Komisji dotyczącymi ochrony informacji niejawnych Unii Europejskiej (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, ustanowionymi w decyzjach (UE, Euratom) 2015/443 i (UE, Euratom) 2015/444. Przepisy bezpieczeństwa Cedefopu obejmują, między innymi i w stosownych przypadkach, przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽¹³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

Artykuł 26

Odpowiedzialność

1. Odpowiedzialność umowną Cedefopu regulują przepisy prawa, które stosuje się do danej umowy.
2. Do wydawania wyroków na podstawie wszelkich klauzul arbitrażowych zamieszczonych w umowie zawartej przez Cedefop właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Trybunał Sprawiedliwości).
3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Cedefop, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla prawa państw członkowskich, naprawia wszelkie szkody spowodowane przez jego wydziały lub jego personel w trakcie wykonywania ich obowiązków.
4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w zakresie odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3.
5. Odpowiedzialność osobistą personelu wobec Cedefopu regulują przepisy określone w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia innych pracowników.

Artykuł 27

Ocena

1. Zgodnie z art. 29 ust. 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013 Cedefop przeprowadza oceny *ex ante* i *ex post* tych programów i działań, które pociągają za sobą znaczne wydatki.
2. Do dnia 21 lutego 2024 r., a następnie co pięć lat Komisja zapewnia przeprowadzenie oceny zgodnie z wytycznymi Komisji w celu dokonania oceny wyników pracy Cedefopu w odniesieniu do jego celów, mandatu i zadań. Podczas dokonywania oceny Komisja konsultuje się z członkami Zarządu i innymi głównymi zainteresowanymi stronami. W ocenie uwzględnia się w szczególności ewentualną potrzebę zmiany mandatu Cedefopu oraz skutki finansowe takiej zmiany.
3. Komisja przekazuje wyniki oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Zarządowi. Wyniki oceny są udostępniane publicznie.

Artykuł 28

Dochodzenia administracyjne

Działalność Cedefopu jest przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z postanowieniami art. 228 TFUE.

Artykuł 29

Współpraca z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi

1. W zakresie niezbędnym do osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, Cedefop może współpracować z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi.

W tym celu, za zgodą Zarządu i po zatwierdzeniu przez Komisję, Cedefop może poczynić ustalenia robocze z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii ani państw członkowskich.

2. Cedefop jest otwarty na udział państw trzecich, które zawarły w tym celu odpowiednie umowy z Unią.

Na mocy odpowiednich postanowień umów, o których mowa w akapicie pierwszym, dokonuje się ustaleń określających w szczególności charakter, zakres i sposób uczestniczenia danych państw trzecich w pracach Cedefopu, w tym postanowienia dotyczące udziału w inicjatywach podejmowanych przez Cedefop, wkładów finansowych oraz personelu. W odniesieniu do kwestii kadrowych ustalenia te są w każdym przypadku zgodne z regulaminem pracowniczym.

3. Zarząd przyjmuje strategię stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach należących do kompetencji Cedefopu.

*Artykuł 30***Umowa w sprawie siedziby i warunki działania**

1. Niezbędne ustalenia dotyczące pomieszczeń, jakie należy zapewnić Cedefopowi w przyjmującym państwie członkowskim oraz obiektów udostępnianych przez to państwo członkowskie, a także przepisy szczególne mające zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, personelu i członków ich rodzin, określone są w umowie w sprawie siedziby zawartej między Cedefopem a państwem członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba.
2. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia niezbędne warunki dla zapewnienia właściwego funkcjonowania Cedefopu, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej oraz odpowiednie połączenia transportowe.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE*Artykuł 31***Przepisy przejściowe dotyczące Zarządu**

Członkowie rady zarządzającej ustanowionej na podstawie art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 337/75 pozostają na swoich stanowiskach i pełnią funkcje Zarządu, o którym mowa w art. 5 niniejszego rozporządzenia, do czasu powołania członków Zarządu i niezależnego eksperta zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 32***Przepisy przejściowe dotyczące personelu**

1. Dyrektorowi Cedefopu mianowanemu na podstawie art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 337/75 powierza się, na pozostały okres jego kadencji, obowiązki Dyrektora Wykonawczego określone w art. 11 niniejszego rozporządzenia. Pozostałe warunki jego umowy pozostają bez zmian.
2. W przypadku trwającej procedury naboru i mianowania Dyrektora Wykonawczego w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 337/75 stosuje się do czasu zakończenia tej procedury.
3. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na prawa i obowiązki członków personelu zatrudnionych na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 337/75. Ich umowy o pracę mogą zostać przedłużone na podstawie niniejszego rozporządzenia zgodnie z regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia innych pracowników.

Zachowuje się wszelkie biura łącznikowe Cedefopu, które działają w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 33***Przejściowe przepisy budżetowe**

Procedura udzielania absolutorium w odniesieniu do budżetów zatwierdzonych na podstawie art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 337/75 jest przeprowadzana zgodnie z art. 12a tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 34***Uchylenie**

Rozporządzenie (EWG) nr 337/75 traci moc i wszystkie odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 35***Utrzymanie w mocy przepisów wewnętrznych przyjętych przez radę zarządzającą**

Przepisy wewnętrzne przyjęte przez radę zarządzającą na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 337/75 pozostają w mocy po dniu 20 lutego 2019 r., o ile Zarząd nie zdecyduje inaczej przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 36***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 stycznia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/129**z dnia 16 stycznia 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 168/2013 w odniesieniu do zastosowania etapu Euro 5 do homologacji typu pojazdów dwu- lub trójkołowych oraz czterokołowców**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kompleksowego badania wpływu na środowisko dla etapu Euro 5 w przypadku pojazdów kategorii L („badanie wpływu”), przeprowadzonego na podstawie art. 23 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 168/2013 ⁽³⁾, a także biorąc pod uwagę problemy napotymane przez organy udzielające homologacji i zainteresowane strony podczas stosowania tego rozporządzenia, należy wprowadzić pewne zmiany i uściślenia w rozporządzeniu (UE) nr 168/2013 w celu zapewnienia jego sprawnego stosowania.
- (2) Odnośnie do wymogu instalowania pokładowego układu diagnostycznego (OBD) etapu II, który zapewnia monitorowanie i sygnalizowanie awarii oraz pogorszenia się stanu układu kontroli emisji, Komisja stwierdziła na podstawie badania wpływu, że istnieją ograniczenia techniczne w odniesieniu do monitorowania katalizatora w przypadku niektórych pojazdów oraz że dalsze postępy są niezbędne do zapewnienia jego prawidłowego wdrożenia. Funkcja monitorowania katalizatora nie będzie prawdopodobnie gotowa dla pierwszej rundy etapu emisji Euro 5, ale jest przewidziana na rok 2025. W art. 21 rozporządzenia (UE) nr 168/2013 należy zatem ustanowić okres wstępny, który jest niezbędny do zapewnienia prawidłowego wdrożenia wymogu dotyczącego układu OBD etapu II.
- (3) Biorąc pod uwagę, że pojazdy kategorii L1e i L2e są już wyłączone z wymogu wyposażenia w układ OBD etapu I, pojazdy kategorii L6e, które są projektowane oraz konstruowane w oparciu o specyfikację dla motorowerów i są produkowane raczej w małych ilościach, powinny również zostać zwolnione z tego wymogu.
- (4) Konieczne jest doprecyzowanie wyłączenia dla pojazdów kategorii L1e i L2e z wymogu dotyczącego układu OBD etapu II, a także rozszerzenie tego wyłączenia na lekkie czterokołowce (kategoria L6e) oraz na podkategorie motocykli enduro (L3e-AxE) i motocykli trialowych (L3e-AxT).
- (5) Motocykle enduro i motocykle trialowe mają krótki cykl życia i są bardzo podobne pod względem charakterystyki i zastosowania do ciężkich czterokołowców terenowych (L7e-B), które są zwolnione z wymogu wyposażenia w układ OBD etapu II. Wyłączenie to należy zatem rozszerzyć na motocykle enduro i motocykle trialowe.
- (6) W badaniu wpływu Komisja stwierdziła, że matematyczna procedura dotycząca trwałości, określona w art. 23 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 168/2013, zgodnie z którą pojazdy są badane po wykonaniu przebiegu 100 km, nie odzwierciedla rzeczywistego pogorszenia się stanu układu kontroli emisji pojazdu w okresie jego eksploatacji. Metoda ta nie powinna być dłużej stosowana i powinna zostać wyeliminowana do 2025 r. w sposób stopniowy, aby zapewnić zainteresowanym stronom wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się. Odnośnie do okresu do 2025 r., należy podnieść wymagany łączny przebieg pojazdu przed badaniem, aby zapewnić wiarygodne wyniki badania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 32.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2018 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 168/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów dwu- lub trójkołowych oraz czterokołowców (Dz.U. L 60 z 2.3.2013, s. 52).

- (7) Technologia, która jest niezbędna do spełnienia dopuszczalnych wartości normy Euro 5, jest już dostępna. Niemniej jednak w badaniu wpływu Komisja stwierdziła, że data rozpoczęcia stosowania dopuszczalnych wartości emisji normy Euro 5 dla określonych pojazdów kategorii L (L6e-B, L2e-U, L3e-AxT i L3e-AxE) będzie musiała zostać przełożona z roku 2020 na rok 2024 w celu poprawy współczynnika kosztów i korzyści w porównaniu ze scenariuszem odniesienia. Ponadto, producenci tych pojazdów, którzy należą w większości do kategorii MŚP, potrzebują dłuższego okresu wstępnego, aby zapewnić możliwość przejścia na bezemisyjne mechanizmy napędowe, np. elektryczne, w sposób efektywny pod względem kosztów.
- (8) Art. 30 rozporządzenia (UE) nr 168/2013 wymaga, aby świadectwo homologacji typu UE zawierało w załączniku wyniki badań. Dla zapewnienia jasności przepis ten należy zmienić w celu wyjaśnienia, że odniesienie dotyczy arkusza wyników badań.
- (9) Należy wyjaśnić pewne niespójności dotyczące daty rozpoczęcia stosowania dopuszczalnych wartości poziomu hałasu dla Euro 5 w załączniku IV do rozporządzenia (UE) nr 168/2013, aby zapewnić utrzymanie stosowania istniejących ograniczeń (Euro 4) do czasu ustalenia nowych dopuszczalnych wartości dla Euro 5.
- (10) Rozporządzeniem (UE) nr 168/2013 przyznano Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych na okres pięciu lat, który upłynął w dniu 21 marca 2018 r. Ponieważ istnieje stała potrzeba aktualizacji elementów aktów prawnych dotyczących homologacji typu w kontekście postępu technicznego lub w celu wprowadzenia innych zmian zgodnie z tymi uprawnieniami, należy zmienić to rozporządzenie celem przedłużenia uprawnienia na okres kolejnych pięciu lat z możliwością jego automatycznego odnowienia.
- (11) W celu zapewnienia pewności prawa uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych w zakresie wymogów technicznych dotyczących diagnostyki pokładowej, przyznane Komisji na mocy rozporządzenia (UE) nr 168/2013, powinno zostać objaśnione i doprecyzowane.
- (12) Ponieważ niniejsze rozporządzenie przewiduje zmianę rozporządzenia (UE) nr 168/2013 bez poszerzenia jego treści normatywnej, a cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (13) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 168/2013,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 168/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Ogólne wymogi dotyczące układów diagnostyki pokładowej

1. Pojazdy kategorii L, z wyjątkiem pojazdów L1e, L2e oraz L6e, wyposaża się w układ OBD zgodny z wymogami funkcjonalnymi i procedurami badań określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w przyjętych na podstawie ust. 8 i począwszy od dat rozpoczęcia stosowania określonych w załączniku IV.
2. Począwszy od dat określonych w pkt 1.8.1 załącznika IV, (pod-)kategorie pojazdów L3e, L4e, L5e-A i L7e-A wyposaża się w układ OBD etapu I, który monitoruje wszelkie awarie obwodu elektrycznego i elektroniki w układzie kontroli emisji i sygnalizuje te awarie, których skutkiem jest przekroczenie wartości progowych emisji określonych w części B1 załącznika VI.
3. Począwszy od dat określonych w pkt 1.8.2 załącznika IV, (pod-)kategorie pojazdów L3e, L4e, L5e oraz L7e wyposaża się w układ OBD etapu I, który monitoruje wszelkie awarie obwodu elektrycznego i elektroniki w systemie kontroli emisji i uruchamia sygnalizację przy przekroczeniu wartości progowych emisji określonych w części B1 załącznika VI. W przypadku wymienionych (pod-)kategorii pojazdów układy OBD etapu I muszą sygnalizować również uruchomienie wszelkich trybów działania, które znacząco zmniejszają wartość momentu obrotowego silnika.

4. Poczynając od dat określonych w pkt 1.8.3 załącznika IV, kategorie pojazdów L3e, L4e, L5e oraz L7e wyposaża się w układ OBD etapu I, który monitoruje wszelkie awarie obwodu elektrycznego i elektroniki w systemie kontroli emisji i uruchamia sygnalizację przy przekroczeniu wartości progowych emisji określonych w części B2 załącznika VI. W przypadku wymienionych kategorii pojazdów układy OBD etapu I muszą sygnalizować również uruchomienie wszelkich trybów działania, które znacząco zmniejszają wartość momentu obrotowego silnika.
5. Poczynając od dat określonych w pkt 1.8.4 załącznika IV, (pod-)kategorie pojazdów L3e, L4e-A L5e-A i L7e-A wyposaża się dodatkowo w układ OBD etapu II, który monitoruje oraz sygnalizuje awarie i pogorszenie się stanu systemu kontroli emisji, z wyjątkiem funkcji monitorowania katalizatora, których skutkiem jest przekroczenie wartości progowych emisji OBD określonych w części B1 załącznika VI.
6. Poczynając od dat określonych w pkt 1.8.5 załącznika IV, (pod-)kategorie pojazdów L3e, L4e-A L5e-A i L7e-A wyposaża się dodatkowo w układ OBD etapu II, który monitoruje oraz sygnalizuje awarie i pogorszenie się stanu systemu kontroli emisji, których skutkiem jest przekroczenie wartości progowych emisji OBD określonych w części B2 załącznika VI.
7. Przepisy ust. 5 i 6 nie mają zastosowania do motocykli enduro w (pod-)kategorii L3e-AxE ani do motocykli trialowych w (pod-)kategorii L3e-AxT.
8. Aby zharmonizować sygnalizowanie przez układ OBD błędów w zakresie bezpieczeństwa funkcjonalnego lub błędów systemu kontroli emisji i ułatwić sprawną i skuteczną naprawę pojazdu, przyznaje się Komisji zgodnie z art. 75 uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie szczegółowych wymagań technicznych odnoszących się do diagnostyki pokładowej względem kategorii i (pod-)kategorii pojazdów określonych w wierszu pod nr 11 w części C1 (Wymogi dotyczące konstrukcji pojazdu i ogólne wymogi dotyczące homologacji typu) w załączniku II, w tym wymogów funkcjonalnych dotyczących układu OBD i procedur badań zagadnień wymienionych w ust. 1–7 niniejszego artykułu, a także szczegółowych wymogów technicznych odnoszących się do badania typu VIII, o którym mowa w załączniku V.”;
- 2) art. 23 ust. 3 lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) matematyczna procedura dotycząca trwałości:
- Do dnia 31 grudnia 2024 r. dla każdego składnika emisji iloczyn współczynnika pogorszenia jakości określonego w części B załącznika VII i wyniku badania efektywności środowiskowej pojazdu, który po pierwszym uruchomieniu na końcu linii produkcyjnej wykonał przebieg ponad 100 km, musi być niższy niż dopuszczalna wartość z badania efektywności środowiskowej określona w części A załącznika VI.
- Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego, w odniesieniu do nowych typów pojazdów od dnia 1 stycznia 2020 r. oraz w odniesieniu do istniejących typów pojazdów od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2024 r., dla każdego składnika emisji iloczyn współczynnika pogorszenia jakości określonego w części B załącznika VII i wyniku badania efektywności środowiskowej pojazdu, który po pierwszym uruchomieniu na końcu linii produkcyjnej wykonał przebieg ponad 2 500 km w przypadku pojazdów o maksymalnej konstrukcyjnej prędkości < 130 km/h oraz 3 500 km w przypadku pojazdów o maksymalnej konstrukcyjnej prędkości \geq 130 km/h, musi być niższy niż dopuszczalna wartość emisji zanieczyszczeń z rury wydechowej określona w części A załącznika VI.”;
- 3) art. 30 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) arkusz wyników badań”;
- 4) art. 44 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:
- „Akapit pierwszy ma zastosowanie wyłącznie do pojazdów znajdujących się na terytorium Unii, które w chwili produkcji były objęte ważną homologacją typu UE, ale nie zostały zarejestrowane ani dopuszczone, zanim ta homologacja typu UE utraciła ważność.”;
- 5) art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 2, art. 21 ust. 8, art. 22 ust. 5 i 6, art. 23 ust. 6 i 12, art. 24 ust. 3, art. 25 ust. 8, art. 32 ust. 6, art. 33 ust. 6, art. 50 ust. 4, art. 54 ust. 3, art. 57 ust. 12, art. 65 oraz art. 74, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 22 marca 2013 r. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na pięcioletnie okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwia się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż w dniu 22 czerwca 2022 r. oraz dziewięć miesięcy przed końcem każdego kolejnego pięcioletniego okresu.”;
- 6) w załącznikach II, IV, V i VI wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 stycznia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach II, IV, V i VI do rozporządzenia (UE) nr 168/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w wierszu pod nr 11 sekcji C1 załącznika II skreśla się znak „X” dla podkategorii L6e-A i L6e-B;
- 2) w tabeli w załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:
 - a) pkt 1.1.2.1, 1.1.2.2 i 1.1.2.3 otrzymują brzmienie:

„1.1.2.1.	Euro 4: załącznik VI część A1	L1e, L2e, L6e	1.1.2017	1.1.2018	31.12.2020; w przypadku L2e-U i L6e-B: 31.12.2024
1.1.2.2.	Euro 4: załącznik VI część A1	L3e, L4e, L5e, L7e	1.1.2016	1.1.2017	31.12.2020; w przypadku L3e-AxE i L3e- AxT: 31.12.2024
1.1.2.3.	Euro 5: załącznik VI część A2	L1e-L7e	1.1.2020; W przypadku L2e-U. L3e- AxE. L3e-AxT i L6e-B: 1.1.2024	1.1.2021; W przypadku L2e-U. L3e- AxE. L3e-AxT i L6e-B: 1.1.2025”	

- b) pkt 1.8.1, 1.8.2 i 1.8.3 otrzymują brzmienie:

„1.8.1.	OBD etap I – wymogi funkcjonalne	L3e, L4e, L5e-A, L7e-A	1.1.2016	1.1.2017	31.12.2020
	OBD etap I – procedura badania środowiskowego (badanie typu VIII)				
	OBD etap I – wartości progowe dotyczące badań środowiskowych, załącznik VI część B1				
1.8.2.	OBD etap I – wymogi funkcjonalne, w tym wszelkie tryby działania, które znacząco zmniejszają wartość momentu obrotowego silnika	L3e, L4e, L5e, L7e	1.1.2020	1.1.2021	31.12.2024
	OBD etap I – procedura badania środowiskowego (badanie typu VIII)				
	OBD etap I – wartości progowe dotyczące badań środowiskowych, załącznik VI część B1				
1.8.3.	OBD etap I – wymogi funkcjonalne, w tym wszelkie tryby działania, które znacząco zmniejszają wartość momentu obrotowego silnika	L3e, L4e, L5e, L7e	1.1.2024	1.1.2025”	
	OBD etap I – procedura badania środowiskowego (badanie typu VIII)				
	OBD etap I – wartości progowe dotyczące badań środowiskowych, załącznik VI część B2				

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„1.8.4.	OBD etap II – wymogi funkcjonalne, z wyjątkiem funkcji monitorowania katalizatora	L3e (z wyjątkiem L3e-AxE i L3e AxT), L4e, L5e-A, L7e-A	1.1.2020	1.1.2021	31.12.2024
	OBD etap II – procedury badania środowiskowego (badanie typu VIII)				
	OBD etap II – wartości progowe dotyczące badań środowiskowych, załącznik VI część B1				
1.8.5.	OBD etap II – wymogi funkcjonalne	L3e (z wyjątkiem L3e-AxE i L3e AxT), L4e, L5e-A, L7e-A	1.1.2024	1.1.2025”	
	OBD etap II – procedury badania środowiskowego (badanie typu VIII)				
	OBD etap II – wartości progowe dotyczące badań środowiskowych, załącznik VI część B2				

d) pkt 1.9.1 i 1.9.2 otrzymują brzmienie:

„1.9.1.	Procedura badania i dopuszczalne wartości poziomu hałasu, załącznik VI część D	L1e, L2e, L6e	1.1.2017	1.1.2018	
1.9.2.	Procedura badania i dopuszczalne wartości poziomu hałasu ⁽³⁾ , załącznik VI część D	L3e, L4e, L5e, L7e	1.1.2016	1.1.2017”	

e) pkt 1.9.4 otrzymuje brzmienie:

„1.9.4.	Regulaminy EKG ONZ nr 9, 41, 63 i 92 oraz związane z nimi nowe dopuszczalne wartości zaproponowane przez Komisję	L1e-L7e”			
---------	--	----------	--	--	--

3) w sekcji B załącznika V zawartość rubryki w pierwszej kolumnie, wiersz drugi otrzymuje brzmienie:

„Badanie typu I ⁽¹⁹⁾ Masa cząstek stałych (tylko Euro 5)”;

4) w załączniku VI wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji B1 skreśla się wiersz pierwszy dotyczący kategorii pojazdów „L6e-A”;

b) w wierszu pierwszym sekcji B2:

(i) słowa „L3e-L7e ⁽⁶⁾” zastępuje się słowami:

„L3e, L4e, L5e, L7e”;

(ii) słowa: „Wszystkie pojazdy kategorii L z wyjątkiem kategorii L1e i L2e” zastępuje się słowami:

„Wszystkie pojazdy kategorii L z wyjątkiem kategorii L1e, L2e i L6e”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/130

z dnia 16 stycznia 2019 r.

zmieniająca dyrektywę 2004/37/WE w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas pracy

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 153 ust. 2 lit. b), w związku z art. 153 ust. 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/37/WE ⁽³⁾ ma na celu ochronę pracowników przed zagrożeniem ich zdrowia i bezpieczeństwa wynikającego z narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów w miejscu pracy. W dyrektywie tej przewidziano spójny poziom ochrony przed zagrożeniem związanym z czynnikami rakotwórczymi i mutagenami w postaci ogólnych zasad, które pozwalają państwom członkowskim na zapewnienie spójnego stosowania minimalnych wymogów. Wiążące wartości dopuszczalne narażenia zawodowego ustanowione na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych, wykonalności pod względem ekonomicznym, dogłębnej oceny skutków społeczno-ekonomicznych oraz dostępności protokołów i technik pomiaru narażenia w miejscu pracy, są ważnymi elementami ogólnych rozwiązań dotyczących ochrony pracowników, które zostały ustanowione tą dyrektywą. W tym kontekście w przypadku braku pewności istotne jest uwzględnienie zasady ostrożności. Minimalne wymogi przewidziane w tej dyrektywie mają na celu ochronę pracowników na poziomie Unii. Państwa członkowskie mogą ustanowić bardziej rygorystyczne wartości dopuszczalne narażenia zawodowego lub inne środki ochronne.
- (2) Wartości dopuszczalne narażenia zawodowego są częścią środków zarządzania ryzykiem w ramach dyrektywy 2004/37/WE. Przestrzeganie tych wartości dopuszczalnych pozostaje bez uszczerbku dla innych obowiązków pracodawców wynikających z tej dyrektywy, w szczególności zmniejszenia użycia czynników rakotwórczych i mutagenów w miejscu pracy, zapobiegania narażeniu pracowników na czynniki rakotwórcze i mutageny lub jego zmniejszenia, a także środków, które należy w tym celu wdrożyć. Środki te powinny obejmować, w zakresie, w jakim jest to technicznie możliwe, zastąpienie czynnika rakotwórczego lub mutagenu substancją, mieszaniną lub procesem, które nie są niebezpieczne lub są mniej niebezpieczne dla zdrowia pracownika, stosowanie systemu zamkniętego lub inne środki mające na celu zmniejszenie narażenia pracowników do jak najniższego poziomu, co będzie jednocześnie sprzyjało innowacjom.
- (3) W przypadku większości czynników rakotwórczych i mutagenów nie jest naukowo możliwe określenie poziomów narażenia, poniżej których nie wystąpią skutki niepożądane. O ile ustalanie dopuszczalnych wartości czynników rakotwórczych lub mutagenów w miejscu pracy zgodnie z niniejszą dyrektywą nie eliminuje ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa pracowników wynikającego z narażenia w miejscu pracy (ryzyko resztkowe), niemniej jednak przyczynia się ono do znaczącego zmniejszenia ryzyka wynikającego z takiego narażenia, zgodnie z podejściem stopniowym i polegającym na wyznaczaniu celów zgodnie z dyrektywą 2004/37/WE. W przypadku innych czynników rakotwórczych i mutagenów określenie poziomów narażenia, poniżej których nie powinny wystąpić skutki niepożądane, jest naukowo możliwe.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 31.8.2017, s. 56.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 grudnia 2018 r.

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas pracy (szósta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 89/391/EWG) (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 50).

- (4) Maksymalne poziomy narażenia pracowników na niektóre czynniki rakotwórcze lub mutageny zostały ustanowione w postaci wartości dopuszczalnych, których zgodnie z dyrektywą 2004/37/WE nie można przekraczać. Należy weryfikować te wartości dopuszczalne oraz ustanowić wartości dopuszczalne dla dodatkowych czynników rakotwórczych i mutagenów.
- (5) Wartości dopuszczalne określone w niniejszej dyrektywie powinny być w razie konieczności weryfikowane w świetle dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych oraz popartych dowodami najlepszych praktyk, technik i protokołów pomiaru poziomu narażenia w miejscu pracy. Informacje te powinny, w miarę możliwości, obejmować dane dotyczące ryzyka resztkowego dla zdrowia pracowników oraz opinie Komitetu Naukowego ds. Dopuszczalnych Norm Zawodowego Narażenia na Oddziaływanie Czynników Chemicznych w Pracy (SCOEL) oraz Komitetu Doradczego ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy (ACSH). Informacje dotyczące ryzyka resztkowego, udostępniane publicznie na poziomie Unii, są cenne dla przyszłych prac w zakresie ograniczenia ryzyka wynikającego z narażenia zawodowego na czynniki rakotwórcze i mutageny, w tym dla przyszłych weryfikacji wartości dopuszczalnych określonych w niniejszej dyrektywie.
- (6) Nie później niż w pierwszym kwartale 2019 r. Komisja, uwzględniając najnowsze osiągnięcia wiedzy naukowej, powinna ocenić wariant zmiany zakresu stosowania dyrektywy 2004/37/WE polegający na włączeniu substancji reprotoksydycznych. Na tej podstawie Komisja powinna przedstawić w stosownym przypadku wnioski ustawodawczy po konsultacji z partnerami społecznymi.
- (7) W przypadku niektórych czynników rakotwórczych o działaniu bezprogowym nie jest możliwe określenie bezpiecznej dla zdrowia wartości dopuszczalnej dla do tych czynników rakotwórczych w oparciu o dostępne informacje, w tym dane naukowe i techniczne.
- (8) Aby zapewnić możliwie najwyższy poziom ochrony przed niektórymi czynnikami rakotwórczymi i mutagenami należy uwzględnić inne drogi absorpcji, w tym możliwość wchłaniania przez skórę.
- (9) SCOEL wspiera Komisję w szczególności w ocenie najnowszych dostępnych danych naukowych oraz proponowaniu dopuszczalnych wartości narażenia zawodowego w celu ochrony pracowników przed zagrożeniami chemicznymi, które to wartości mają zostać ustalone na poziomie Unii zgodnie z dyrektywą Rady 98/24/WE⁽⁴⁾ i dyrektywą 2004/37/WE. ACSH jest trójstronnym organem wspierającym Komisję w przygotowywaniu, wdrażaniu i ocenie działań w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy. ACSH w szczególności przyjmuje trójstronne opinie na temat inicjatyw dotyczących ustalenia na poziomie Unii dopuszczalnych wartości narażenia zawodowego na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych, a także danych dotyczących aspektów społecznych oraz wykonalności pod względem ekonomicznym tych inicjatyw. Uwzględniono również inne, odpowiednio wiarygodne źródła informacji naukowej należące do domeny publicznej, w szczególności dane Międzynarodowego Centrum Badań nad Rakiem (IARC), Światowej Organizacji Zdrowia oraz agencji krajowych.
- (10) Prace SCOEL oraz przejrzystość tych prac są nierozdzielnie związane z odpowiedzialnym procesem politycznym. W przypadku gdyby konieczna była reorganizacja prac SCOEL, powinny zostać zagwarantowane specjalne zasoby i nie powinna zostać utracona szczegółowa wiedza specjalistyczna w zakresie epidemiologii, toksykologii, medycyny pracy i higieny pracy.
- (11) Zmiany w załącznikach I i III do dyrektywy 2004/37/WE przewidziane w niniejszej dyrektywie są kolejnym krokiem w dłuższym procesie aktualizacji dyrektywy 2004/37/WE. Jako następny etap tego procesu Komisja przedłożyła wniosek dotyczący ustanowienia wartości dopuszczalnych i notacji „skóra” w odniesieniu do pięciu dodatkowych czynników rakotwórczych. Ponadto Komisja stwierdziła w swoim komunikacie z dnia 10 stycznia 2017 r. zatytułowanym „Bezpieczniejsze i zdrowsze warunki pracy dla wszystkich – nowelizacja przepisów i polityki UE w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy”, że w dyrektywie 2004/37/WE należy dokonać dalszych zmian. Komisja powinna na bieżąco prowadzić swoje prace w zakresie aktualizacji załączników I i III do dyrektywy 2004/37/WE, zgodnie z jej art. 16 i ugruntowaną praktyką, oraz w razie konieczności zmieniać je w świetle dostępnych informacji, w tym stopniowo gromadzonych danych naukowych i technicznych, takich jak dane dotyczące ryzyka resztkowego. Prace te powinny w stosownych przypadkach zaowocować wnioskami dotyczącymi przyszłych weryfikacji dopuszczalnych wartości określonych w dyrektywie 2004/37/WE oraz w niniejszej dyrektywie, a także wnioskami dotyczącymi dodatkowych substancji, mieszanin i procesów w załączniku I oraz dodatkowych wartości dopuszczalnych w załączniku III.
- (12) Ważna jest ochrona pracowników narażonych na działanie substancji rakotwórczych lub mutagenów w wyniku przygotowywania, podawania lub usuwania niebezpiecznych leków, w tym leków cytostatycznych lub cytotoksycznych, oraz pracy związanej z narażeniem na działanie substancji rakotwórczych lub mutagenów podczas czyszczenia, transportu, prania i usuwania odpadów niebezpiecznych leków lub materiałów skażonych

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 98/24/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników przed ryzykiem związanym ze środkami chemicznymi w miejscu pracy (czternasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 131 z 5.5.1998, s. 11).

niebezpiecznymi lekami, a także podczas opieki nad pacjentami leczonymi przy użyciu niebezpiecznych leków. W ramach pierwszego etapu Komisja wydała w specjalnym przewodniku dotyczącym profilaktyki i dobrych praktyk wskazówki mające na celu zmniejszenie ryzyka zawodowego dla zdrowia i bezpieczeństwa w sektorze opieki zdrowotnej, w tym ryzyka związanego z narażeniem na leki cytostatyczne lub cytotoksyczne. Wskazówki te pozostają bez uszczerbku dla ewentualnych kolejnych wniosków ustawodawczych lub innych inicjatyw.

- (13) Zgodnie z zaleceniami SCOEL i ACSH, o ile są dostępne, dopuszczalne wartości narażenia drogą wziewną ustanawia się w odniesieniu do okresu referencyjnego w postaci ośmiogodzinnej średniej ważonej czasowo (wartości dopuszczalne narażenia długotrwałego) oraz, w przypadku niektórych czynników rakotwórczych lub mutagenów, krótszych okresów referencyjnych, wynoszących piętnaście minut średniej ważonej czasowo (wartości dopuszczalne narażenia krótkotrwałego), aby w zakresie, w jakim jest to możliwe, ograniczyć skutki takiego narażenia krótkotrwałego. Notacje „skóra” również określa się zgodnie z zaleceniami SCOEL i ACSH. Należy również uwzględnić inne, odpowiednio wiarygodne źródła informacji naukowych należących do domeny publicznej.
- (14) Zasadę profilaktyki w miejscu pracy należy również propagować w odniesieniu do oddziaływania czynników rakotwórczych i mutagenów na przyszłe pokolenia, takich jak negatywny wpływ na zdolności reprodukcyjne zarówno mężczyzn, jak i kobiet, a także rozwój płodu. W tym celu państwa członkowskie powinny dzielić się najlepszymi praktykami w tej dziedzinie.
- (15) Istnieją wystarczające dowody na rakotwórczość olejów mineralnych użytych wcześniej w silnikach spalinowych wewnętrznego spalania w celu smarowania i schładzania części ruchomych silnika. Te zużyte mineralne oleje silnikowe powstają w wyniku procesów i dlatego nie podlegają klasyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 ⁽⁵⁾. SCOEL stwierdził możliwość znaczącego wchłaniania wspomnianych olejów przez skórę, ustalił, że narażenie zawodowe następuje przez skórę, oraz stanowczo zalecił ustanowienie notacji „skóra”. ACSH uzgodnił, że zużyte mineralne oleje silnikowe powinny być dopisane do wykazu substancji, mieszanin i procesów rakotwórczych w załączniku I do dyrektywy 2004/37/WE, oraz ustalił, że istnieje możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę. W celu ograniczenia narażenia przez skórę można stosować szereg najlepszych praktyk obejmujących środki ochrony osobistej, takie jak rękawice, oraz zdejmowanie i czyszczenie zanieczyszczonej odzieży. Pełne przestrzeganie tych praktyk, a także pojawiających się nowych najlepszych praktyk mogłoby pomóc w zmniejszeniu tego narażenia. W załączniku I do dyrektywy 2004/37/WE należy zatem uwzględnić pracę wiążącą się z narażeniem na kontakt z olejami mineralnymi użytymi wcześniej w silnikach spalinowych wewnętrznego spalania w celu smarowania i schładzania części ruchomych silnika oraz przypisać do niej notację „skóra” w załączniku III do dyrektywy 2004/37/WE, wskazującą na możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę.
- (16) Istnieją wystarczające dowody na rakotwórczość spalin emitowanych z silników Diesla powstających w wyniku spalania oleju napędowego w silnikach o zapłonie samoczynnym. Spaliny z silników Diesla powstają w wyniku procesów, dlatego nie podlegają klasyfikacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008. ACSH uzgodnił, że należy dodać spaliny emitowane z tradycyjnych silników Diesla do wykazu substancji, mieszanin i procesów rakotwórczych w załączniku I do dyrektywy 2004/37/WE, oraz wezwał do dalszych badań nad naukowymi i technicznymi aspektami nowszych typów silników. IARC sklasyfikowała emisje spalin z silników Diesla jako rakotwórcze dla ludzi (kategoria 1 IARC) oraz stwierdziła, że chociaż w nowszych typach silników Diesla ilość cząstek i substancji chemicznych jest mniejsza, to nie wiadomo jeszcze, jakie jest przełożenie tych zmian ilościowych i jakościowych w zakresie zmian wpływu na zdrowie. IARC podaje również, że jako marker narażenia wykorzystuje się powszechnie węgiel pierwiastkowy, który stanowi znaczącą część tych emisji. W związku z powyższym, a także mając na uwadze liczbę narażonych pracowników należy dodać pracę związaną z narażeniem na spaliny z silników Diesla do załącznika I do dyrektywy 2004/37/WE, a w załączniku III do niej określić dopuszczalną wartość emisji spalin z silników Diesla obliczaną na podstawie ilości węgla elementarnego. Pozycje w załącznikach I i III do dyrektywy 2004/37/WE powinny obejmować spaliny ze wszystkich typów silników Diesla.
- (17) W odniesieniu do spalin emitowanych z silników Diesla, w niektórych sektorach w krótkim terminie trudne może być osiągnięcie wartości dopuszczalnej 0,05 mg/m³ w przeliczeniu na węgiel elementarny. Zatem oprócz okresu transpozycji przed rozpoczęciem stosowania wartości dopuszczalnej należy wprowadzić dwuletni okres przejściowy. Jednakże dla sektorów górnictwa podziemnego i budowy tuneli oprócz okresu transpozycji przed rozpoczęciem stosowania wartości dopuszczalnej należy wprowadzić pięcioletni okres przejściowy.
- (18) Niektóre mieszaniny wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (zwanymi dalej „WWA”), w szczególności te zawierające benzo[a]piren spełniają kryteria klasyfikacji jako substancje rakotwórcze (kategorii 1 A lub 1B) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 i w związku z tym są czynnikami rakotwórczymi

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/37/WE. Narażenie na takie mieszaniny może wystąpić podczas prac związanych z produktami procesów spalania, takimi jak – między innymi – spaliny z silników spalinowych i z procesami spalania w wysokiej temperaturze. SCOEL stwierdził, że w przypadku tych mieszanin istnieje możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę, a ACSH uzgodnił, że należy określić dopuszczalną wartość narażenia zawodowego dla mieszaniny WWA, oraz zalecił przeprowadzenie oceny aspektów naukowych, aby w przyszłości zaproponować dopuszczalną wartość narażenia zawodowego. W załączniku III do dyrektywy 2004/37/WE należy zatem przypisać do nich notację „skóra” wskazującą na możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę. Należy również przeprowadzić dalsze badania, aby ocenić, czy konieczne jest wprowadzenie wartości dopuszczalnych dla mieszanin WWA, aby lepiej chronić pracowników przed tymi mieszaninami.

- (19) Trichloroetylen spełnia kryteria klasyfikacji jako substancja rakotwórcza (kategoria 1B) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 i w związku z tym jest czynnikiem rakotwórczym zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/37/WE. SCOEL stwierdził, że trichloroetylen jest genotoksycznym czynnikiem rakotwórczym. Na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych, możliwe jest ustalenie wartości dopuszczalnych dla trichloroetyleny w odniesieniu do okresu referencyjnego wynoszącego osiem godzin (wartość dopuszczalna narażenia długotrwałego) oraz w odniesieniu do krótszego okresu referencyjnego wynoszącego piętnaście minut średniej ważonej czasowo (wartość dopuszczalna narażenia krótkotrwałego). SCOEL stwierdził, że w przypadku tego czynnika rakotwórczego istnieje możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę, a ACSH uzgodnił praktyczną wartość dopuszczalną na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych. Należy zatem określić wartości dopuszczalne narażenia długo- i krótkotrwałego w odniesieniu do trichloroetyleny oraz przypisać do niego notację „skóra” w załączniku III do dyrektywy 2004/37/WE, wskazującą na możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę. Wartości dopuszczalne w odniesieniu do tej substancji powinny być poddawane szczególnie ścisłemu przeglądowi w świetle najnowszych danych naukowych i postępu technicznego.
- (20) 4,4'-metylenodianilina (MDA) spełnia kryteria klasyfikacji jako substancja rakotwórcza (kategoria 1B) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 i w związku z tym jest czynnikiem rakotwórczym zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/37/WE. SCOEL stwierdził, że nie jest możliwe określenie bezpiecznej dla zdrowia wartości dopuszczalnej dotyczącej narażenia na tę substancję rakotwórczą o działaniu bezprogowym. Na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych, można jednak ustalić wartość dopuszczalną dla 4,4'-metylenodianiliny. SCOEL stwierdził, że w przypadku tego czynnika rakotwórczego istnieje możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę, a ACSH uzgodnił praktyczną wartość dopuszczalną na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych. Należy zatem określić wartość dopuszczalną dla 4,4'-metylenodianiliny oraz przypisać do niej notację „skóra” w załączniku III do dyrektywy 2004/37/WE wskazującą na możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę.
- (21) Epichlorohydryna (1-chloro-2-3-epoksypropan) spełnia kryteria klasyfikacji jako substancja rakotwórcza (kategoria 1B) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 i w związku z tym jest czynnikiem rakotwórczym zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/37/WE. SCOEL stwierdził, że nie jest możliwe określenie bezpiecznej dla zdrowia wartości dopuszczalnej dotyczącej narażenia na tę substancję rakotwórczą o działaniu bezprogowym, oraz zalecił unikanie narażenia zawodowego. SCOEL stwierdził, że w przypadku epichlorohydryny istnieje możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę, a ACSH uzgodnił praktyczną wartość dopuszczalną na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych. Należy zatem określić wartość dopuszczalną dla epichlorohydryny oraz przypisać do niej notację „skóra” w załączniku III do dyrektywy 2004/37/WE wskazującą na możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę.
- (22) Dibromek etylenu (1,2 dibromoetan, EDB) spełnia kryteria klasyfikacji jako substancja rakotwórcza (kategoria 1B) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 i w związku z tym jest czynnikiem rakotwórczym zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/37/WE. SCOEL stwierdził, że nie jest możliwe określenie bezpiecznej dla zdrowia wartości dopuszczalnej dotyczącej narażenia na tę substancję rakotwórczą o działaniu bezprogowym, oraz zalecił unikanie narażenia zawodowego. SCOEL stwierdził, że w przypadku dibromku etylenu istnieje możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę, a ACSH uzgodnił praktyczną wartość dopuszczalną na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych. Należy zatem określić wartość dopuszczalną dla dibromku etylenu oraz przypisać do niego notację „skóra” w załączniku III do dyrektywy 2004/37/WE wskazującą na możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę.
- (23) Dichlorek etylenu (1,2-dichloroetan, EDC) spełnia kryteria klasyfikacji jako substancja rakotwórcza (kategoria 1B) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 i w związku z tym jest czynnikiem rakotwórczym zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/37/WE. SCOEL stwierdził, że nie jest możliwe określenie bezpiecznej dla zdrowia wartości dopuszczalnej dotyczącej narażenia na tę substancję rakotwórczą o działaniu bezprogowym. Na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych, można jednak ustalić wartość dopuszczalną dla dichlorku etylenu. SCOEL stwierdził, że w przypadku dichlorku etylenu istnieje możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę, a ACSH uzgodnił praktyczną wartość dopuszczalną na podstawie dostępnych informacji, w tym danych naukowych i technicznych, jednak podkreślił zarazem brak wiarygodnych i aktualnych danych naukowych, zwłaszcza jeśli chodzi o charakter działania tej substancji. Należy zatem określić wartość dopuszczalną dla dichlorku etylenu oraz przypisać do niego notację „skóra” w załączniku III do dyrektywy 2004/37/WE wskazującą na możliwość znaczącego wchłaniania przez skórę.

- (24) „Porozumienie w sprawie ochrony zdrowia pracowników przez zapewnienie właściwego obchodzenia się z krzemionką krystaliczną i wyrobami, które ją zawierają oraz ich wykorzystywania”, podpisane przez stowarzyszenia tworzące Europejską Sieć ds. Krzemionki (NEPSI) oraz inne porozumienia między partnerami społecznymi, zawierające – w uzupełnieniu środków regulacyjnych – wskazówki i narzędzia wspierające skuteczną realizację obowiązków nałożonych na pracodawców określonych w dyrektywie 2004/37/WE, to cenne instrumenty uzupełniające środki regulacyjne. Nie naruszając ich autonomii, Komisja powinna zachęcać partnerów społecznych do zawierania takich porozumień. Przestrzeganie takich porozumień nie może jednak prowadzić do domniemania wypełnienia obowiązków nałożonych na pracodawców w dyrektywie 2004/37/WE. Regularnie aktualizowany wykaz takich porozumień powinien zostać opublikowany na stronie internetowej Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy (EU-OSHA).
- (25) Komisja skonsultowała się z ACSH oraz przeprowadziła dwuetapowe konsultacje z europejskimi partnerami społecznymi zgodnie z art. 154 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (26) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych oraz jest zgodna z zasadami przewidzianymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej art. 31 ust. 1.
- (27) Wartości dopuszczalne określone w niniejszej dyrektywie będą poddawane przeglądowi w świetle wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1907/2006⁽⁶⁾ oraz opinii dwóch komitetów Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) (Komitetu ds. Oceny Ryzyka (RAC) oraz Komitetu ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych (SEAC)), w szczególności w celu uwzględnienia interakcji między wartościami dopuszczalnymi ustanowionymi w dyrektywie 2004/37/WE a zależnością między dawką a efektem, informacjami dotyczącymi faktycznego narażenia oraz, w miarę dostępności, poziomami DNL (pochodnymi poziomami niepowodującymi zmian) ustalonymi w odniesieniu do niebezpiecznych substancji chemicznych zgodnie z tym rozporządzeniem, w celu skutecznej ochrony pracowników.
- (28) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa warunków życia i pracy oraz ochrona zdrowia pracowników przed szczególnymi zagrożeniami związanymi z narażeniem na działanie czynników rakotwórczych i mutagenów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (29) Ze względu na to, że niniejsza dyrektywa dotyczy ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w ich miejscu pracy, należy dokonać jej transpozycji w ciągu dwóch lat od dnia jej wejścia w życie.
- (30) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2004/37/WE.
- (31) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽⁷⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy, ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2004/37/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Porozumienia między partnerami społecznymi

Wykaz porozumień z partnerami społecznymi, które mogły zostać zawarte w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, publikuje się na stronie internetowej Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy (EU-OSHA). Wykaz ten jest regularnie aktualizowany.”;

⁽⁶⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽⁷⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

2) w załączniku I dodaje się punkty w brzmieniu:

„7. Praca wiążąca się z narażeniem przez skórę na działanie olejów mineralnych użytych wcześniej w silnikach spalinowych wewnętrznego spalania w celu smarowania i schładzania części ruchomych silnika

8. Praca związana z narażeniem na spaliny emitowane z silników Diesla.”;

3) załącznik III zastępuje się tekstem określonym w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie dwóch lat od dnia jej wejścia w życie. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 stycznia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK III

WARTOŚCI DOPUSZCZALNE I INNE BEZPOŚREDNIO ZWIĄZANE PRZEPISY (ART. 16)

A. WARTOŚCI DOPUSZCZALNE NARAŻENIA ZAWODOWEGO

Nazwa czynnika	Nr WE ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾	Wartości dopuszczalne						Notacja	Środki przejściowe
			Ośmiogodzinne ⁽³⁾			Krótkotrwałe ⁽⁴⁾				
			mg/m ³ ⁽⁵⁾	ppm ⁽⁶⁾	f/ml ⁽⁷⁾	mg/m ³ ⁽⁵⁾	ppm ⁽⁶⁾	f/ml ⁽⁷⁾		
Pyły drewna twardego	—	—	2 ⁽⁸⁾	—	—	—	—	—	—	Wartość dopuszczalna: 3 mg/m ³ do dnia 17 stycznia 2023 r.
Związki chromu (VI), które są czynnikami rakotwórczymi w rozumieniu art. 2 lit. a) ppkt (i) (jako chrom)	—	—	0,005	—	—	—	—	—	—	Wartość dopuszczalna: 0,010 mg/m ³ do dnia 17 stycznia 2025 r. Wartość dopuszczalna: 0,025 mg/m ³ w odniesieniu do procesów spawania lub cięcia plazmowego lub podobnych procesów roboczych powodujących powstawanie dymu do dnia 17 stycznia 2025 r.
Ogniotrwałe włókna ceramiczne, które są czynnikami rakotwórczymi w rozumieniu art. 2 lit. a) ppkt (i)	—	—	—	—	0,3	—	—	—	—	
Krzemionka krystaliczna – frakcja respirabilna	—	—	0,1 ⁽⁹⁾	—	—	—	—	—	—	
Benzen	200-753-7	71-43-2	3,25	1	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
Chloroeten (chlorek winylu)	200-831-0	75-01-4	2,6	1	—	—	—	—	—	
Epoksyetan (tlenek etylenu)	200-849-9	75-21-8	1,8	1	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
1,2-Epoksypropan	200-879-2	75-56-9	2,4	1	—	—	—	—	—	
Trichloroetylen	201-167-4	79-01-6	54,7	10	—	164,1	30	—	skóra ⁽¹⁰⁾	

Nazwa czynnika	Nr WE ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾	Wartości dopuszczalne						Notacja	Środki przejściowe
			Ośmiogodzinne ⁽³⁾			Krótkotrwałe ⁽⁴⁾				
			mg/m ³ ⁽⁵⁾	ppm ⁽⁶⁾	f/ml ⁽⁷⁾	mg/m ³ ⁽⁵⁾	ppm ⁽⁶⁾	f/ml ⁽⁷⁾		
Akrylamid	201-173-7	79-06-1	0,1	—	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
2-Nitropropan	201-209-1	79-46-9	18	5	—	—	—	—	—	
2-Toliloamina (o-toluidyna)	202-429-0	95-53-4	0,5	0,1	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
4,4'-metylenodianilina	202-974-4	101-77-9	0,08	—	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
Epichlorohydryna	203-439-8	106-89-8	1,9	—	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
Dibromek etylenu	203-444-5	106-93-4	0,8	0,1	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
Buta-1,3-dien	203-450-8	106-99-0	2,2	1	—	—	—	—	—	
Dichlorek etylenu	203-458-1	107-06-2	8,2	2	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
Hydrazyna	206-114-9	302-01-2	0,013	0,01	—	—	—	—	skóra ⁽¹⁰⁾	
Bromoeten	209-800-6	593-60-2	4,4	1	—	—	—	—	—	
Spaliny emitowane z silników Diesla			0,05 (*)							Wartość dopuszczalna ma zastosowanie od dnia 21 lutego 2023 r. Dla górnictwa podziemnego i budownictwa tuneli wartość dopuszczalna ma zastosowanie od dnia 21 lutego 2026 r.
Mieszaniny wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych, zwłaszcza zawierające benzo[a]piren, które są czynnikami rakotwórczymi w rozumieniu niniejszej dyrektywy									skóra ⁽¹⁰⁾	

Nazwa czynnika	Nr WE ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾	Wartości dopuszczalne						Notacja	Środki przejściowe
			Ośmiogodzinne ⁽³⁾			Krótkotrwałe ⁽⁴⁾				
			mg/m ³ ⁽⁵⁾	ppm ⁽⁶⁾	f/ml ⁽⁷⁾	mg/m ³ ⁽⁵⁾	ppm ⁽⁶⁾	f/ml ⁽⁷⁾		
Oleje mineralne użyte wcześniej w silnikach spalinowych wewnętrznego spalania w celu smarowania i schładzania części ruchomych silnika									skóra ⁽¹⁰⁾	

⁽¹⁾ Nr WE, tj. numer w Europejskim spisie istniejących substancji o znaczeniu handlowym (EINECS) lub Europejskim wykazie notyfikowanych substancji chemicznych (ELINCS) lub numer już nie polimeru (NLP) to oficjalny numer danej substancji w Unii Europejskiej, zgodnie z częścią 1 sekcja 1.1.1.2 w załączniku VI do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008.

⁽²⁾ Nr CAS: Numer w rejestrze Chemical Abstract Service Registry Number.

⁽³⁾ Zmierzone lub obliczone w odniesieniu do okresu referencyjnego wynoszącego osiem godzin, jako średnia ważona w funkcji czasu (TWA).

⁽⁴⁾ Wartość dopuszczalna narażenia krótkotrwałego (STEL). Wartość dopuszczalna, powyżej której narażenie nie powinno mieć miejsca i która dotyczy 15-minutowego okresu, chyba że postanowiono inaczej.

⁽⁵⁾ mg/m³ = miligramy na metr sześcienny powietrza przy temperaturze 20 °C i 101,3 kPa (760 mm słupa rtęci).

⁽⁶⁾ ppm = cząsteczek na milion objętościowo w powietrzu (ml/m³).

⁽⁷⁾ f/ml = włókna na mililitr.

⁽⁸⁾ Frakcja wdychalna: jeżeli pyły drewna twardego są zmieszane z innymi pyłami drewna, wartość dopuszczalna dotyczy wszystkich pyłów drewna obecnych w tej mieszaninie..

⁽⁹⁾ Frakcja respirabilna.

⁽¹⁰⁾ Możliwy znaczny udział narażenia przez skórę w ogólnym obciążeniu ciała.

(*) Mierzone jako węgiel elementarny.

B. INNE BEZPOŚREDNIO ZWIĄZANE PRZEPISY

p.m.”

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL